

OSMAN AYSU

Çifte Tehlike

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Güzel ve bakımlı kadın ayaklarına tutkusu vardı delikanlının. Kemikli, kıvrık parmaklı, nasırlı kadın ayaklarından tiksiniş nefret eder, görmemek için hemen başını çevirirdi; ama parmakları birbirine yapışık^düzgün, pedikürlü, tırnakları kırmızı ojeyle boyanmış ayaklar onu son derece heyecanlandırırdu. Hele bu ayaklar duru beyaz bir tene sahipse seyir zevki daha da artardı. Bakışlarını kadının çıplak ayaklarından alamıyordu.

Nesrin, delikanlının heyecanla ayaklarına baktığını görünce gülümsedi.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu.

Genç, toy ve tecrübesiz görünen oğlandan ses çıkmamıştı.

"Hadi söyle, itiraf et. Ayak fetişistisin sen.."

Delikanlı hâlâ konuşmuyordu. Nesrin onu sıkıştırmaktan zevk duydu.

"Utaniyor musun yoksa?"

Delikanlı bakışlarını kadının çıplak ayaklarından kaçırma-mıştı. Keyiflenen Nesrin ısrar etti. "Okşamak, öpmek ister misin? Hadi durma.. Halinden belli, aklın gitti. Gel, yaklaş yanıma. Tadına bak.Yumuşacıktır. Bayılacaksın.."

Genç yerinden kımıldamamıştı.

Nesrin onun hareketsizliğini görünce ayak parmaklarının

5

ucuna basarak yanına yaklaştı. "E, daha ne bekliyorsun? Çekinme söyle, yoksa bu ilk deneyimin mi olacak?" Oğlan kızarmıştı, kadının makyajlı yüzüne baktı.

Nesrin itiraf edemiyor, utaniyor diye, düşündü. Yaşı on yedi veya on sekiz olmalıydı. Ama vücudu gelişmiş, adaleli ve sertti. Bedenine kıyasla yüzü masum ve ürkekti. Yanakları şimdiden al al olmuştu. Böyle gençlere bayılırdı icadın ve ağına düşürdüğü ilk delikanlı değildi bu. Ellerini uzatıp omuzlarına koydu, sonra gömleğinin üzerinden yavaş yavaş gelişmiş kaslı kollarına doğru kaydırdu.

"Öğrencisin sen, değil mi?"

Oğlan bu sefer başını tasdik anlamında aşağı yukarı sallamıştı.

Yatağın üzerindeki, sırtından çıkarıp attığı metal düğmeli blazer ile gri pantolonuna bakılırsa henüz lise talebesi olmalıydı. • "Kaçınıcı sınıftasın?"

"Lise son."

"Şimdiye kadar hiçbir kadınla sevişmedin, değil mi?"

"Seviştim."

Güldü Nesrin. "Yalan söyleme," diye mırıldandı. "Çekinme ve kendini tamamen bana bırak. Sana her şeyi göstereceğim, bulutların üstüne çıkacak ve hayatında hiç tanımadığın zevklere erişeceksin. Hiç acele etme."

Delikanlı yutkundu sadece.

Kadın yatağın ucuna oturarak çıplak ayaklarından birini kaldırıp delikanlıya doğru uzattı. "Ayaklarımı çok beğendin, değil mi? Hadi söyle, utanma.. Ayıp değil. Tut ayağımı, kavra, dudaklarına götür. Benden izin. Öp okşa, istersen yala. Parmaklarımı birer birer ağzına alıp emebilirsin de."

Delikanlı hâlâ hareketsizdi.

"E, daha ne bekliyorsun?" diye sordu Nesrin..

"Kaç yaşındasın?"

Kadının birden kaşları çatılmıştı. Oğlana somurtarak baktı.

"Yaşımdan sana ne? Bu seni ilgilendiriyor mu? İsteddiğin benimle sevişmek değil mi?" "Daha adımı bile sormadın?"

6

"Bu da önemli değil." "Benim için önemli."

"Hiç de değil. Birazdan sevişeceğiz sonra ben yoluma, sen de okuluna gideceksin. Bir daha da karşılaşmayacağız. Bugün ikimiz içinde tatlı bir anı olarak kalacak."

"Bunu sık sık yapar mısın? Yani benim gibi gençleri alıp buraya getirir misin?"

Nesrin sinirlenmeye başlamıştı. Havaya kaldırdığı ayağını indirdi. Sert bir tavırla homurdandı. "Derdin ne senin? Daha ne istiyorsun? Böyle bir fırsat senin yaşındaki bir gence kaç defa nasip olur sanıyorsun? Karşına sana hayatı ve sevişmeyi öğretecek dalyan gibi bir kadın çıktı, buldun

da bunuyorsun. Bunlar ne anlamsız sorular."

Bu kez oğlan sırttı.

"Sen orospusun, değil mi?"

Böyle küstahça bir soru beklemeyen kadın hiddetle ayağa fırladı. ^

"Defol çabuk," diye hırladı kaçılın. "Çok nankör ve terbi-yesizmişsin. Seni burada görmek istemiyorum. Hemen çık git buradan."

Delikanlı hiç oralı olmamıştı.

"Dur bakalım," diye mırıldandı."0 kadar basit değil. Benden istediğini alacaksın, hem de zevkin doruklarına vararak. Ama ben de senden istediğimi alacağım. Hem de sonuna kadar."

Kaşları çatılan Nesrin yeniden gürlledi.

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Şimdi anlayacaksın."

"Defol dedim sana."

Birden kadının hiç beklemediği bir şey oldu. Genç öğrenci gırtlığına bir sustalının metal ucunu dayamıştı. Gözleri irile-şen Nesrin donup kalmış, yerinden kımıldayamıyordu.

"Kes sesini kaltak! Bir kelime daha edersen sustalıyı sapına kadar gırtlığına gömerim."

Kadın bunun şaka olup olmadığını anlamak için önce göz ucuyla boynuna dayanan sustalıya baktı. Bu gerçekten keskin

7

bir âletti. Sonra gözleri, nefesi yüzünü yalayan delikanlının kendisini hor gören gözlerine takıldı.

Bu kesinlikle şaka filan değildi. Oğlan kendisini tehdit ediyordu. Neden sonra fark etti, o masum ve ürkek görünümlü delikanlının ses tonu da değişmişti. Şimdi yaşına uygun düşmeyen bir sertlikte ve emredici bir tondaydı.

"Orospu!" diye hırladı oğlan. "Sen değil, ben senin ırzına geçeceğim."

Nesrin titremeye başlamıştı.

Şimdiye kadar bir sürü genci evine getirmiş, onlarla tatlı aşk dakikaları yaşamıştı. Senelerdir genç çocuklarla düşüp kalkmayı severdi. Ama kırk dört yıllık hayatında ilk defa böyle bir olayla karşılaşılıyor, evine aldığı toy bir delikanlı gırtlığına bıçak dayıyordu.

Önce korkmuştu ama uğradığı panikten çabuk sıyrıldı. Hatta benliğini tatlı bir heyecan kapladı. Ne fark eder, diye düşündü. Belki de şimdiye kadar tatmadığı değişik bir heyecan yaşayacaktı. Şimdiye kadar evine getirdiği gençleri hep o yönlendirir, onlara sevişmeyi öğreten kişi rolünü oynardı. Aktif pozisyonda hep o olmuştu. Şayet bu genç tehdit ve şiddetini arttırmazsa belki daha farklı heyecanlar tadabilirdi.

"Tamam," diye fısıldadı. "Madem öyle istiyorsun, öyle olsun, ama çek bıçağı gırtlığımdan."

Delikanlı yeniden sırttı.

"Korktun mu yoksa?"

"Korktum tabii. Ben sevişirken şiddetten hoşlanmam."

"Bense bayılırım. Akımdaki kadının canının yanması bana zevk verir."

Nesrin'i yeni bir korku dalgası kaplamıştı.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Şimdi anlarsın."

Delikanlı sustalının sivri ucunu milim kımıldatmadan kadının uzun ve gür saçlarından kavrayarak hızla sırtını çevirdi. Onun amacını anlayan Nesrin yalvarmaya başladı.

"Hayır.. Lütfen onu yapma. İstemiyorum..."

"Kes sesini.. Sen orospu değil misin? Nasıl istersem öyle sahip olacağım sana."

8

Kadının yalvarır gibi inlemeleri delikanlıyı daha da coşturuyordu. Hışımla eğilip, Nesrin'in ince dar, dantel külotunu aşağıya çekti. Bu arada pek de acemi olmayan hareketlerle pantolonunun fermuarını indirmiş, tecavüze hazır hale gelmişti.

Nesrin göz ucuyla delikanlının uyarılan uzvuna bakmıştı. Onun bakışı oğlanın gözünden kaçmadı; keyifle söylendi:

"İriliğinden korktun mu canım?"

Kadın sesini çıkarmadı. Başını çevirdiğinde dudaklarında oluşan hafif tebessümü bu defa oğlan göremedi. Hızla kadının içine girdi.

İlk anda Nesrin'in gerçekten canı yanmıştı. Oğlan hoyrat ve kabaydı; üstelik hiç de görüldüğü kadar ürkek ve mahcup davranmıyordu. Kendine olan güveni şimdi daha artmış kadının içine girdikten sonra elindeki sustalıyı tedbirsizce yatağın üstüne fırlatıp iki elini birden kullanmaya

başlamıştı. Kadını ince belinden kavramış, belli bir tempoyla hareket ediyordu.

Kadın ahlayıp ofluyor, am'a. acıdan çığlıklar atmıyordu. Bu durum genci âdeta sinirlendirmişti. Hızını arttırdı ve ne olduysa o an da oldu. Tam ensesinin köküne soğuk bir cismin dayandığını hissetti. Önce anlayamadı. Başını geri çevirmek, arkasından sessizce gelenin kim olduğunu görmek istedi. Dizlerinin bağı çözülmüştü birden. Cahilliğine rağmen ense köküne dayanan cismin bir tabanca namlusu olduğunu sezmişti.

Muhtemelen kadının kocasıydı.

Korku bir anda tüm benliğini kavradı. Başını çevirip bakamadı. Daha sonra onu asıl şaşırtan şey, arkasındaki kişinin sesi oldu.

Bir kadın sesiydi bu.

"Devam et.. Ritmini hiç bozma. Bir enayilik yapmaya kalkarsan beynini uçururum delikanlı, duydun mu beni?"

Duymasına duymuştu, ama bir anda bütün heyecanı sön müştü. Delikanlı, korkudan heybetiyle gurur duyduğu uzvu nun tüm sertliğini kaybettiğini duyumsadı. Çaresizce o vaziyette kaldı.

9

Nesrin homurdanmaya başlamıştı.

"Ne acele ettin be Nurten, biraz daha bekleyemez miydin? Oğlan boşalmak üzereydi."

Elinde tabanca tutan arkadaki kadın, "Dalga mı geçiyorsun? Şu itin yaptığına baksana ayol, gırtlığına bıçak dayamıştı. Daha ne kadar bekleyebilirdim," diye homurdandı.

"Öf be!" diye söylendi Nesrin. "Heyecanımın içine ettin."

Delikanlı korkudan titriyordu. Neler olup bittiğini anlamamıştı. Yatağın ayak ucuna çömelmiş olan kadının içinden çıktı. Ensesindeki namlunun sertliği kanını donduruyordu.

Nurten denen yüzünü göremediği kadın, Nesrin ayağa kalkınca tabancanın ucuyla onu iterek söylendi:

"Otur şu yatağın ucuna serseri."

Delikanlı çaresizlik içinde, kadının isteğini yerine getirirken ilk defa korku dolu bakışlarını yüzünü göremediği kadına çevirdi. O da Nesrin denen kadınla aynı yaşlarda veya biraz daha gençti. İkisi de esmer ve uzun boyluydular. İşin garibi bu kadının da üstünde siyah bir sutyenle, dar bir slipten başka bir şey yoktu.

Oğlan afallamıştı.

Nurten denen'kadının o kılıkta nereden çıktığını fark edememişti. Neden sonra yavaş yavaş bir tuzağa düştüğünü sezinler gibi oldu. Bu kadınların ikisi de orta yaşlı sayılırlardı. Kendisini tavlayıp buraya getirmeyi daha önceden planlamış olduklarını anlıyordu yavaş yavaş. Belli ki gençliğinden istifadeye kalkışacaklardı. Aslında buna bir itirazı olmazdı. Bir an aptallık ettiğini düşündü. Şayet Nesrin'e sert ve tehditkar davranmasaydı belki bunlar başına gelmez, genç erkek düşkünü bu iki kadınla unutulmaz saatler yaşayabilirdi. Acaba şimdi ne olacaktı? Bir cahillik etmiş, kendisini küçümseyen kadına sustalısını çekmişti, üstelik o sustalıyı kullanmayı da pek bilmezdi. Daha ziyade okuldaki arkadaşlarına hava atmak için taşıyordu yanında. Sustalı onun da değildi, amcasının oğlundan geçici olarak almıştı, ama şimdi başı dertteydi. Kadınlardan biri tabanca çekmişti. Bu işin sonu nereye varacaktı?

10

Delikanlının kafası darmadağındı. Aklına mâkul bir çözüm gelmiyordu. Nesrin daha anlayışlı birine benziyordu ama öteki sert ve acımasız bir kadındı. Yüzündeki hiddet dolu ifadeden bu fazlasıyla anlaşılıyordu.

Üstelik ikisi de kesinlikle kendisinden korkmuyordu. Az evvel Nesrin'in inleyip yalvarmasının da bir oyun, kendisini daha fazla tahrik etmek için düzenlenmiş basit bir tertip olduğunu anlamıştı.

Nurten şimdi bön bön etrafa bakman oğlanın yanına yaklaşmış elindeki tabancayı tam göğsüne dayamıştı. "Ne o?" dedi. "Bakıyorum o sertliğin, farta furtan çabuk yok oldu. Kuşun da hemen iniverdi. Bu mu senin erkekliğin?"

Oğlan ne diyeceğini bilemeden ağzını açar gibi oldu ama aynı anda Nurten'in sol eli şimşek gibi kalkıp yüzüne bir şamar olarak indi. Parmağındaki kalın yüzük tam kenarına isabet etmiş ve kanatmıştı dudağını. Oğlanın ağzına sıcak ve tuzlu kan tadı geldi.

Kadının kendisine neden vuruşunu da anlamamıştı..

"Sus... Ağzını açma," diye gürledi Nurten. "Sana bir şans tanıdık ama hakkını iyi kullanamadın. Artık bizim esirimiz-sin. Nasıl istersek öyle davranacaksın, anladın mı?"

Oğlan hâlâ bir şey anlamış değildi. Ama o şaşkın haliyle olayı kavramaya çalıştı. Bu iki azgın karı kendisinden ne isterlerdi ki yatağa atıp düşüşmekten başka? Buna dünden razıydı. Şimdiye kadar aynı anda bir yatakta iki kişiyle, ayrı ayrı veya birlikte hiç sevişmemişti ama ne fark ederdi ki? Her şeyin bir ilki olacaktı. Benim açımdan sorun yok, diye düşündü. Olsa olsa, iki kadının tehdidi altında sevişmeye zorlanmak tuhafına gidiyor, erkeklik raconunun bozulmasına çanı sıkılıyordu.

Bir ara yatağın üzerinden sustalıyı alan Nesrin'in sırtıttığını

gördü.

"Biliyor musun, bu oğlan ayak fetişisti. Ayaklarımı görünce aklı gitti."

"Farkındayım, delikten izlerken gördüm," dedi" Nurten. "Ne dersin, iyi mi? işe yarar mı?" Nesrin yüzünü buruşturarak kararsız bir şekilde başını iki yana salladı.

11

"Eh, şöyle böyle işte. Bence idare eder. Birazdan göreceğiz."

Nurten, pantolon fermuarı hâlâ açık duran oğlanın önüne baktı önce. Sonra, "Tuh senin gençliğine ulan!" diye gürlledi. "Bu ne hal? Utanmıyor musun erkekliğinden? Böyle âciz mi kalmalıydın karşımızda, ha?"

Oğlan duruma itiraz etmek için ağzını açmaya kalkışırken, Nurten sağ yanağına bir tokat daha patlattı. Delikanlı sendeledi. İçinden isyan etmek geldi ama kadın tabancanın namlu-suyla göğsünü dürtünce korkudan sessiz kaldı.

"Yat yatağa ulan velet!" diye kükredi Nurten. Bu arada da sol eliyle hızla onu yatağa itmişti. Oğlan sırtüstü yatağa serildi. Daha ne olduğunu anlayamadan Nesrin kollarını tutarak yukarıya kaldırdı ve bileklerine bir kelepçe geçirdi.

Delikanlının korkusu had safhaya varmıştı. Böyle sahneleri ancak açık saçık filmler de görmüş ama kendi başına gelebileceğini aklının köşesinden bile geçirmediği için iyice sinmişti artık. Birden Nesrin'in yatağın üzerine çıktığını ve çıplak ayaklarından birini ağzına dayadığını gördü. Kadının mütehakkim sesi tekrar duyuldu:

"Hadi öpmeye başla ayağımı. Parmaklarımı yala..."

Bu sırada diğeri de yatağın kenarına ilişmiş, elini fermuarı açık pantolonunun içine atmıştı..

Saatler geçip gitti.

Sanki bu azabın sonu hiç gelmeyecek gibiydi. Genç Oktay, Nesrin'e yol üzerindeki bir marketin çıkışında rastlamış; kadının çekici fiziğinin etkisinde kalarak bir süre arkasından yürümüşü. Kendisinden yaşça oldukça büyük olduğundan yüz vereceğini hiç sanmıyordu. Onunki sadece havalı bir kadının peşinde bir süre dolaşıp oyalanma hevesiydi.Öğle tatilini geçirdikten sonra yeniden okuluna dönecekti.

Ama durum hiç de düşündüğü gibi gelişmemişti. Marketten çıktığında kadın sokak içindeki park etmiş arabasına doğ-

12

ru yürürken iri kıyım oğlanın hayran hayran peşinden geldiğini fark etmişti. Sonra da her şey yıldırım hızıyla gelişmişti. Kadın ona gülümsemiş, "Bana yardım etmek ister misin?"

diye sormuştu.

Bu soruda sanki gizli bir davet, çağrı vardı. Oktay birden heyecanlanmıştı. Bu başına sık sık gelen bir şey değildi. Ne kadar tecrübesiz olursa olsun, yardım talebinin altında cinsel bir çekim olduğunu sezmiş ve bir an her şeyi unutupmuştu. Belki de yanıyordu ama arabanın bagajına taşıdığı torbaları bırakırken aklı daha da karışır gibi olmuştu. Kadın birkaç kere vücudunu istemeden oluyormuş gibi onun vücuduna sürmüş, yardım ediyormuş gibi yaparak torbaları bagaja yerleştirirken elleri birbirine değmişti.

Sonra da, "Hadi atla arabaya," demişti kadın. "Belki daireme çıkarken de bana yardım etmek istersin," diye fısıldamıştı tatlı ve davetkâr bir sesle.

Yüreği deli gibi çarpıyordu Oktay'ın. Artık emindi; okuldaki arkadaşlarına yarın anlatacağı nefis bir macera yaşayacaktı. Hem bu seferki uydurma değil, gerçek bir hikaye olacaktı. Gerçi tamamen deneyimsiz sayılmazdı daha önce yaşıtı olan birkaç kızla yatmıştı.ama kız da tecrübesizdi ve devamlı bekâretini koruma endişesindeydi. Bu seferki gerçek bir kadındı ve ondan öğrenebileceği veya gücünü gösterebileceği çok şey olabilirdi.

Hiç tereddüt etmeden arabaya bindi. Kadın mini bir etek giymişti; direksiyonun başına oturunca etekleri iyice yukarıya kaymış, bacaklarının çarpıcı güzelliği ortaya çıkmıştı. Yuvarlacık dizlerini iyice birbirinden ayırdığından, Oktay başını biraz eğse kadının külotunun ağım görebilirdi.

Nitekim gördü de...

Ölesiye yorulmuştu genç çocuk. Artık kımıldayacak hali kalmamıştı. Dudakları kurumuş, gözlerinin ferri kaçmıştı. Bir

13

ara bakışları tül perdenin gerisine kaydı. Çoktan hava kararmış,gece bastırmıştı. Kaç saatten beri kendisine bu işkenceyi uyguladıklarını biliyordu. Evet, bu tam bir işkenceydi..

Bu kadınlar doyum nedir bilmiyorlardı..

Kadınlar hakkında tecrübesi olmadığını kabul ediyordu, ama kimseden böyle bir şey işitmemişti şimdiye kadar. Biri üstüne çıkıyor, geçici bir doyuma ulaşıyor ve sırayı ötekine bırakıyordu. Sanki bir makine düzeni içindeydiler. Zaman zaman yorgunluktan kendini kaybedecek hale geliyordu; ama kadınlar işlerinde öyle ustaydılar ki, mahir elleri ve dilleriyle ölüyü bile canlandırarak yeteneğe sahiptiler.

Kaç saatten beri onlarla boğuştuğunun farkında değildi Oktay. Belki biraz imkân tanısalar hâlâ onlara karşılık vermeyi becerebilirdi. Ama sonunda kadınların tüm gayretine rağmen kendinden geçti ve derin bir uykuya daldı. Kımıldayacak hali kalmamıştı.

Nesrin homurdandı:

"Pili tükendi bunun," dedi hayıflanarak.

"Evet, ama iyi dayandı. Doğrusu sağlam ve sıkı bir çocukmuş. Hatta pek çoğundan da başarılı çıktı."

Delikanlının üzerinden isteksizce inen Nesrin, "Perdeleri kapat. İşini bitirelim artık," diye mırıldandı.

Kadınların ikisi de çırılçıplaktı. Odayı sadece yatağın baş ucundaki komodinin üstünde yanangece lambasının sarı ışığı aydınlatıyordu. Nurten pervasızca cama yaklaşip kalın starları çekti.

Aslında her ikisi de tam doyuma ulaşmıştı ve şimdi gözlerinde şeytanî bir ışık yanıp sönmeye başlamıştı.

Nesrin, "Hazır mısınız?" diye sordu.

Nurten kıkırdayarak başını salladı.

"Hadi öyleyse, ipi getir."

Nurten iri kalçalarını sallayarak odadan çıktı. Diğeri yatakta derin bir uykuya dalmış olan Oktay'a bakıyordu sessizce. Az sonra Nurten elinde kalın bir iple geri döndü. Bir ucunu Nesrin'e uzattı. Oktay'ın başını kaldırıp ipi boynunun altından geçirdiler, sonra ipin ellerindeki ucunu değiştirdiler

14

ve oğlanın boynuna dolanan ipi olanca güçleriyle çekmeye başladılar. Bu işi ilk defa yapmıyorlardı. Delikanlının tükenmiş yorgun vücudu ve hâlâ kelepçeli elleriyle direnmesi söz konusu olamazdı.

Yine de oğlandan tepki geldi.

Boynuna dolanan ve iki taraftan çekilen kalın ipin tazyi-kiyle soluk alamaz olmuştu. Birden gözleri açıldı ve ne olduğunu anlamaya çalıştı. İdrak edemedi önce, çırılçıplak iki kadının ayaklarını karyolaya dayayıp kuvvet alarak var güçleriyle boynundaki ipi çektiklerini gördü. Çırpınıyor fakat nefes alamıyordu. Gözleri büyümüş, yuvalarından çıkacakmış gibi irileşmişti. Bileklerinde kelepçe olduğundan ellerini kullanamıyordu. Az sonra yüzü morarmaya başladı. Beynine yeterli kan gitmediğinden bilinci bulandı. Kısa süre sonra da hareketsiz kaldı.

Oktay Çiçek ölmüştü..

İki kadın gülüşerek çırılçıplak banyoya yürüdüler. Doldurdukları küvetin içine birlikte girdiler. Sıcak suyun içinde rahat rahat yıkandılar. Neşe ve keyifleri yerindeydi. Hatta Nurten bir ara

küvetten çıkıp bir şişe beyaz şarap ve iki kadehle geri döndü. Tekrar sıcak suyun içine dalarken Nesrin kadehlere şarap dolduruyordu.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak gülümsediler ve şaraplarından birer yudum aldılar. Nurten kıkırdarak, "Güzel bir gündü, değil mi?" diye fısıldadı.

Nesrin de başını sallayarak fısıltıyla cevap verdi: "Evet, ama keşke biraz daha dayanabilseydi."

"Haksızlık etme. Oğlan elinden geleni yaptı. Bundan iyisi can sağlığı. Bence en güzel avımızdı, kabul et."

Nesrin pek de emin değilmiş gibi, "Belki de... olabilir," dedi.

15

2

Asayiş Şubesinin emektar Baş Komiseri Hidayet cesede şöyle bir bakarken ağzındaki kürdanı sağdan sola alıp Olay Yeri İnceleme Grubu yetkilisine sordu:

"Ne buldunuz?"

"Fazla bir şey değil komiserim. Cinayet başka bir mahalde işlenmiş, sonra ceset buraya getirilip atılmış olmalı. Boğularak öldürülmüş. Bu açıkça belli. Boynundaki yara izinden."

"Adli tabip geldi mi?"

"Evet. On dakika önce de gitti. Raporunu yarın verecek. Bize sadece ilk müşahedesini bildirdi."

Baş Komiser yavaşça dizleri üzerine çöküp delikanlının cesedine yakından baktı. Yanındaki yardımcısı Komiser Selim de içini çekti.

"Çok gençmiş yahu. Öğrenci mi bu?"

Olay Yeri İnceleme Grubu şefi başını salladı.

"Evet. Lise son sınıf talebesi. Adı Oktay Çiçek'miş. Üzerinde bulduğumuz pasodan anladık. Ailesine haber verildi. Teşvikiye'de oturuyorlar. Birazdan burada olurlar. Babası mimarmış."

Saat gecenin iki buçuğuydu ve buldukları Yenikapı sahilinin kayalıklarını yalayan dondurucu bir poyraz, çok sert esiyordu. Çömeldiği yerde üşüyerek trençkotunun yakasını kaldıran Hidayet somurtarak homurdandı:

"Başka bulgu yok mu?"

"Yok, komiserim."

"En azından bu çocuğun öldürüldükten sonra giydirildiği-ni söyleyebiliriz tabii."

16

Grup Şefi komisere merakla bakarken, "Anlayamadım?"

dedi.

"Dikkat etmediniz mi? Ayakkabısının sağ teki sol ayağına geçirilmiş. Bu da çocuğu kapalı bir mekanda çıplakken boğduklarını gösteriyor. Kanımca cinayet işlendikten sonra giydirilip buraya getirilmiş ve deniz kenarına bırakılmış."

Bu ayrıntı Grup Şefi'nin gözünden kaçmıştı. Ama pek oralı olmadı, sadece yan gözle yaşlı ilerlemiş olan baş komisere bir daha baktı. Hidayet, cinayet masasının ünlü dedektiflerinden biriydi, camiada onu herkes tanır fakat pek sevmezdi. Biraz aksi tabiatlı, geçimsiz, nadan ama çok başarılı bir memurdu. Emekliliği yakındı, yaşlı bir hayli ilerlemişti. Kısa kestirdiği, dimdik duran saçları bembeyaz olmuştu. Oldukça kiloluydu ve koca göbeğiyle yere çömelmekte zorlanıyordu.

Muavini Selim yanında mırıldandı:

"Vallahi anlamıyorum, komiserim. Ne oluyor bu gençlere? Neden birbirlerini öldürüyorlar? Fidan gibi delikanlı yahu? Kim bilir ne pis bir gerekçeyi^-boğulmuştur? Bacak kadar çocuklar ya kız meselesi ya da uyuşturucu yüzünden heba olup gidiyor. Asıl kabahat ana babalarında. Zamane ebeveynleri çok sorumsuz yahu. Hiç ilgilenmiyorlar çocuklarıyla."

Cesedin başından doğrulan Hidayet mırıldandı.

"Doğru söylüyorsun ama bu ne karı kız davasına ne de uyuşturucu pisliğine benziyor, Selim," dedi.

Muavin de âmirine kaçamak bir bakış fırlatarak, "Yoksa homoseksüel olduğundan mı kuşkulaniyorsunuz?" diye fısıldadı.

"Bakalım, göreceğiz. Hele otopsi raporu bir gelsin, bazı şeyler açığa çıkar."

Baş komiser ayağa kalkarken Grup Şefi'ne, "Adli Tabip ölüm saati için bir şey dedi mi?" diye sordu.

"Takriben yedi sekiz saat önce öldüğünü söyledi, efendim."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diyen komiser cesedin yanından uzaklaşmıştı.

Peşinden gelen muavini, "Baş Komiserim galiba maktû-

17

lün annesiyle babası geldiler. Şu siyah arabadan inen onlar olsa gerek. İfadelerine baş vuracak mısınız?" diye mırıldandı.

Hidayet omuz silkti.

"Sen ilk ifadelerini al. Gerekirse daha sonra daireye celp gönderir, bir daha dinleriz. Bana ayrıntılı bir rapor hazırla. Ben şimdi gidiyorum."

Selim biraz şaşırmişti. "Nereye gidiyorsunuz âmirim?" dedi. Vaka mahallini yeterince incelemeyen, en azından maktulün ana babasının ifadelerini almadan gitmeye kalkmasını yadırgamıştı.

Hidayet, "Daireye," diye söylendi.

"Şey... Onları dinlemeyecek misiniz?"

"Sen buradasın ya."

Onun-ne kadar titiz çalıştığını bilen Selim, "Ama Baş komiserim..." diye kekeledi.

Hidayet durup kaşlarını çatarak muavinini süzdü. Sonra, "Bu sana başka bir vakayı hatırlatmıyor mu?" diye sordu birden.

Selim bir an düşünmeye çalıştı.

"Bağışlayın âmirim ama çıkaramadım. Hangisini?"

"Ne çabuk unuttun, Selim. Sekiz ay önce de Rumeli Kavağı'nda balıkçı barınaklarına yakın bir yerde, genç bir öğrencinin cesedini bulmuştuk."

Vakayı anımsayan Selim, "Ha, hatırladım tabii," diye mırıldandı. "Şu açık dosya... Faillerini bulamadığımız..."

"Evet, ikisi arasında bir benzerlik görmüyor musun?"

"İkisi de boğularak öldürülmüş."

"Ve ikisi de öğrenci."

Selim birkaç saniye düşündü.

"Aralarında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsunuz, Baş Komiserim?"

"Henüz bilmiyorum ama gidip araştıracağım. O dosyayla epeydir ilgilenmedik. Kayda değer bir ipucu bulamamıştık."

Selim ısrar etti.

"Ama bu aralarında bir bağ olduğunu gösterir mi sizce?"

18

Müşterek tek nokta boğularak öldürülmeleri ve öğrenci olmaları."

Hidayet "Ve iki cesedin de deniz kenarında bulunması," diye homurdandı.

Selim hafifçe dudak büktü. "Âmirim son zamanlarda çeşitli şekil ve nedenlerle yaralanan veya öldürülen öğrenci sayısında eni konu artış var. Ama ne boğularak öldürülmeleri ne öğrenci olmaları hatta ne de cesetlerinin sahilde bulunması, iki olay arasında bir ilişki kurmama yetmedi. Rastlantı olamaz mı?"

"Çok dikkatsizsin, Selim," diye homurdandı Baş Komiser. "Meselenin ince noktası yine gözünden kaçmış sanırım."

Selim bir kere daha âmirine dikkatle baktı.

"Nedir âmirim gözümde kaçan nokta?" diye sordu.

"Öğrenci olaylarındaki tüm yaralama veya cinayete giden vakaları bir düşün. Hemen hemen hepsi cerh edici bir âlet, kama, bıçak, sustalı, şiş veya tabanca, av tüfeği gibi ateşli bir silahla işlenmiştir. Ama ipile Boğma hadisesine ikinci kez rastlıyoruz. Bu da haklı olarak beni düşündürüyor."

Muavini hâlâ tam tatmin olmuşa benzemiyordu.

"Tesadüf olamaz mı?"

"Olabilir tabii. Ben de şimdilik sadece bir ihtimalden bahsediyorum. Merkeze dönüp o eski dosyayı bir daha inceleyeceğim."

"Bu saatte mi Baş Komiserim? Sabah ola, hayır ola."

"Ne fark eder, zaten sabah olmak üzere. Kısmette bu geceyi de uykusuz geçirmek varmış."

Selim sustu. Hidayet'in ne kurt bir polis olduğunu, içgüdüleri ile bazı meselelerin üzerine gidip ne içinden çıkılmaz olaylarda somut kanıtlara ulaştığını bildiğinden, sesini çıkarmadı. Ama Rumeli Kavağı'ndaki olayı birlikte incelemişlerdi ve tüm gayretlerine rağmen bir arpa boyu yol alamamışlardı. O dosyayı yeniden gündeme getirmek Baş Komiser'e hiçbir şey sağlamayacaktı; yine de susmayı yeğledi.

Hidayet resmi arabasına doğru ilerlerken, az ötede feryatlar atarak cesedin üzerine eğilen Oktay Çiçek'in anası ile

19

babasına uzaktan şöyle bir baktı. Bazen suça teşvik edilen veya suçu işleyen çocukları, ebeveynlerinden çok daha masum görüyordu.

Saat dört buçuğa doğru, Hidayet Komiser odasında sıcak çayını yudumlarken bir yanda da o dosyayla ilgili özel notlarını karıştırmaya başlamıştı. Şu anda üç ay önce bıraktığı sigaraya çok ihtiyacı vardı. Nikotin dumanının boğazından geçip tüm ciğerlerinde dolaştıktan sonra burnundan çıktığını hayal eder gibi oldu bir an. Sonra ağzında geveleyip durduğu kürdanı dişlerinin arasında sıkıştırdı. Özel not defterinin ilk sayfasındaki karalamalar şöyleydi:

Muzaffer Tunç..

Yaş 17. Lise öğrencisi.

Cinayet nedeni bilinmiyor. Ölüm şekli, boğulma. Boynunda kalın ip izleri mevcut.

Ceset sabaha karşı semt balıkçıları tarafından görülerek polise bildirilmiş. Fakir bir ailenin çocuğu; babası Şişli'de bir apartmanda kapıcı. Yapılan araştırmalarda gerek okulda, gerekse aile çevresinde son derece sakın ve uysal biri olduğu, arkadaşları, çevre sakinler ve apartmandaki kat mâlikleri tarafından onaylanmış.

Okulda başarılı. Notları vasatın üstünde.

Kötü alışkanlıkları yok. Sigara ve uyuşturucu kullanmadığı otopsi raporuyla sabit.

Elbiselerinin laboratuvar incelemesinde külotunda bol miktarda meni izlerine rastlanmış.

Hidayet, bu noktaya gelince yeniden dosyaya dönerek otopsi raporuna bir daha göz atma gereğini duydu. Yanılmı-yorsa raporda cesedin penisinde bol miktarda yırtık ve yara izlerine rastlandığı yazılı olmalıydı.

O sayfayı buldu. Bir daha okudu.

Doğru hatırlamışım, diye homurdandı. Bunun anlamı çocuğun zorlanarak cinsel ilişkiye girdiği ihtimalini güçlendirir-

20

yordu. Fakat kendisi tecavüze uğramamıştı. Raporda, aniiste kızartı, ekimoz, erezyon, amis mukozasında ve anüsün şıtai pelikalarında yırtıkların mevcut olmadığı, yazılmıştı.

Bu durumda çocuğun bir başka kişinin ırzına geçtiği ihtimali artıyordu; aksi halde penisindeki yırtık ve yaraları açıklamak mümkün değildi. Hidayet uzun süre Muzaffer Tunç'un tecavüz ettiği kişi tarafından öldürüldüğü ihtimalini düşünmüş ve araştırmalarını hep bu yönde sürdürmüştü. Fakat çocuğun utangaç ve çekingen mizacının herkes tarafından vurgulanması işi zorlaştırıyordu. Hatta okuldaki bazı erkek arkadaşlarıyla yarı şaka yarı ciddi, sohbet şeklinde geçen soruşturmada bazı öğrenciler, on yedi yaşına gelmiş olmasına rağmen Muzaffer'in şimdiye kadar hiçbir

kimseyle cinsel ilişkiye girmediğini ve bunu kendi ağzından işittiklerini yemin ederek söylemişlerdi.

Ne yazık ki araştırmaları hiçbir sonuca ulaşmamıştı. Hidayet Komiser çayından bir yudum daha aldı. Nedense içinden bir his bu yeni vakanın da failinin meçhul kalacağını söylüyordu. Meslek hayatında kendisine tevdi edilen çok az vakada başarısız olmuştu. Mizacı itibariyle başarısızlığa tahammül edemezdi.

Yerinden kalktı, pencerenin önüne gidip karanlığa baktı. Emekliliği yakındı ve giderayak yeni bir başarısızlık istemiyordu. Yanılıyor muyum acaba, diye düşündü.

Gerçekten Muzaffer Tunç olayı ile Oktay Çiçek arasında bir bağ yok muydu?

İçini çekti. Belki de yanılıyordu, emin olmazdı. Ne var ki bütün yaşamı boyunca hep önsözlerine güvenmişti. Tatsız ve ürkütücü yeni bir vakayla karşı karşıya olduğunu seziniyordu. İsteksizce masasına döndü..

Aradan geçen on gün Baş Komiser Hidayet'in sezilerini doğrular nitelikteydi. Bu süreç içinde onları ümitlendirecek önemli bulgulara rastlamış sayılmazlardı. Hidayet otopsiyi

21

yapan adli tabiple bizzat görüşmüştü. Cesedin ağzı içinde diş etlerine yapışmış ufak bir oje parçasına rastlamışlardı. Doktor bunun muhtemelen sevişme sırasında el veya ayak parmağından koptuğunu iddia etmişti. İkinci bulgu ise maktulün boğazındaki yara üzerinde gözle görülmesi zor bir kenevir lifiydi. Kenevir sanayide tekstil, kâğıt ve organ üretiminde kullanılan bir maddeydi. Yara üzerindeki lifin boğma sırasında kullanılan ipten arda kaldığı kesindi. Laboratuar incelemesi sırasında ilginç bir sonuç çıkmıştı. Uzmanlara göre bu lif parçası, Cannabis Sativa denen ve Türkiye'de ekilip yetiştirilmeyen bir türe aitti. Bu sonuçtan da kullanılan boğma organının Türkiye'de imal edilmemiş bir iple gerçekleştirildiği anlamı çıkıyordu. Komiser belki ileride bundan bir netice çıkabileceğini, ama şimdilik pek bir önemi olmadığını düşündü

Merkezdeki odasına doğru yürürken, koşarak yaklaşan komiser Selim'i gördü.

"Günaydın âmirim," dedi Selim. "Ben de sizi bekliyordum."

"Ne var yine? Karga bokunu yemeden tatsız bir haber daha mı iletceksin?"

Muavin sırttı.

"Yok be, âmirim. Bu seferki hayırlı bir haber olabilir."

"Söyle, ne buldun?"

"Bugün çocuğun okulundan bir öğrenciyle konuştum."

"Eee?"

"Onunla aynı sınıftaymış. Oğlan görgü tanığı olabilir."

Hidayet ters ters muavinine baktı.

"Ne görmüş ki?"

"Cinayet günüöğle sularında, Oktay Çiçek'i şık, havalı bir kadının marketten aldığı poşetleri taşıırken görmüş."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bu kadar değil. Çocuk elindeki poşetleri bir Opel'in bagajına yerleştirmiş sonra kadın onu kolundan çekerek arabaya bindirmiş."

"Nasıl yani? Zorla mı?"

22

"Oğlan bundan pek de emin değil. Olabilir, dedi sadece."

Hidayet birkaç saniye düşündü.

"Peki neden daha önce ortaya çıkıp söylememiş bunu?"

"Ben de aynı şeyi sordum, âmirim. Bilirsiniz görgü tanıkları böyle şeylere pek karışmak istemezler. Korkarlar. Biraz sıkıştırdım. Kem küm etti, sıkıldı ama söyledi."

"Kendi rızasıyla mı?"

"Evet. Okul Müdürü de bize destek oldu. Anlayış gösterdi."

Baş Komiser ağızındaki kürdanı sağdan sola çevirdi, aldığı haberi değerlendirmeye çalıştı. "Demek bir kadın çocuğu arabaya almış ha?" diye mırıldandı.

"Evet, efendim."

"Tamam. Şu çocuğu bir de ben dinleyeyim bakalım."

#

İ.

Selim arabayı okulun bahçe duvarının yanındaki kaldırımın kenarına park etti. Hidayet iri göbeğiyle arabadan güçlükle inerken homurdandı. "Öğle tatili kaçta?"

"Yarım da, âmirim."

"İyi, beş dakika var."

"Müdürün yanına çıkmayacak mıyız?"

"Gerek yok. Çocuğu yalnız sorgulamayı tercih ederim. Nasıl olsa oğlanı tanıyorsun, değil mi?"

"Evet."

Caddeye bakan ön kapıya doğru yöneldiler ve zilin çalmasını beklediler. Az sonra öğrenciler itiş kakış, çoğu koşarak, okuldan çıkmaya başlamışlardı. Selim gözlerini çıkış kapısına çevirmiş arı kovanını anımsatan kalabalık arasında oğlanı seçmeye hazırlanmıştı.

"İşte şu genç, âmirim," diye söylendi. "Soldan ikinci. Gömleği dışarıda olan."

Hidayet uzaktan öğrenciye baktı.

Olsa olsa on altı, on yedi yaşlanndaydı. Kısacık kesilmiş, sarı saçlı, çipil gözlü, delişmen ve fazla hareketliydi. Yanın-

23

daki arkadaşıyla itişip duruyordu. Henüz demir parmaklıkların arkasında bekleyen iki memuru görmemişti.

Hidayet, muavinine, "Adı nedir?" diye sordu.

"Oğuz Türkmenoğlu."

"Ailesini araştırdın mı?"

"Okul Müdür'ünden bazı bilgiler aldım."

"Ne dedi Müdür sana?"

"Vişnezâde'de oturuyorlarmış. Babasının İstiklâl Caddesi'nde ufak bir parfümeri mağazası varmış. Halleri vakitleri yerinde bir ailedir, dedi."

"Peki, çocuk için ne söyledi.?"

"Vasat bir öğrenciymiş. Okulda fazla sivrilmiş biri değilmiş. Anladığım kadarıyla orta karar biri işte. Okul idaresine sorun yaratanlardan değil yani."

"Bakalım, göreceğiz şimdi."

Sarışın oğlan çıkışa doğru yaklaşıyordu. Tam kapıya geldiğinde Selim'i görünce birden irkildi. Ürkümüş gibi durakladı. Selim yanlarına gelmesini işaret edince çekinerek yaklaştı. Çipil gözlerini kısmış, yanakları sararmıştı.

"Merhaba, Oğuz," dedi muavin. "Yanımdaki bu bey Baş Komiserim Hidayet Bey. Onun da sana bazı soruları olacak."

Delikanlı yüzünde ürkek bir ifadeyle Hidayet'e baktı. Telâşlandığı hemen belli oluyordu.

"Ben gördüğüm her şeyi anlattım. Başka bir bildiğim yok."

Hidayet babacan bir tavırla oğlanın sırtını okşadı.

"Bundan eminim, Oğuz," dedi. "Ama gördüklerini bir de ben dinlemek istiyorum. Hem de en baştan. O gün Oktay ÇiçekTe sokakta nasıl karşılaştın bana bir anlat bakalım."

Çocuk önce bir yutkundu. Düşünmeye çalışmış gibi gözlerini kıstı.

"O gün öğleden sonra Beşiktaş'ın kupa maçı vardı..."

Hidayet sanki maç konusu daha önemliymiş gibi delikanlının omzunu kavradı eliyle onun sırtına vurdu.

"Helâl be!" diye mırıldandı. "Kara Kartal'hsın değil mi? Ben de öyleyim."

24

Oğlan ilk defa sırtıttı. Aynı kulübün taraftarı bir polise rastlamak onu mutlu etmiş gibiydi.

"O gün öğleden sonra okulu kırıp maça gidecektim. Henüz erkendi. Caddede volta atıyordum."

Aslında futbolla hiç ilgisi olmayan Hidayet hemen sordu.

"Oktay'la beraber mi gidecektiniz maça?"

"Yok canım.. Oktay'ın futbolla başı hoş değildi."

"Sahi mi? Yapma yahu! Bu devirde futboldan zevk almayan gençlerde mi var?"

"Belki şaşacaksınız ama hayatında hiç maça gitmemişti o."

"Amma yaptın?"

"Ciddi söylüyorum."

"Ha, anladım. Gözü başka sporlardaydı galiba?"

Oğuz, Baş komiserin esprisini anlamamış gibi sordu.

"Ne gibi?"

Hidayet manalı bir şekilde göz kırptı.

"Anlarsın ya, karı kız peşinde/mi koşardı?"

"Oktay mı? Ne gezer? O tarakta da bezi yoktu. Hem de aslan gibi çocuktü. Diyebilirim ki, bizim sınıfın en iri yarı, yakışıklı çocuğuydu."

"Ama bir kadının peşinde giderken görmüşün onu..."

"Yo, yoo.. Öyle değil. Size ya'nlış anlatmışlar."

"Nasıl yani?"

"O hanımın poşetlerini taşıyordu sadece."

"Onları tam olarak nerede gördün?"

Oğuz birkaç saniye düşündü. Sonra devam etti.

"Tam Teşvikiye Camisi'nin önünde."

"Sen neredeydin o sırada?"

"Karşı kaldırımında. Maçın başlangıç saatine vakit vardı, bilgisayarına kartuş almak için oyalanıyordum. Tam o sırada onları gördüm. Önce bir akrabası filan zannettim. Hani o hanıma yardım etmek istiyor filan diye düşündüm."

"Kaç yaşlarındaydı yanındaki hanım?"

Delikanlı bir daha düşündü.

"Ben pek yaş tahmininde bulunamam. Ama..."

"Evet?"

25

Oğuz dudaklarını büktü. "Ondan epey büyüktü."

"Yani annesi yaşında filan mı?"

"Yok o kadar da değil."

"Ablası?"

Hidayet, Oktay'ın ailesinin tek çocuğu olduğunu biliyordu, ama niyeti kadının yaklaşık yaşını tespit etmekte.

"Olabilir," diye mırıldandı. "Bence o hanım otuz beşle kırk arasındaydı. Yani ben öyle düşünüyorum."

"Neden?"

"Şey.. Ayıp olacak ama.."

"Boş ver, devam et sen. Bunun ayıbı filan olmaz. Biz ar-• kadaşını öldüreni bulmaya çalışıyoruz. Niye ayıp olsun?"

"O kadın mini etek filan giymişti. Anlıyorsunuz ya... Ne fazla genç, ne de fazla yaşlıydı. Ayrıca çok havalıydı."

Komiser oğlanı konuşurmak için mırıldandı.

"Havalı mı? Nasıl yani?"

"Anlayın işte... Çok çekici bir kadındı."

"Demek öyle?"

"Evet.. Bir süre onları uzaktan izledim."

Hidayet güldü.

"Onları mı yoksa yalnızca kadını mı? Malum Kara Kartal'ın gözleri keskindir."

Oğuz da sırttı.

"Vallahi o kadına baktım. Şaşırdım da.."

"Neden?"

"Anlayın komiserim, kadın çok sıkıydı."

"Tamam, Oğuz, tamam.. Anladım. Sonra ne oldu.?"

"Caminin yanındaki sokağa girdiler. Kadın arabasını oraya park etmişti. Bagajı açıp poşetleri yerleştirdiler."

"Arabanın markasını hatırlıyor musun?"

Oğuz, muavin Selim'e dönüp mırıldandı. "Size söylemişim, gri bir Opel'di."

Hidayet ısrar etti.

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Bizim de bir Opel'imiz vardı ama babam geçen sene değiştirdi."

26

"Öyle mi?"

Delikanlı sırttı.

"Evet, son model bir Audi aldık."

"Harika.. Güzel arabadır. Peki Opel'in plaka numarasını da gördün mü?"

Oğuz hayıflanarak, "Hayır. Daha doğrusu bakmak aklıma bile gelmedi," diye söylendi.

"Yazık," diye homurdandı komiser. "Dikkat etseydin şimdi çok işimize yarayabilirdi."

Oğlan üzülmuş gibi dudak büktü. Sonra meraklanarak sordu. "Sizce Oktay'ı o kadın mı öldürdü?"

"Ne yazık ki, hiçbir fikrimiz yok henüz, ama olabilir..."

Birkaç saniye düşünceli kalan delikanlı kendine kendine konuşur gibi söylendi: "Tuhaf..."

"Nedir tuhaf olan?"

"O kadından şüphelenmeniz."

"Neden?"

4

Oğuz gözlerini kıstı, kadının "hayalini yeniden canlandırır gibi oldu beyninde.

"O kadın cinayet işleyecek biri olamaz."

"Seni böyle düşünmeye sevk eden nedir?"

"Ne bileyim? Hoş, havalı, sosyetik birine benziyordu. Hem Oktay'ı neden öldürsün ki, öyle biri?"

Hidayet, oğlanın sırtını bir daha okşadı. "Dur delikanlı, acele etme," dedi. "Biz de öldürdüğünü söylemedik henüz. Sadece, olabilir dedik."

"Bence o kadın katil değildir."

"Ama yardımcıma, Oktay poşetleri bagaja bıraktıktan sonra kadının âdeta çekiştirerek onu arabaya çektiğini söylemişsin, doğru mu bu?"

Oğuz bu kez hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Evet, öyle yaptı," dedi.

"Nasıl yani? Kolundan tutup zorla içeriye mi çekti?"

"Hayır. Tam öyle değil."

"Nasıl, peki?"

"Yani..."

27

Delikanlı şahit olduğu durumu ifade etmekte zorlanıyordu. "Yani., demek istiyorum ki.. Sanki..." diye kekeledi.

"Sanki ne?"

"Anlayın canım. Ona göz koymuş gibiydi."

Hidayet, delikanlının ne kast ettiğini yeni fark etmiş gibi başını salladı.

"Ha, şimdi anladım ne demek istediğini," diye mırıldandı. Sonra hemen sordu: "Peki hangi yöne gitti araba?"

Oğuz tekrar düşündü, başını olumsuzca iki yana salladı.

"Hatırlamıyorum."

"Emin misin?"

"Evet, çünkü kadın arabaya bindikten sonra benim için seyredilecek bir şey kalmamıştı. Sadece kadının gülerek Oktay'ı arabaya sokması dikkatimi çekmişti o kadar."

"Evet, ilginç," diye fısıldadı Baş Komiser.

Çocuk sanki, konuşma bitti mi, der gibi yanındaki memurlara baktı. Yavaş yavaş sıkılıp ürktüğü belli oluyordu. Hidayet durumu sezmişti.

"Sana birkaç soru daha sormak istiyorum evlât."

"Sorun."

"O kadını daha önce buralarda görmüşlüğün var mı?"

Oğuz hiç duraklamadan karşılık verdi. "Hayır. Daha önce hiç görmedim."

"Bir daha görsen hatırlar mısın?"

"Belki..."

"Ne demek belki? Kadının çok hoş ve çekici olduğunu söylemiştin; şayet o kadar güzelse hatırlaman gerekmez mi?"

"Dedim ya belki hatırlayabilirim."

"O halde son bir soru daha. Öldürülen arkadaşının elindeki poşetlere hiç dikkat ettin mi? Genellikle poşetlerin üzerinde marketlerin amblemi veya adı yazılıdır. Nereden alındığını hatırlıyor musun?"

Delikanlı samimiyetle mırıldandı.

"Hayır. O an poşetlere bakmak aklımın köşesinden bile geçmedi. Sadece o havalı kadına bakıyordum. Tabii bir de bizim Oktay'ın öyle güzel bir kadınla ne ilgisi olduğunu düşünüyordum."

28

Hidayet içini çekerek, "Tamam, evlât," diye mırıldandı. "Şimdilik bu kadar."

Oğuz Türkmenoğlu biraz da çekinerek konuştuğu iki polis memurunun yanından ayrılır ayrılmaz hızla yürümeye başlamıştı...

i

29

3

Etiler'deki Kiraz Bar saat sekize doğru yükünü almaya başlamıştı. Genellikle gençlerin sık uğradığı bir yer olması nedeniyle, Nesrin ile Nurten burası için biraz yaşlı olduklarını düşünüyorlarsa da, kesinlikle vazgeçemeyecekleri bir mekandı burası. Çünkü müşterilerin çoğu heves ve heyecanlarını doruğa çıkartacak kadar gençti.

Ufak, yuvarlak masaya dirseklerini dayayan Nurten, hafifçe eğilerek arkadaşının kulağına "Şu barda oturan genci nasıl buluyorsun?" diye fısıldadı.

Nesrin elindeki buzlu viskiyi sallayarak gösterilen delikanlıya şöyle bir baktı.

"Yakışıklı," dedi.

Nurten, "Hem de çok yakışıklı," diye söylendi. "Bir yoklayalım mı?"

Nesrin kıkırdarak, "Ulan ne azgın karısın sen," diye söylendi. "Hızını alamadın mı? Daha on beş gün olmadı be. O kadar acele etmesene."

"Delinin zoruna bak! Ne yapayım, duramıyorum. On beş • gün oldu. Benim içim kaynıyor. Hadi, uyuşukluk etme."

"Dur dur, acele etme. İşin bokunu çıkaracaksın. Dizginle biraz kendim."

"Ah, bunu söyleyene de bak. Senin için gitmedi mi yani? Onu benden önce fark ettin. Gözümden kaçtı mı sanıyorsun? Ağzının suyu akıyor."

"Yalnız ağzım mı, altım bile ıslandı, ama biraz sabırlı ol."

"Neden sabırlı olacaktım? Yeni bir av bulunca heye-

30

canına dayanamıyorum. Filinta gibi delikanlı kim bilir nasıl sevişir, bizi nasıl bulutlara uçurur."

"İyi de, ya sonrası?"

"Sahiller ne güne duruyor? Posasını çıkarınca başımızdan savarız."

Nesrin kaşlarını çatarak arkadaşına baktı.

"Sen hastasın Nurten," diye homurdandı.

"Ya sen nesen? Sonrasından zevk almıyor musun? Bana numara yapma. İkimiz de gerçek orgazma asıl o zaman varıyoruz. O Muzaffer denen gencin gözleri yerldrinden fırlarken zevkten inliyordun, unuttun mu?"

"Kes şimdi zevzekliği bugece olmaz."

"Neden olmazmış?"

Nesrin viskisinden bir yudum alırken dikkatle bardaki genci süzüyordu.

"Baksana," dedi. "Bu oğlanın yaşı neredeyse yirmi beş filan. Yani deneyimsiz ve bizim yönlendireceğimiz birine benzemiyor. Çoktan kaşarlanmıştı ou. Hem birini bekliyor gibi geldi bana. Belki de sevgilisiyle randevusu filan vardır."

"Ne randevusu yahu! Bir saatten beri oraya tünemiş tek başına bira içiyor. Kimseyi beklediği filan yok."

Yakışıklı delikanlı Nesrin'in«de kalp atışlarını hızlandırmıştı ama itirazını sürdürdü.

"Olmaz. Buraya çok sık geliyoruz. Buradaki barmenler ve garsonlar yüzümüze âşinâ, birlikte çıkarsak sonra bizi hatırlayabilirler. Tehlikeli."

"Boş versene. Oğlanı ayarlayınca dışarıda buluşuruz. Hem bu oğlanı burada ilk defa görüyorum, yüzü bana tamamen yabancı. Kiraz Bara sık gelen biri değil."

"Bundan emin olamayız."

"Hadi korkaklık etme. Tam tipim bu, kaçırmak istemiyorum."

Nesrin isteksizmiş gibi omuz silkti ama o da gözlerini genç adamdan ayıramıyordu. "Bu kez sen git," diye homurdandı sonunda. "Oğlanın yanında birlikte görünmeydim. Etrafta bizden iş çıkarmaya çalışan bir sürü salak zampara var, hep-

31

sinin de gözleri üzerimizde. Çok dikkatli olmalıyız. Burası oğlan kaldırmak için kesinlikle uygun bir yer değil."

"Takma kafana. Kimse bizden şüphelenmez. Ben harekete geçiyorum."

"Unutma ayrılıyormuşuz gibi yapıp öpüşelim. Herkes öyle sansın. Ben dışarıda arabanın içinde bekleyeceğim."

"Tamam, anlaştık," dedi Nurten.

Aynı anda ayağa kalktılar. Nesrin bir işaretle garsondan hesabı istedi. Nurten ise sanki veda ediyormuş gibi arkadaşının yanından ayrıldı. Nesrin hesabı ödedikten sonra bardan tek başına dışarı çıktı. Doğru Opel'ine gidip direksiyonun başına geçti.

Nurten önce tuvalete yollanmış, Nesrin'e bardan çıkması için yeterli zamanı tanımıştı. Dört beş dakika kadar oyalandıktan sonra yeniden salona döndü ve doğru delikanlının yanına gidip boş taburelerden birine oturdu. Yan gözle gence baktı. Oğlan çevresiyle hiç ilgilenmiyordu. Bardağındaki köpüğü kaçırmış birayı yudumluyordu sadece. Yanına oturan kadına bakmadı bile.

Hiç acelesi yoktu Nurten'in.

Çantasını açıp bir sigara çıkardı. Dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayı yakmak için ateş arar gibi etrafına bakındı. Yüzüne yakışan davetkâr gülümsemeye ilk kontağı kurabileceğini düşündü. Ama genç adam sigarasını yakmaya dav-ranmadı. Ne içeceğini soran barmen çoktan kibar bir jestle çakmağını uzatmıştı bile.

Nurten hafif kalın sesiyle, "Cin tonik," dedi ve sigarasını barmenin çakmağından yakmak zorunda kaldı. Barmen siparişini yerine getirirken de, ciğerlerine çektiği dumanı usta bir şekilde delikanlının bulunduğu yana doğru üfledi. O zaman genç çocuk ilk defa yan taburede oturan

kadına dönüp bir baktı.

Yüzünü görünce Nurten bir kere daha heyecandan titredi. Delikanlının koyu kestane rengi saçları jöleliydi ve birkaç tutam şeklinde tepesinde sivrilmişti. Tam alt dudağının altından çenesine doğru inen bir parmak kalınlığında incecik bir sakalı

32

vardı. İnce beyaz cildi barın tepeden akseden yarı loş aydınlatması altında şeffafmış gibi parlıyordu. İlk dört düğmesi iliklenmemiş olan blucin gömleğinin arasından boynuna taktığı altın kolye ışıltıyordu.

Nurten iç gıcıklayıcı bir sesle, "Umarım sigara dumanımdan rahatsız olmamışsınızdır," diye mırıldandı.

"Yo, hayır. Ne münasebet.. Zaten burada herkes içiyor."

Bu başlangıç tecrübeli kadın için yeterliydi.

"Ya siz? Siz de içiyor musunuz?"

Delikanlı zoraki cevap verirmiş gibi, "Hayır. Sigara kullanmam," dedi.

Nurten inci gibi beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"O halde dumanımdan rahatsız olmuşsunuzdur. Nezâke-ten öyle söylüyorsunuz."

Ama son cümlesini kullanırken taburede delikanlıya doğru öylesine bir dönüş yapmıştı ki, koyu gri ipek bluzunun yakası gevşemiş ve olgun göğüslerindeki tahrik edici aralığı bütün ihtişamıyla ortaya çıkmıştı. Avının- gözleri, elinde olmadan birkaç saniye o ayrık üzerinde kaldı.

Bu bakış kurt avcının gözünden kaçmamıştı kesinlikle. Zokayı yuttu, diye geçirdi içinden. Bu yaştaki gençlerin ne denli çabuk heyecanlandığını iyi bilirdi. Oğlan hemen utanmış gibi gözlerini kaçırmıştı. Nurten şimdi onu biraz daha cesaretlendirip ümitlendirme zamanı geldiğini anladı ve devam etti.

"Sigara kullanmadığınıza göre sporcu filan mısınız?"

"Pek sayılmam," diyebildi delikanlı zorlanarak. "Biz ailece sigara içmiyoruz. Malum şu sıralar sigaranın zararlı olduğuna dair esaslı bir kampanya yürütülüyor."

Nurten umursamaz bir tavırla omuz silkti.

"Boş versenize. İçki de öyle. O da sağlığa zararlı, ama siz içiyorsunuz."

"Biradan pek zarar gelmez. Alkol oranı düşüktür."

"O züğürt tesellisi. Alkol, alkoldür."

"Evet, fakat..."

Nurten delikanlının yapacağı savunmayı kesti.

"Aldırmayın. Bunlar hayatın ufak tefek zevkleri. Hepsini

33

sağlığa zararlı diye hayatımızdan silip atarsak geriye ne kalır?"

İnce sakallı genç, başını sallayarak yanındaki yabancı kadını tasdik etmek zorunda kaldı. "Doğru. Haklısınız galiba," dedi. Ama sanki konuşmayı uzatmak istemiyor gibi bir hali vardı. Bunu sezen Nurten hemen sordu.

"Bu bara sık gelir misiniz?"

"Hayır. İlk defa geliyorum."

"Durun, öyleyse tahmin edeyim. Birini bekliyorsunuz, değil mi?"

Oğlan hafifçe kızardı. Ama soruya hemen cevap veremedi. Biraz sıkılmış, hatta utanmış gibi durakladı.

"Evet," diye kekeledi. "Birini bekliyordum."

"Fakat ekildiniz. Beklediğiniz kişi gelmedi."

"Sanırım haklısınız. Gelmedi."

"Bu mutlaka genç bir bayan olmalı. Arkadaşınız yahut yeni tanıştığınız flörtünüz."

Delikanlı birasından bir yudum alırken hüzünlü bir tavırla, "Doğru tahmin," diye mırıldandı.

"Tartıştınız mı?"

Bu kez genç merakla Nurten'i süzdü.

"Bunu nasıl tahmin ettiniz?"

"Tecrübe," diye fısıldadı kadın. "Öyle mahzun oturuyordunuz ki, anlamamak işten değil. Bunu çok iyi bilirim."

Bebek yüzlü delikanlının kaşları hafifçe çatıldı.

"Yani... sizde mi atlatıldınız bu gece?"

Nurten tekrar gülümsedi.

"Pek öyle sayılmaz."

"Anlayamadım? Nasıl yani?"

"Ben biriyle birlikte olmak istediğim zaman karşımdaki-nin beni ekme şansı pek olmaz, ona bu şansı vermem."

Delikanlı ilgilenererek sordu bu defa.

"Bunu nasıl beceriyorsunuz?"

Nurten etrafın dikkatini çekmeyecek bir kahkaha attı.

"Delikanlı bana bir baksana. Kim bu kadına hayır diyebilir."

34

Oğlan hafifçe kızardı ve kısık sesle, "Haklısınız. Çok alımlı birisiniz," dedi.

"O kadar mı sanıyorsun? Ben erkekleri deli divane ederim."

İnce sakallı genç bu kadar çabuk samimi olan ve bir şeyler ima etmek isteyen Nurten'e bu kez şüpheyile baktı. Kadının ya çok sarhoş olduğunu veya yatacak birini aramaya geldiğini düşündü. Bu kez kadını daha dikkatle süzdü. İçkili olduğu kesindi ama sarhoş olmadığı da belli oluyordu. Dilinde, bakışlarında kesinkes sarhoş olduğunu gösteren belirtiler yoktu. Ayrıca bir maceraperest ya da erkek avına çıkmış sıradan bir fahişe havası da yoktu kadında. Giyim kuşamına bir daha dikkatle baktı. Delikanlı kaliteden, marka giyimden iyi anlardı. Sırtındaki ipek bluzla pembe hırkanın, ayağındaki sivri burunlu topuklu ayakkabıların tümünün İtalyan olduğuna kalıbını basabilirdi. Hafif bir şaşkınlık geçirdi. Şimdiye kadar hiç böyle dobra konuşan birine rastlamamıştı.

Elinde olmadan. "Kendinize'çok güveniyorsunuz," diye mırıldandı.

"Hıhı... Öyleyimdir."

"Hiç yanıldığınız veya hayal kırıklığına uğradığınız olmadı mı?"

"Asla."

"Belirli bir kariyeriniz var mı?"

Nurten gülümsedi.

"Niye sordun?"

"Sadece meraktan."

"Özel bir şirkette müdürüm."

"Ya..."

"Sanırım artık tanışma vakti geldi. Benim adım Nurten."

Kadın inanılmaz bir rahatlıkla, gülümseyerek elini delikanlıya uzattı. El sıkıştılar.

"Benim ki de Orhan. Güzel Sanatlar Akademisi Mimarlık Bölümü'nden iki ay evvel mezun oldum."

"İş arıyorsun, değil mi?"

"Evet, aynen öyle. Malum iş şimdi aslan ağzında."

35

Nurten bilgiç bir eda ile sırttı.

"Kim bilir, belki bizim şirketin işine yarayabilirsin."

Orhan'ın gözleri ışıldadı.

"Mimar mı arıyorsunuz?" diye sordu.

"Olabilir."

Delikanlı yutkundu.

"Müracaat etmeyi çok isterim. İki aydır çalmadığım kapı kalmadı. Üstelik nişan arifesindeyim. Bu akşam beklediğim kişi sözlümdü.

"Ama sözlün bu yakışıklıyı ekmişe benziyor."

"Biraz tartışmıştık da... Şey... iş için aradığımız şartları sorabilir miyim?"

Nurten fütursuzca yumuşacık elini uzatıp delikanlınıninki-nin üzerine koydu.

"Yetenekli, güçlü kuvvetli, ihtiraslı ve doyumsuz olması yeterli."

Orhan afallamıştı. Kadının sıraladığı vasıflar garibine gitmişti.

"Affedersiniz ama pek anlayamadım," diye mırıldandı.

"Sahiden anlamadın mı?"

Orhan bön bön bakmaya devam ediyordu.

"Yavrum, yeteneğini önce müdürüne ispatlamak zorundasın."

Biraz geç de olsa Orhan durumu kavrar gibi olmuştu. Bir an bütün vücudunun titrediğini duyumsadı. Bu bir tür ahlaksız teklifti. Üst üste iki kere yutkundu.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye fısıldadı.

"Cidden bu işi istiyor musun?"

Orhan kararsız bir şekilde kekeleydi. "Evet, istiyorum."

"Şu halde sabaha kadar benimle sevişmek ve beni zevkin şahikasına çıkarmak zorundasın."

Orhan'ın vücudundaki ürperti artıyordu. Böyle bir şey hiç başına gelmemişti.

"Tamam, kabul ediyorum," diye fısıldadı.

"Öyleyse iki üç dakika sonra arkamdan çık. B<., .-.eni arabamda bekleyeceğim."

36

Nurten başka tek kelime etmeden hesabı ödeyip gitmişti. Kasılıp kalan Orhan ise başına gelenleri hâlâ kavrayamıyordu. Teklif inanılır gibi değildi. Şaşkınlığını güç belâ attı. Bu kadın doğru söylüyorsa, yarın yeni ümitlere açılan bir işi olacak, ayrıca nefis geçeceğine inandığı bir aşk gecesi yaşayacaktı.

Öyle sanmak gafletine düşmüştü...

Nesrin arabanın içinde gerilmeye başlamıştı. Nurten'in şimdiye kadar o yakışıklıyı çoktan bardan dışarıya çıkarması gerekirdi, ama ikisi de ortalarda yoktu hâlâ. Bir aksilik mi oldu acaba, diye söylenmeye başladı. Buna pek ihtimal vermiyordu ama belli de olmazdı. Çok nadir de olsa, bazen tekliflere karşı koyan korkak gençler çıkabiliyordu. En kötüsü kendisinin de aşırı heyecanlanmış olmasıydı. Külotunun ağı daha şimdiden ıslanmıştı.

Bir ara gözü park bekçisine takıldı.

Kısa boylu tıknaz bir adamdı ve arada sırada başını çevirip Opel'in neden hâlâ yerinden çıkmadığını anlamak ister gibi bakıp duruyordu. Muhtemelen boşalacak olan yere yeni bir araba almak sevdasındaydı. Bu geceki maceraları önceden planlanmış değildi ve Nesrin genelde tedbirli bir kadındı; görgü tanığı istemezdi. Park bekçisinin gözünün üzerinde olduğunun farkındaydı. Dikkat çekici biri olduğunu da biliyordu.

Nitekim bekçinin kendisine doğru yaklaştığını görünce, çıkıp çıkmayacağını sormaya geldiğini hissederek, arabayı çalıştırdı. Yanılmamıştı arabanın çalıştığını görünce bekçi durdu ve boşalacak yere yeni bir araba almak için Nesrin'e yardımcı olmak gayesiyle, "gel, gel" diye işaret vermeye başladı.

Zor durumda kalmıştı genç kadın.

Çaresiz arabayı parktan çıkardı. Neyse ki, park ücretini

37

girerken ödediği için, adam bir daha yanına yaklaşmamıştı. Arabanın farları bekçinin üzerine doğru yöneldiğinden, o ışık altında yüzünü görüp hatırlayabileceğin! sanmıyordu. Parktan çıktı ama içinden homurdanmaya devam ediyordu. Bekçi parka alacağı yeni araba için çoktan koşuşturmaya başlamıştı. Onunla ilgilenmezdi artık.

Nihayet barın çıkışında Nurten'i gördü.

Yalnız geliyordu.

Bardan çıkarken dikkat çekmemek ve avlarıyla birlikte görülmemek için tedbirli davranıyor olabilirdi. Av peşindeyken bu noktalara özellikle dikkat ederlerdi, ama yine de içini bir ürperti kaplamıştı. Yoksa Nurten başarılı olamamış mıydı?

Nurten, arkadaşının kendisini parkta bekleyeceğini düşündüğünden, doğru otoparka yönelmişti. Kısa bir klakson sesiyle onu uyardı. Nurten. Arkadaşı sokaktaki Opel'i çabuk fark edip hemen durdu ve arabaya yaklaştı.

Nesrin sinirli bir sesle, "Beceremedin mi yoksa? Teklifini ret mi etti oğlan?" diye sordu.

"Gençlerin böyle bir şansı var mı, tatlım?" diye sırttı Nurten. "Geliyor, hem de kuzu kuzu. Şaşarsın, ama yeni mezun bir mimarmış. Ben de onu işe alacak şirket müdürüyüm."

Nesrin rahatlamış gibi sırttı.

"Ya ben ne olacağım?"

"Ortağım tabii ki. Başka ne olabilirsin?"

"İyi. Güzel birgece geçireceğiz, desene."

"Hem de nasıl.."

Genç mimar Orhan Kuloğlu, Opel'in direksiyonunda başka güzel bir kadını görünce şaşırıldı

önce. Nurten'e dönüp, "Bu hanım kim?" diye sordu.

"Ortağım. Bugece birlikte içki içmeye çıkmıştık." Delikanlı Nurten'le birlikte arabanın arkasına geçerken ir-kilmişti. Garip bir maceraya sürüklendiğini hisseder gibiydi hatta biraz ürkmüştü. Bu oldukça yadırganacak bir durumdu.

38

İki şirket ortağının işe alacakları bir elemanı cinsel sömürüye kalkışması kesinlikle normal ve kabul edilir bir hal değildi. Muhtemelen kendini Nurten diye tanıtan kadın yalan söylemişti. Aksini kabullenmek biraz fazla safdillik olacaktı; ama Orhan bu durumdan hiç de fazla şikayetçi olmadı. Şimdiye kadar hiç böyle bir serüven yaşamamıştı. Belli ki orta yaştaki bu kadınların ağına düşmüştü ve kadınlar kendisiyle sevişmek istiyorlardı. Aynı anda, aynı yatakta iki kadınla sevişmek... Müthiş bir fanteziydi bu. Şimdiye kadar sadece hayal gücüyle yaşattığı bir rüyaydı... Hem kim bilir, zayıf bir ihtimalle iş vaadi de gerçek olabilirdi. Üzümü yiyip bağını sormayacaktı. Endişesi kaybolduğu gibi heyecanlanmaya bile başlamıştı. Belli ki ikisi de çok ateşliydi. Direksiyondaki kadın biraz daha güzeldi ve devamlı yan gözle dikiz aynasından sırtarak onu inceliyordu. Henüz onun adını bile bilmiyordu, Nurten sadece, ortağım diye tanıtmıştı.

Müthiş sabırsız olmalıydılar.

Araba hareket eder etmez, Nurten hemen faaliyete geçmiş elini delikanlının pantolonunun önüne atmıştı. Çoktan uyarılmıştı Orhan. Yanındaki Nurten'in, "Of! Bu nedir ulan!" diyen keyifli sesini duydu..

39

4

Baş Komiser Hidayet cesedin üzerine eğildi. Yüzü sıkıntıyla buruşmuştu. Dişleri arasına sıkıştırdığı kürdanını çıkararak homurdandı.

"Cesedi kim bulmuş?"

Muavin Selim de bezgin bir ifadeyle karşılık verdi.

"Yine amatör bir balıkçı âmirim."

"Aynı ötekiler gibi, değil mi? Allah kahretsin!"

Komiser Selim uzun zamandan beri Hidayet'le çalışmasına rağmen biraz çekinerek olaya bir yorum getirdi.

"Sanırım, seri cinayetler işleyen bir katille karşı karşıya-yız."

Baş komiser, muavinine alaycı bir bakış fırlattı. Günaydın, daha yeni mi farkına varıyorsun, dercesine. Ama ağzından herhangi bir lâf çıkmadı. Durumu sezinleyen Selim bir açıklama

yapmak zorunda kaldı.

"Fakat âmirim, bu durum size biraz ters gelmiyor mu? Şimdiye kadar seri cinayet işleyen hiçbir kadınla karşılaşmamıştık. Ben bir hayli yadırgıyorum bu durumu."

Hidayet içini çekip, sabırla mırıldandı:

"Her şey mümkündür, Selim. Olabilir. İzler ister istemez akla bir kadını getiriyor. Tabii bir travesti olması da imkân dahilinde. Sokaklar onlardan geçilmiyor artık."

Tam o sırada yanlarına şubeye yeni atanan genç dedektif Barış Şahin yaklaştı. Sakin ve ölçülü bir şekilde konuşmaya başladı.

"Maktulün kimliği üzerinden çıktı, efendim. Yirmi beş yaşında. İzmir doğumlu. Adı Orhan Kuloğlu. Sanırım öğrenci,

40

zira cüzdanında Güzel Sanatlar Akademisi'nden verilmiş bir şebeke bulduk."

Bir hayli sinirli olan Hidayet söylendi.

"Başka?"

"Bir deste anahtar, cüzdan, bir kuru temizleyiciden alınmış teslimat makbuzu, Kiraz Bar amblemlili bir kibrit kutusu, bir dolmakalem ve tabii bir de cep telefonu. Ha, bir de boynunda altın bir kolye vardı, efendim."

Baş komiser aynı gerginlikle Barış'a bakarak, "Ne akade-misiyse o, git araştır bakalım," diye söylendi "Toplayacağın bütün bilgileri al. Maktulü tanıyanlarla, arkadaşlarıyla konuş. Ev adresini bul. Sonra da öğrendiklerini hemen bana rapor et."

"Hemen gideyim mi, âmirim?"

"Tabii," diye gürlledi Hidayet. "Durman hata."

Barış telaşla uzaklaşırken Baş Komiser gözlerini denize çevirerek dalgın dalgın Boğaz'm akan sularını seyretmeye koyulmuştu. Hemen yanı başındaki Selim yeniden konuşmaya başladı.

"Âmirim bir şey daha dikkatimi çekiyor. Bu katil nedense hep cesetleri deniz kenarına bırakıyor, sanki öldürdüğü gençleri sahile bırakmak zorundaymış gibi. Farkında mısınız?"

"Evet, Selim. Farkındayım."

"Ne anlama geliyor bu? Neden hep تنها sahiller veya koylar seçiyor?"

"Henüz bir fikrim yok."

"Ama ilgi çekici."

"Haklısın."

"Niyeti ne olabilir? Aklınca polisi kandırmaya mı çalışıyor? Yoksa bize bir mesaj vermek hevesinde mi?"

"Bilmiyorum."

"Bu size katilin zihnen hasta biri olduğunu düşündürmüyor mu?"

"Şimdilik ne desem boş."

Selim meseleyi uzatmadı ve susmayı yeğledi..

41

Öğleden sonra saat iki buçuğa doğru Baş Komiser'in makam odasının kapısı vurulunca Hidayet gür sesiyle, "Girin," diye homurdandı. Aralanan kapıdan Barış'ın bebek yüzlü başı görüldü. "İzin var mı âmirim, girebilir miyim?"

"Gel, bakalım. Bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Sanırım öğrendim, efendim."

Hidayet döner koltuğunun arkasına yaslanıp, "Anlat," dedi. Masanın önüne kadar yaklaşan genç dedektif tahkikatının neticesini aktarmaya başladı.

"Önce hemen şunu belirtmeliyim ki, maktul Orhan Kuloğ-lu üniversite talebesi değilmiş efendim."

Baş Komiser gözlerini kısıp mırıldandı.

"Ya neymiş?"

"Mimar diyebiliriz. Zira ekim döneminde akademiden mezun olmuş."

"Öyle mi? Başka?"

"Adresini akademiden temin ettim. Dört seneden beri de aynı yerde kalıyormuş. Beşiktaş'ta. Yaşlı bir dul olan teyzesinin yanında. Kadın habere inanamadı. Baygınlıklar geçirdi, fenalaştı. Uzun süre kendine gelemedi. Cesedi teşhis için bir arabaya koyup Adli Tıbbın morguna götürdüm. Kadın orada bir kere daha fenalaştı. Olayı bir türlü kabul edemiyordu. Ama yeğenini tanıdı. Sizin de sorgulamanız için buraya getirmek istedim Baş Komiserim ama yaşlı kadının

sağlık durumu pek elverişli değildi."

Hidayet içinden, aferin bu oğlana diye mırıldandı. Biraz çocuksu görünüyordu ama rutin de olsa bazı işleri oldukça iyi kıvırıyordu. Genç adamın devam etmesini bekledi.

"Bir nokta daha var efendim. Orhan Kuloğlu sözlü-müş."

"Sözlü mü?"

"Evet, âmirim. Pınar Irmak adında bir kızla. Kız, aynı akademinin son sınıfında öğrenci. Çok da hoş bir kız."

Hidayet ilgiyle Barış'ı süzdü.

42

"Yoksa onunla da görüştün mü?"

"Daha da fazlasını yaptım âmirim. Onu buraya getirdim. Kız da perişan ama maktulün teyzesi gibi değil, ifade verebilecek durumda. Dışarıda bekliyor. Yalnız bilmenizi istediğim ufak bir nokta var."

Hidayet koltuğunda yaylanarak sordu.

"Nedir o?"

"Son zamanlarda biraz araları açılmış."

"Öyle mi? Kız nedenini de söyledi mi?"

"Biraz kem küm, etti ama sanırım sebep parasal sorunlar. Aralarındaki tartışma biraz büyümüş, hatta bir haftadır görüşmüyorlarmış. Kız biran önce evlenmek istiyormuş ama delikanlı sağlam bir iş bulmadan olmaz, diye oyalıyormuş kızını. Düngece kızın evine telefon edip Kiraz Bar'a çağırılmış, illaki görüşmeliyiz diye."

Hidayet, Kiraz Bar lâfını duyunca irkilmiş, kaşları çatıl-mıştı. Sanki bu barın adını daha önce işitmiş gibiydi. Barış onun aklından geçenleri okumuş ğûbi devam etti.

"Evet, Baş Komiserim," dedi. "Cesedin cebinde bulduğumuz kibritte adı yazılı olan bara çağırılmış kızını."

Hidayet ilk defa sırttı.

"Aferin Barış. Şimdilik iyi gidiyorsun. Bu durumda maktul muhtemelen belirli saatlerde o bara gidip oturmuş olmalı. Belki de katille de orada tanıştı."

"Muhtemelen âmirim."

Baş Komiser, "Şu kızı içeri al bakalım," dedi memnun bir ifadeyle.

Pınar Irmak yirmi iki yaşında, uzun boylu, ince, narin yapılı, uzun ve düz sarı saçları omuzlarına kadar inen, yüz hatları gayet düzgün, mavi gözlü, hafif kalkık burunlu, biraz soğuk görünümlü, ama genelde kibar ve insanda saygı uyandıran bir genç kızdı. Yüzünde ağlamaktan kızarmış gözleri dikkat çekiyordu. Hidayet içeriye zarif fakat üzgün adımlarla giren

43

kızı bir süre sessizce süzdükten sonra, masasının karşısındaki koltuklardan birini işaret ederek, "Lütfen oturun," dedi.

Kısık sesle teşekkür eden Pınar koltuğa ilişti. Arkasına yaslanmadan dik ve tedirgin bir edayla oturuyordu. Yüzünde mağrur bir ifadeyle başını dimdik tutuyordu.

"Başınız sağ olsun," diye mırıldandı Hidayet. "Öldürülen genç galiba yakın arkadaşınız mı, öyle mi?"

Genç kız hafifçe sarsılarak, "Yalnız arkadaşım değil, aynı zamanda sözlümdü. Evlenmeyi düşünüyorduk," dedi.

Baş Komiser üzgün bir sesle, "Vah vah kızım," diye mırıldandı. Sonra hüzünlü bir tavırla, "Tanışıklığınız eski mi?" diye sordu.

"Evet, efendim. Akademideki ilk yılımdan beri. Ben bir yıl kaybettim, o iki ay önce mezun olmuştu. Aramızda söz kesmiştik."

"Aileleriniz de bunu biliyorlar mıydı?"

"Pek sayılmaz. Ben henüz kendi aileme durumu açamamıştım. Babam mektep bitmeden evlenmeme kesin keskin karşıydı. Orhan da ailesine söylememişti henüz, fakat yanında kaldığı teyzesi Ferhunde Hanım durumu biliyordu."

"Teyzesi seni şahsen tanır mı?"

"Evet. Birkaç kere evine yemeğe gitmiştim."

Hidayet genzini temizledi ve sordu:

"Yardımcıma son günlerde aranızda ufak bir tatsızlık yaşandığını söylemişsiniz."

Kız hafifçe kızarak, "Evet," diye mırıldandı mahcup bir edayla.

"Bu tatsızlığın sebebi neydi?"

Kız birden tükerek mavi gözlerini Baş Komisere çevirdi.

"Yoksa onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?" diye kekeledi.

"Yok canım, aklıma bile gelmedi. Ama polis karanlık olan her noktayı aydınlatıp öğrenmek ister. Onun için soruyorum."

Kız hafifçe içini çekti.

"Biraz atıştık. Anlarsınız işte, sıradan bir tartışma."

44

"Tahmin ederim. Neydi sebep?"

"Yine evlenme konusu. Orhan hemen bir işe girip evlenmemizi istiyordu. Ben i«c mektebi bitirmeden ailemin buna izin vermeyeceğimi söyleyip duruyordum. Geçen hafta bayağı tartıştık. Hatta birbirimizi kıracak kadar..."

Hidayet aniden sordu.

"Kiraz Bar'a sık sık gider miydiniz?"

"Hayır," dedi Pınar. "Bir kere gitmiştik. Mezun olduğu gecenin akşamı, ama çok hoş bir gece geçirmiştik. Çok mutluyduk o sıralar."

"Ya dün gece?"

Kız utanmış gibi önüne baktı.

"Telefon edip beni oraya çağırdı ama gitmeyeceğimi söyledim."

"Saat kaçta aramıştı sizi?"

Pınar bir an düşündü.

"Sanırım altı sularıydı." ;

"O bardan mı aramıştı?"

"Emin değilim, ama olabilir."

"Sizi o bara çağırdığı kesin ama, değil mi?"

Kız bu defa hiç düşünmeden cevap verdi: "Evet."

"Yine de belki gelirsiniz diye b bara gitmiş olabilir, değil mi?"

"Bilmiyorum, mümkündür. Neden sordunuz?"

Hidayet kızın sorusunu duymamış gibi devam etti.

"Bazı insanlarda ufak tefek eşyaları toplayıp koleksiyon yapma merakı vardır. Sözlünüzde de böyle bir merak var mıydı, hatırlıyor musunuz?"

Pınar sorunun amacını anlamamış gibi mavi gözlerini komisere çevirdi.

"Anlayamadım ne gibi?"

"Mesela nasıl bir örnek vereyim size, anlayın işte. Şöyle diyelim, Orhan gittiği barlardan kibrit veya markalı herhangi bir şey alır mıydı?"

Kız şaşırılmıştı. "Yani sırf saklamak için mi?" diye mırıldandı.

45

"Evet, onun gibi bir şey."

Pınar, ince dudaklarını sarkıttı.

"Bilmiyorum. Hiç dikkat etmedim. Ama sanmam. Öyle olsa mutlaka bana söylerdi."

Hidayet susmuştu. Neden sonra homurdandı.

"Düngece geç saatlerde de olsa, onu bir daha aramadığınıza emin misiniz?"

Kız utanmış gibi biraz çekinerek, "Cebinden aradım," fısıldadı

Hidayet irkilmişti. "Kaçta?"

"On ikiye çeyrek vardı."

"Ne konuştunuz?"

"Konuşamadık, efendim. Telefonu kapalıydı."

"Daha sonra bir daha aradınız mı?"

"Şey... aramadım."

"Neden?"

"Anlayın işte... Gururuma yediremedim. Telefonunu açtığımda nasıl olsa aradığımı anlayacaktı.

Onun beni aramasını bekledim."

Hidayet, "Anlıyorum. Gidebilirsiniz küçük hanım," diye fısıldadı. "Gerekirse ifadenize tekrar başvururuz. Şimdilik bu kadar."

Hidayet, odadan çıkıncaya kadar gözleriyle kızı takip etti. Şu hayat ne tuhaf, diye geçirdi içinden; belki de Pınar Irmak pişman olup Orhan'ın çağrısına gitse, genç mimar şu an hayatta olacaktı.

İçini çekmekle yetindi..

#

Saat henüz 17.30'du. Yani henüz Kiraz Bar'ın müdavimlerinin akın etmeleri için epeyce erken bir saat.

Komiser Selim yanındaki Barış'a dönüp, "Böyle barlara sık sık uğrar mısın, evlat?" diye homurdandı.

Barış sırttı. "Baba ekmeği yerken uğrardım, Selim Ağabey. Ama şimdi aldığım maaşla sıkı mı böyle yerlere adım

46

atmak? Ayın sonu geldi mi, nefesimiz kokmaya başlıyor. Bilmiyorum ama tek bir birayı bile on kâğıttan aşağıya içemezsin herhalde. Hayat çok zor ağabey. Biz böyle yerlere pek uğrayamayız."

"Evli değildin, değil mi?"

Barış sırttı.

"Nişanlıyım ağabey."

Selim onu tepeden tırnağa süzdü.

"Ee, niye parmağında yüzük yok?"

"Hiç sorma komiserim. Yüzüğümü düşürdüm."

Muavin güldü.

"Hadi oradan numaracı. Yemezler. Kasten takmıyorsun yüzüğünü, değil mi?"

Barış alınmış gibi mırıldandı.

"Neden takmayayım ağabey?"

"Yakışıklı veletsin de ondan. Hepimiz bu yollardan geçtik oğlum. Senin yaşındaki nişanlı erkeklere genç kızlar bakmaz da ondan. Ama parmağında yüzük olmazsa, onları baştan çıkarırsın."

"Günahımı alıyorsun komiserim. Aklımın köşesinden bile geçmedi. Hem ben nişanlımı deli gibi severim. İnan yüzüğümü kaybettim."

"Ya ya, elini yıkarken düşürdün, değil mi?"

"Aynen öyle, ağabey."

"Sen onu külahıma anlat."

Arabanın direksiyonundaki Barış, Selim'i ikna için daha dil dökecekti ama Kiraz Bar'a yaklaştıklarını fark edince, kendini savunmaktan vazgeçti, "Geldik. İşte burası," diye mırıldandı. Arabayı barın yanındaki açık parka çektiler.

Parkın değnekçisi resmi arabayı görünce nasıl olsa ücret alamayacağını bildiğinden onlarla hiç ilgilenmedi. Hatta huylandığı için göze görünmemeye çalıştı. Selim'le Barış arabadan inip bara girdiler. O saatte içerisi boş denecek kadar tenhaydı.

Bir garson onlara uzaktan ilgisizce baktı. Bardaki barmen ise hiç ilgilenmedi. Gece için hazırlık yapıyor, önündeki bir

47

yığın boş bardağı tezgâh altına yerleştirmeye çalışıyordu. Selim barmene yaklaştı. Cüzdanından kimliğini çıkararak biraz sertçe, "Asayiş Şubesi, Cinayet Masası'ndanız," diye homurdandı.

Barmen otuz beş yaşlarında, uzun saçlarını at kuyruğu yapmış, çenesinde hafif sakalı olan cin gibi bir gençti. Selim'in uzattığı kimliğe bir göz attıktan sonra isteksizce, "Buyurun Komiserim. Bir isteğiniz mi var?" diye sordu.

Adamın yeterince uykusunu alamamış gibi bezgin bir hali vardı. Selim'in arkasından barmene bakan Barış, onun dünece geç saatlere kadar burada çalıştığını, bugün de ancak öğleden sonra yataktan çıktığını düşündü. Cinayetten henüz haberi olamazdı, zira ceset bulunduğu gazete baskıya girmiş olduğundan cinayet haberi ister istemez ertesi günkü baskıya kalmıştı. Zaten bu tiplerin pek gazete okuduklarını da sanmıyordu. Barda çalışanlar en iyi haberleri müşterilerinin gevezeliklerinden öğrenirdi. Barış, cebinden Orhan Kuloğlu'nun resmini çıkararak bankonun üzerinden barmene doğru uzattı.

"Bu fotoğraftaki genci tanıyor musun?"

At kuyruklu adam pek ilgilenmeyen bir hava ile fotoğrafa şöyle bir göz attı.

"Hayır, tanımıyorum," dedi.

Selim yine sertçe, "İyi bak," dedi.

Barmen olumsuz anlamda başını salladı.

"Tanımıyorum. Tanımam mı lâzım?"

"Resimdeki kişi düngece saat sekiz civarında sizin bar-day mış."

Adam küstahça sırttı.

"Herkesi tanımaya kalkışsak, işimiz iştir komiserim. Buraya o kadar çok kişi gelir gider ki, nasıl hatırlayayım?"

"Yani görmediğine eminsin, öyle mi?"

Barmen biraz huylanmıştı. Polislerden pek hoşlanmazdı. Ayrıca neyin peşinde olduklarını da henüz bilmiyordu. Daha yaşlı görüneni kendisini tanıtırken cinayet masası demişti. O kadarı bile problem anlamına geliyordu. Fotoğrafa biraz daha dikkatlice bakınca hatırlar gibi oldu ve durakladı.

48

Bu duraklama Selim'in gözünden kaçmamıştı.

"Hatırladın, değil mi?"

Meseleye bulaşmak istemeyen barmen, "Sadece benzettim," dedi. "Galiba düngece söylediğiniz saatlerde bir ara buradaydı. Ama emin değilim. Sizi yanıltmak istemem."

"Biz yanılmayız," diye söylendi Selim. "Kaçta çıktı buradan?"

Barmen yine dudaklarını büzmüştü.

"Hatırlamam imkânsız. Ne olmuş bu gence?"

Selim gayet sakin bir şekilde, "Boğularak öldürüldü," dedi.

Barmenden ses çıkmamış ama yüzü bir anda soluvermiş-ti.

"Buraya sık gelir miydi?"

"Komiserim beni yanlış anladınız galiba. Bu genci tanımıyorum."

"Ama düngece gelen birine benzettin."

"Sadece benzettiğimi söyledim. Emin değilim."

Selim ısrarla sordu. "Yalnız mıydı?"

Barmen sözünü vurgulamak ister gibi homurdandı.

"Benzettiğim kişiyi kast ediyorsanız, yalnızdı. Hem bu bara geldiğinden nasıl emin oluyorsunuz? Belki başka bir yere takılmıştır."

Bariş cebinden çıkardığı amblemlili kibrit kutusunu resmin yanına doğru sürdü.

"Bu sizin bara ait değil mi?"

At kuyruklu adam çaresizlik içinde başını sallarken, Bariş da sinsili bir şekilde sırıttı.

"Bu kibrit kutusunu cesedin cebinde bulduk."

Barmen'in şaşkınlığı kısa sürmüştü.

"Ama bu pek bir şey ifade etmez. Bir başkasından da almış olabilir ya da dünceye değil de daha önce de barımıza gelmiş olabilir. Alt tarafı ufacık bir kibrit kutusu bu, herhangi bir müşterimiz masaların üzerinden almış olabilir."

Bariş büyük bir rahatlıkla adamın yüzüne bakarak gülümsedi.

49

'|<*.-.|• 3

"Maktulün dünceye buraya geldiğini gören görgü tanıkları var elimizde. Sorun gelip gelmediği değil, burada kimlerle konuştuğu ve bardan kiminle çıktığı. Anladın mı şimdi?"

Barmen'in bir hayli keyfi kaçmıştı.

Gözlerini yeniden bankonun üzerindeki fotoğrafa çevirerek birkaç dakika düşünür gibi yaptı, sonra kuşkuyla bir şekilde mırıldandı. "Evet, resimdeki genci dünceye söylediğiniz saatlerde buraya gelen birine benzetiyorum ama.

"Ama ne?" Selim bezgin bir şekilde homurdanmıştı.

"Yanılmış da olabilirim. Zira buraya gelen müşteri biraz daha iri, daha havalı biriydi."

Bariş hiç bozuntuya vermeden, "Mümkündür. Zira bu onun eski bir fotoğrafı," dedi.

"Ya..."

"Sen şimdi şu hatırladığın delikanlıyı biraz tarif et bize."

Barmen bu sefer ciddiyetle oğlanı hatırlamaya çalıştı.

"Sanırım yaşı yirmi beş civarındaydı. Saçları jöleliydi. Hani, saçlarını birkaç yerinden jöle sürüp dikleştirilenler var ya, işte onlardan. O modadan nefret ettiğimden dikkatimi çekmişti."

Selim'le Barış bir an bakıştılar. Barış içinden, tombala diye mırıldandı. Küçük gibi görünen ama çok önemli bir ayrıntıydı bu.

"Başka?" Selim'in sesi yine sert çıkmıştı.

Barmen dudaklarını büzerek, "Yanılmıyorsam boynunda da altın bir kolye vardı," dedi.

İki dedektifin artık kuşkusu kalmamıştı. Dünece Orhan Kuloğlu'nun burada olduğu sabit sayılırdı.

"Buradan kaçta çıktığını hatırlıyor musun?"

Barmen olumsuzca başını salladı.

"Hayır, hatırlamıyorum."

"Yalnız mıydı?"

"Evet. Biraz üzgün ve dalgın görünüyordu. Aklımda kalanlar bu kadar."

"Biraz daha düşün."

"Anlayın işte, bizim için silik ve sıradan bir müşteriydi."

50

"Ne demek o?" diye sordu Selim.

"Yani kaldığı sürece bir bardak birayla durumu idare edenlerden."

"Yanına hiç gelen giden olmadı mı?"

At kuyruklu barmen tam hayır demeye hazırlanırken birden hatırlamış gibi, "Durun bir dakika," diye mırıldandı.

İki polis dikkat kesilerek adama baktılar.

Barmen gözlerini kısarak olayı anımsamaya gayret ediyor gibiydi. "Evet, evet, yanılmıyorsam bir süre yanındaki taburede oturan biriyle sohbet etti," dedi.

"Nasıl biri?" diye sordu Selim hemen.

Barmen işgüzarca gülümsedi.

"Yo, yo... O sizin aradığınız kişi olamaz."

"Neden?"

"Çünkü çok zarif bir hanımefendiydi."

Selim'le Barış yıldırım çarpmış gibi irkilerek birbirlerine baktılar yeniden.

"Hanımefendi mi?" 4

"Yani asla cinayet zanlısı olamayacak bir insan."

"Emin misin?"

"Gayet tabii."

"O halde o kadın müşteriye tanıyorsun demektir."

"Doğru, tanırım. Yani, göz aşinalığım vardır. Zaman zaman barımıza uğrar."

"Bize biraz tarif eder misin?"

Barmen yine sırttı.

"Yapmayın komiserim, ondan şüphe etmek çok abes olur. Bildiğiniz cinsten bara gelen hafifmeşrep, avantür arayan insanlardan biri değildir o. İnsanlarla daima mesafeli, asla laubali olmayan, elit bir müşteridir."

"Sen o işin takdirini bize bırak. Sonra bardan birlikte mi çıktılar?"

Barmen bir daha düşündü.

"Hayır," dedi. "O kibar hanım müşterimiz önce ayrıldı bardan."

"Ne kadar önce?"

51

"Bunu hatırlamam mümkün değil komiserim, nereden bileyim. Ama o oğlanın bir müddet daha oturduğunu hatırlıyorum."

Bu kez Barış sordu.

"Geceleri barda kaç kişi çalışıyorsunuz?"

"İki."

"Öbür arkadaşın nerede?"

"O işe altıda başlar. Henüz gelmedi."

"Adı nedir?"

"Sait."

"Ya senin?"

"Yavuz."

"Peki söz konusu kişilere sen mi hizmet ediyordun, yoksa arkadaşın mı?"

At kuyruklu barmen omuz silktilti.

"Bu belli olmaz. Hangimiz o sıra boşsak servisi o yapar."

"Onlara hanginiz yaptı?"

Yavuz denen barmen yutkundu.

"Sanırım ben yaptım."

Selim yine sertçe homurdandı.

"Ne demek sanırım, hatırlamıyor musun?"

Yavuz içini çekti çaresiz bir edayla başını salladı.

"Evet, ben yaptım. Ama siz de takdir edin o saatlerde burası çok kalabalık olur. Hatırlamamam normaldir."

"Şimdi bize şu kibar kadın müşterinizden bahset biraz bakalım."

Barmen iyice bunalmışa benziyordu.

"Komiserim," dedi, "barlar ilginç yerlerdir. Burada her cins ve kaliteden insanla karşılaşsınız. Bazıları üzgün, gergin, sinirli ve agresiftir. Konuşmaktan hoşlanmazlar ya da içki belli bir dozu aşınca birden bülbul kesilirler. Kimisi neşelenmek için gelir, adam gibi bir iki kadeh içer gider. Bazıları müdavimdir, kimisi ise ayda yılda bir uğrar. O hanımı sima olarak tanırım, sarhoş olduğunu hiç görmedim. Hatta fazla neşelendiğini bile... Bizler insan sarrafıyızdır, hergece yüzlercesi gelir oturur buraya, hatırladığım kadarıyla onun

hiçbir falsolu davranışını görmedim, yani kısacası bizim için makbul bir müşteridir."

"Adını biliyor musun?"

"Müşteri söylemedikçe asla sormayız. Bu patronun emridir. Gizli bir kural yani, müşterilerle yüz göz olmamız yasaktır."

"Öyleyse bu kadını bana biraz tarif et," dedi Selim.

Dirseklerini bankonun üzerine dayayan Yavuz birkaç saniye hatırlamak ister gibi düşündü. Dudakları yine kıvrıldı.

"Vallahi pek genç sayılmaz. Belki kırkında vardır ya da biraz daha fazla. Fakat havalı ve hoş bir kadındır. Uzun boylu, yeterince dolgun ve beyaz tenli."

"Sarışın mı?"

"Hayır. Saçları kömür karası gibidir."

"Boya mı yani?"

"Herhalde."

"Giyim kuşamı nasıldır?" .*

"Onu her zaman şık ve pahalı giysiler içinde gördüm. Yani başka bir deyişle paralı birine benzer."

"Buraya ne sıklıkta gelir?"

"Bu soruya da kesin bir cevap veremem ama on beş günde bir uğrar sanırım. Hem çoğu zaman yanında bir arkadaşıyla uğrar."

"Arkadaşıyla mı?"

"Evet."

"Yani erkek arkadaşıyla mı?"

"Hayır, hayır. Yine kendisi kadar güzel bir hanımla."

"Ya..."

"Onu görsen tanır mısın?"

"Kesinlikle."

"Dünceye o arkadaşı da yanında mıydı?"

Yavuz yine bir süre düşündü.

"Vallahi emin değilim, onu görmedim. Barda yalnız oturuyordu."

Komiser yine bankonun üzerinde duran Orhan Kuloğlu 'nun fotoğrafını işaret ederek somurtkan bir yüz ifadesiyle sordu:

53

"Bu oğlanın yanına mı?"

"Evet, komiserim."

"Konuşmaya kim başladı önce? Oğlan mı yoksa o kadın mı?"

"O kadarını göremedim. Dedim ya, dünceye burası kalabalıktı."

"Peki son bir soru daha. Şu bahsettiğin kadın buradaki genç delikanlılara asılır mıydı, yani genç oğlanlarla düşüp kalkmaktan hoşlanan biri midir?"

At kuyruklu barmen sırttı.

"Bu kadarını bilemem komiserim. Kim bilir? Ama kanaatimi soruyorsanız, buna hiç ihtimal vermem."

"Neden?"

"Anlayın artık canım. Onun havasındaki bir kadın öyle zibidi, saçları jöleli, meteliksiz gençlerle niye düşüp kalksın ki? Kendine bir erkek arıyorsa, herhalde cüzdanı dolu, gücü kuvveti yerinde birini tercih eder."

Selim bankonun üzerindeki fotoğrafla kibrit kutusunu çekip alırken, "Orası hiç belli olmaz," diye homurdandı ve şimdilik başka soracağı soru yokmuş gibi barın önünden ayrıldı. Barış da peşinden seğirtti.

54

5

"Kiraz Bar'da ne buldunuz? İşe yarar bir şey öğrenebildiniz mi?" diye sordu Hidayet.

"Barmen mimarı hatırladı," diye lâfa girdi Muavin Selim. "Son olarak orada havalı ve kendisinden yaşlı bir kadınla konuştuğunu da öğrendik, ama ne yazık ki daha fazlasını çıkaramadık. Ne kadının adını ne mimarla önceden bir tanışıklığı olup olmadığını öğrenebildik; ne konuştuklarına dair bir bilgi de yok elimizde. Ayrıca söz konusu kadın barı oğlandan önce terk

etmiş, çocuğun ne zaman ayrıldığına dair de bir şey öğrenemedik. Kısacası aralarındaki sohbet sarhoş muhabbetinden fazla bir şey olmayabilir, âmirim."

Hidayet ağzındaki kürdan^ bir yandan öteki yana aldı.

"Yani Kiraz Bar'dan bir iş çıkmadı, öyle mi?"

"Öyle görünüyor, efendim," diye mırıldandı Selim.

Ağzının içinde anlaşılmayan bir şeyler homurdanan Baş Komiser'in gözü Barış'a takıldı. Genç dedektifin huzursuz bir şekilde yerinde kımıldandığını görünce ona döndü.

"Ne o? Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Şey... efendim... Benim fikrimi sorarsanız, ufak da olsa, galiba üzerinde duracağımız bazı detaylar öğrendik bu arada. Önem açısından ikinci derecede ve geri planda olsa da yeniden incelenmeye değer."

"Öyle mi? Ne meselâ?"

"Söz konusu kadının sık sık o bara gittiğini biliyoruz artık. Kadının ağır başlı, ciddi ve genç erkeklere fazla yüz vermeyen biri olduğunu söyledi barmen, ama kanımca bu ifade fazla bir şey ifade etmeyebilir. Yani başka bir deyişle o kadı-

55

run genç erkeklere düşkün biri olup olmadığına henüz kesin karar verecek durumda değiliz."

Hidayet koltuğuna yaslanarak mırıldandı: "Devam et."

"Sanırım, seri cinayetler işleyen bir katille karşı karşıya-yız. Faili meçhul gözüken üç açık dosyada da aynı yöntem dikkat çekiyor; maktuller cinsel ilişkiye zorlandıktan sonra boğularak öldürülmüş. İster istemez akla üç cinayetin failinin aynı kişi olduğu geliyor."

"Evet?"

Barış derin bir nefes aldı.

"Şimdiye kadar karşılaştığımız seri cinayetlerde katil hep erkek olmuştur. Sanırım bize ters gelen hususlardan biri de bu kez bir kadınla karşı karşıya olmamız. Tabii kadının fizik gücü erkeğe kıyasla zayıf olduğu için son öldürücü fiili, yani boğma işlemini nasıl gerçekleştirdiği aklımızı kurcalayan önemli bir nokta. Otopsi sonuçlarında maktullerin ilaçla uyutulduğuna dair bir bilgi yok. Ama her üç gencin de bileklerinde kelepçe izlerine rastlandı. Bu da gösteriyor ki, muhtemelen bu gençler cinsel bir fantezi olarak bileklerinin kelepçelenmesine kendileri rıza göstermişler."

Sırıtan Hidayet, Barış'ı teşvik eder gibi fısıldadı: "Devam et bakalım.."

"Şey., âmirim. Selim ağabey kusura bakmasın ama sanırım gözünden kaçan bir nokta daha var."

Selim biraz kasılarak genç dedektife baktı merakla.

Hidayet sordu. "Nedir o?"

"Barmen o kadının bara genellikle bir kadın arkadaşıyla geldiğini söyledi. Yani hep iki kişi dolaşırlarmış. Galiba bu beyanı biz fazla düşünmedik."

"E, ne çıkar bundan?"

Barış mahcup bir edayla mırıldandı.

"Şimdilik sadece fantastik bir kurgu. Ama düşünsenize, hangi toy delikanlı, bakımlı, havalı ve güzel iki kadınla aynı anda bir yatağı paylaşıp unutulmaz bir gece geçirmenin hayaline kapılmaz ki? Hem iki kadının varlığı benim beynimde çözüme ulaşmayan bazı noktaları da aydınlatmaya yetiyor."

56

Bu açıklamayı duyan Selim gergin bir tavırla sordu: "Neymiş beyninde çözüme ulaşmayan noktalar? Anlat da öğren-

hm.

Barış kıdemli iki âmirinin yanında sıkılarak konuştu.

"Birincisi, iki cins arasında kuvvet dengesizliğinin biraz daha anlaşılır hale gelmesi. Delikanlıların hepsi iri yarı ve güçlüydü. Hayatları tehlikeye düşünce kendilerini müdafaa edebilirlerdi. Ama bunu iki kadına karşı yapmaları biraz daha zor olurdu. İkincisi ise cesetleri hep deniz kenarında bulmamız."

Selim bu sefer sesine daha sert bir ton vererek homurdandı.

"Bundan ne sonuç çıkarıyorsun?"

"Nakliye sorunu..."

"Anlayamadım? Ne nakliyesi?"

"Malum, hiçbir cesedi evde, yani kapalı bir mekanda bulmadık. Bu da gösterir ki cinayetler başka bir yerde işleniyor, sonra deniz kenarına bırakılıyor. Şimdi bir düşünün, sabaha' karşı, sokaklarda inin cinin top oynadığı saatlerde de olsa, bir kadın öldürdüğü kişiyi hiç yardım almadan o mahallere nasıl taşıyabilir?"

Selim sinirlendi.

"Ne biliyorsun? Belki de kadının bir erkek yardımcısı vardır."

"Bu da mümkün. Ama o durumda bile katilin birden fazla kişi olduğunu düşünmek zorundayız. Kaldı ki, işlenen cinayetler hep cinselliği işaret ettiği için, faillerin iki kadın olabileceği savı daha baskın geliyor bana."

Selim tam, saçma, demek üzereyken, Hidayet'in sesini duydu.

"Aferin, Barış," demişti Baş Komiser. "Muhakeme tarzın oldukça iyi ve mantıklı."

Komiser muavininin suratı asılırken, Barış hafifçe kızardı. Sonra cesaretlenip kısık sesle mırıldandı. "Arz etmek istediğim son bir nokta daha var Baş Komiserim."

"Onu da söyle bakalım."

57

"Kanımca katil veya katiller bana göre Şişli, Teşvikiye veya Levent civarında oturmakta. Tabii, benim ki şimdilik bir varsayım ama doğru olması çok muhtemel. Zira bize ufak tefek belirtiler veren yerler hep buraları. Lise öğrencisi Oktay Çiçek son olarak arkadaşı Oğuz Türkmenoğlu tarafından Teşvikiye Camisi'nin yan sokağında görüldü. Orhan Kuloğlu'yla son temas da Etiler'de. Bu da benim teorimi güçlendiriyor. Elimizdeki görgü tanığı Oğuz Türkmenoğlu'nun ifadesini düşünelim. Dosyadan okudum, maktulü havalı bir kadının arabasına marketten alınmış poşetleri yerleştirirken görmüş."

Dayanamayan Selim tekrar homurdandı: "Ne olmuş gör-düyse? Plakasını alamamış ki."

Barış, muavine kaçamak bir bakış fırlattı.

"Ama arabanın markasını bize vermiş. Hatta hangi model olduğunu da."

"Eee, bu bize ne kazandırır?"

Barış, Selim'i zor duruma sokmak istemediğinden başını önüne eğerek sıkılgan bir tavırla konuşmasını sürdürdü.

"Ben şöyle düşündüm; Trafik Şubesi'nin bilgisayar verilerine girerek sözünü ettiğim bölgelerdeki Opel marka arabaların sahiplerinin ad ve adreslerini tarayalım. Bu tahmin edeceğimiz gibi zor bir iş değil. Tabii bir sürü araba sahibiyle karşılaşacağız, ama bizi ilgilendirenler sadece kadınlar olacak. Bu rakamın da fazla kabarık olduğunu sanmıyorum."

Selim yine müdahale etti.

"Saçma ve anlamsız. Ya araba kadının kocasına veya başka bir yakınının üzerine kayıtlıysa, o zaman ne yapacağız?"

"Buna pek ihtimal vermiyorum," dedi Barış.

"Neden?"

"Zira aradığımız kadın veya kadınların evli olması çok zayıf bir olasılık. Evli bir kadının bu kadar pervasız hareket etmesi pek mümkün görünmüyor bana."

O zamana kadar iki yardımcısının tartışmasına pek karışmadan dinleyen Baş Komiser nihayet keyifle sözlerini kesti.

"Bravo Barış," diye homurdandı. "Hareket noktan olduk-

58

ça iyi- Bu benim de aklıma geldi ve dün Trafik Şubesi'ne söz konusu verileri ileterek bilgi istedim."

İki yardımcı şaşırarak Hidayet'e döndüler. Heyecanlanan Barış kendini tutamayarak hemen sordu.

"Ne buldunuz, âmirim?"

"Tahminin doğru. O üç koca bölgede adlarına Opel marka araba kayıtlı sadece on dokuz kadın çıktı. Bu rakam da hiç fazla sayılmaz."

Genç dedektif sevinçten yerinde duramıyordu.

"İzniniz olursa âmirim, hemen araştırmaya başlayabilir miyim?" dedi.

Hidayet daha şimdiden iki yardımcısı arasında ciddi bir rekabetin başladığını hissediyordu. Selim, bu meslekte alaydan yetişmiş bir polisti ama başarılı, çalışkan ve dürüst bir adamdı. Bunca yıllık muavininin mektep mezunu yeni bir eleman karşısında zor duruma düşmesini istemezdi.

"Acele etme," diye söylendi Barış'a. "O listeyi ben Selim'e araştırırım. Sen de az önce ileri sürdüğün şu ikinci kadın yahut ikili çalışma konusunu biraz daha derinleştir bakalım. Kiraz Bar'dakileri bir daha sorguya çek. Yeni bir şey çıkarabilecek misin, görelim."

Bu görev taksiminden Barış pek memnun olmamışa benziyordu ama itiraz edemedi yerinden kalktı; "Emredersiniz, âmirim," diyerek odadan çıktı..

###

Barış Şahin, Kiraz Bar'a girdiğinde saat 20.30 sularındaydı. At kuyruklu barmen Yavuz'un söylediği doğrudu; o saatlerde bar gerçekten yükünü almıştı. İçeriye girince önce bara bir göz attı. Bar tezgâhının önünde dizili taburelerin hemen hepsi doluydu. Müşterileri şöyle bir taradı. Taburelerin üzerinde oturan sadece iki kadın vardı. Biri uzun sarı saçlı, zayıf ve yirmi beş yaşlarındaydı ve yanında koyu bir sohbe daldığı ellilik, göbekli, saçları tamamıyla dökülmüş,

herhangi bir şirketin umum müdürü havasında kalantor bir adam otu-

59

ruyordu. Barış sarışın kadınla hiç ilgilenmedi. Aradığı kesinlikle o olamazdı. Diğerinin ise yaşını kestiremedi.

Kırkından fazla olmalıydı. Üstelik bir grup içindeydi. En az dört kişiydiler ve şakalaşarak konuşuyorlardı. Zaten dün geceki esrarengiz kadının bu gece de aynı bara geleceğine hiç ihtimal vermiyordu Barış. Oktay Çiçek ve Orhan Kuloğlu cinayetleri birbirine oldukça yakın tarihlerde işlenmişti ama katilin veya katillerin bu olayların hemen ardından bir başka cinayet daha işlemesi istatistik açısından oldukça zayıf bir ihtimaldi. Gözü dönmüş katiller bile, yeni bir kurban seçmede mutlaka araya bir zaman koyarlardı. Zaten buraya gelirken o kadını veya kadınları bulacağını hiç düşünmemişti, onun görevi sadece dün akşam burada cereyan eden olayla ilgili biraz daha tamamlayıcı bilgi toplamaktı.

Kendisine boş bir masa bulmadan önce bakışlarını yine bara çevirdi. At kuyruklu barmen Yavuz'u görememişti. Bu saatte barın arkasında Sait dediği arkadaşı olmalıydı. Uzun boylu zayıf, esmer, kalın bıyıklı biriydi Sait. Yavuz'u bu saatte görememek Barış'ı biraz huylandırmıştı. At kuyruklu, geceleri barda daima iki kişi çalıştıklarını söylemişti. Acaba Yavuz nerede, diye düşündü. Ama bu merakı fazla sürmedi; at kuyruklu barın içeriye açılan kapılarından birinden girmiş ve hemen görevinin başına geçmişti. Ona görünmek istemedi, barmenin bu ikinci ziyaretinden pek hoşlanmayacağını sanıyordu. Ayrıca bu saat soruşturma için pek de uygun bir zaman değildi.

Barış barda kalmamaya karar verdi. Geldiği gibi sessizce dışarı çıktı. Gerekirse yarın gündüz vakti, barın boş olduğu sırada gelip yeni bir araştırma yapabilirdi. Dışarıda soğuk fakat yağışsız bir hava vardı. Evine dönmeye karar verdiği sırada yan taraftaki açık otopark dikkatini çekti. Bu sabahta Selim'le geldiklerinde resmi arabayı oraya park etmişlerdi. Park bekçisi giren çıkan arabaların peşinde koşturuyordu. Barış birden uyandı. Neden parkın değnekçisiyle konuşmuyordu? Opel sıradan bir arabaydı ama direksiyonunda bir kadın varsa, o araba birden dikkat çekici olabilirdi, hele arabayı kullanan havalı bir kadınsa.

60

Ağır ağır otoparka doğru yürüdü.

Park bekçisi gençten biriydi. O sırada otoparkı terk eden bir arabanın sahibiyle yüksek sesle konuşurken kullandığı kelimeler Barış'ın kulağına kadar geliyordu. Şivesine dikkat etti genç dedektif. Tipik bir Güney Doğu Anadolu şivesiydi bu. Parktan içeriye girdiğini görmüştü karanlıkta, hemen dedektife doğru yöneldi onu seçmeye çalışırken, "Hangi araba seninkiydi ağabey?" diye seslendi.

Kimliğini çıkaran Barış, "Polis," diye homurdandı.

Değnekçi birden irkilmişti.

"Hayrola ağabey? Bir kusurumuz mu oldu?"

"Yok, yok," dedi Barış. "Sana birkaç soru soracağım."

"Tabii ağabey, başım gözüm üstüne. Sor. Ne istersen sor."

"Düngece buraya gelen bir kadın hakkında. Gri bir Opel'i var. Hoş, güzel bir kadın."

Park bekçisi birkaç saniye düşündü.

"Gri bir Opel mi?" .4.

"Hi hi. Öyle.."

"Ağabey, hatırlayamadım buraya gelen giden avrat çok olur." Sonra birden anımsamış gibi mırıldandı. "Ha, sakın şu kürklü avrat olmasın?"

"Sırtmda kürk mü vardı?"

"He valla.. Düngece kürklü bir avrat gelmişti, OpelTe. Ama onlar iki kişiydi."

"Yanındaki erkek mi yoksa kadın mıydı?"

"Kadındı, gözüm."

"Yani Opel'den iki kadın çıktı, öyle mi?"

"Doğrudur."

Barış diliyle kuruyan dudaklarını ıslattı. Bu tam on ikiden isabet sayılırdı. Heyecanını belli etmemeye çalışarak sordu.

"Kaçta ayrıldılar parktan?"

Değnekçi yine bir an düşündü.

"Bir saat kadar sonra."

"Çıktıklarında yanlarında genç bir oğlan da var mıydı?"

"Hc, vardı. Ama hep beraber çıkmamışlardı."

61

"Nasıl yani?"

"Önce o kürklü avrat çıktı. Arabaya binip diğerlerini bekledi."

"Yani, beraberinde geldiği kadınla delikanlının çıkışını mı bekledi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Onlar ne kadar zaman sonra çıktılar bardan?"

"Bilemem ağabey, saat tutmadım. Ama kadının arabaya bindikten sonra içinde oturması dikkatimi çekmişti. Ne bekliyor bu kadın, diye düşünmüştüm. Anlarsın ya, çıkınca boşalan yere başka araba alacaktım."

"Onları, on beş yirmi dakika bekledi mi?"

"Beklemiştir valla."

"Yani üçünü de gördün, değil mi?"

Değnekçi yavaş yavaş bu sorgudan huylanmaya başlamıştı.

"Görmesine gördüm de ağabey, sana şimdi sorarsan tam bir tarif veremem."

"Neden?"

"Çünkü onlar bardan çıkınca, o kürklü avrat da hareket edip parktan çıktı ve onları yolun şu kısmında aldı arabaya." Değnekçi işaret parmağıyla barın az ilerisindeki karanlık bir noktayı işaret ediyordu şimdi.

"Peki, o kürklü kadını görse tanıyabilir misin?"

"Tanırım ağabey."

"Ya onların yanındaki oğlanın resmini göstersem, hatırlar mısın?"

"Bilmem, bir bakayım."

Barış cebinden Orhan Kuloğlu'nun eski fotoğrafını çıkarıp uzattı. Resme bakan değnekçi suratını ekşitti. Dudaklarını sarkıttı.

"Bu benim gördüğüm oğlana benzemiyor ağabey," dedi.

"Emin misin? Bir daha bak."

Park bekçisi resmi eline alarak elektrik direğinin yetersiz ışığında bir daha gözden geçirdi. Başını olumsuzca iki yana salladı sonra.

"Bu değil ağabey."

"İyice baktın mı?"

"Hi, hi."

"Nasıl emin oldun?"

"Çünkü... düngece gördüğüm oğlan, hani şu yeni yetme "arip kılıklı gençler var ya, saçlarını garip bir şekilde dikleş-tirenler, onlardan biriydi."

"Yani saçlarına jöle sürenlerden mi?"

"Her ne zımbırtıysa, ne bileyim, işte onlardandı. Karı gibi garip kılığa sokmuştu saçlarını."

"Yani o kadarını gördün."

"Evet, ağabey. Zira o gençlere fena bozuluyorum. Bizim patronun küçük oğlu da öyle geziyor da, ondan biliyorum. Hani jöle mi, möle mi, her ne zikkımsa, işte ondan sürüyor. Erkek adama yakışır mı ağabey, öyle avrat gibi saçını süslemek?"

Bariş değnekçinin sırtını okşadı.

"Haklısın," dedi. ,4.

"Peki Opel'in plaka numarasını hatırlıyor musun? Sizler pek unutmazsınız?"

"Yok be ağabey! Onu hatırlamıyorum. Daimi müşterimiz olsa, unutmam ama o Opel çk sık gelmez buraya. Önemli miydi?"

"Önemli, hem de çok önemli."

"Merak etme ağabey. Kadın tekrar gelirse mutlaka aklımda tutarım bu defa."

"Sağ ol, çok yardımcı olursun. Adın ne senin bakayım?"

"Zekeriya."

Bariş yerinde duramıyordu. tik işi durumu Baş Komisere rapor etmek olacaktı. Tahminlerinin birer birer tutması genç dedektife derin bir haz vermişti. Tam uzaklaşmak üzereyken değnekçinin ürkek sesini duydu.

"Ağabey, sen narkotikten misin?"

Bariş gülümsedi.

"Niye sordun?"

"Valla benim üstüme vazife değil ama anlarsın ya, galiba

63

bu barda uyuşturucu filan da satılıyormuş da. Öyle işittim. Günahı söyleyenlerin boynuna.."

Bariş cevap vermedi. Değnekçinin sırtını okşayarak dönüp uzaklaştı..

64

ikinci bolum

1

"Sen kafayı yedin galiba Nurten.. Ayol, o bir hamal.. Ne işimiz olur onunla?"

Nurten gözlerini süzerek arkadaşına baktı.

"Sence soyunup yatağa girdiklerinde fark eder mi? İster âllâme-i cihan bir profesör olsun, isterse bir hamal. Erkek türüne has bir hayvandır. Sadece beni tatminine ve gücüne bakarım ben. Yatağa girince hepsi aynı. Gerisi fasa fiso."

"Pes vallahi! Sen gittikçe dağıtıyorsun kızım. Senin için endişelenmeye başladım."

Nurten isterik bir kahkaha attı.

"Şu söyleyene de bak! Duyan da benden farklı sanır. Asıl sen bir tuhafısın; nerede yeni yetme bir genç bulsan aklın gider. İşin gücün tıfıl oğlanlarla.."

Nesrin pencerenin yanından çekilerek karşı binaya yük taşıyan iri yarı hamalı daha fazla seyretmekten vazgeçti. Adama ilgi duymadığı gibi hafifçe tiksinimişti.

"Boş ver herifi, sana bir çay yapayım," dedi.

"Hadi, hazırla bakalım," diye karşılık veren Nurten, perdenin arkasından iri yarı hamalı iştah ve arzu dolu bakışlarla izlemeye devam ediyordu. Nesrin yerinden kalkarak mutfığa yürüdü. Ocağa su koyarken içini hafif bir ürperti kapla-

65

di. Nurten'in gösterdiği hamal hiç mi hiç ilgisini çekmemişti ama onu asıl rahatsız eden şey, arkadaşının duyduğu heyecan ve arzuydu. Zira bu heyecanın sâri olduğunu ve kısa zamanda kendisinin de o heyecana kapılacağını çok iyi biliyordu. Bundan önce de hep böyle olmuştu. Bir araya geldiklerinde sadece birinden kaynaklanan arzu kasırgası anında diğerine sirayet eder, sanki o elektriklenmeyi birlikte hissetmişler gibi içlerinde fırtına koparırdı.

Nitekim çay demlenirken bütün damarlarında akan kanın hızlandığını, kalbinin deli gibi çarpmaya, ellerinin titremeye başladığını hissetti. O krize kapılmak üzereydi yine. Ve bu durumdan korkmaya başlamıştı artık.

İkisi de önleyemiyordu bu krizleri.

Bir an gözlerini kapatıp ellerini mutfaktaki masaya dayayarak kendini frenlemeye çalıştı. Nafile, hiç yararı olmuyordu. Biyolojik bir ihtiyaç gibi şiddetini giderek artıran bir baskı, yemek yemek, uyumak, idrara çıkmak gibi zaruri ve önlenemez bir ihtiyaçtı. Ne var ki seksi sadece yatakta bitir-meyip, asıl orgazma avlarını öldürdükleri zaman erişmeleri bir anomaliydi. İkisi de bunun bir hastalık belirtisi olduğunu bilecek kadar eğitimliydi.

Nesrin Çin porseleninden yapılmış fincanları gümüş tepsiye yerleştirirken bu gidişatın akıbetinden ciddi olarak endişelenmeye başlamıştı. Bu işin sonu yoktu.

Çayı fincanlara koyarken elleri titriyordu. Tepsiyi salona götürürken çayı fincan tabaklarına dökmemeyi gayret etti. Elindeki tepsiyi koltukların arasındaki sehpa bırakmak için ağır ağır ilerlerken Nurten'e baktı. Aralarında âdeta bir telepati vardı. Tek yumurta ikizleri gibi, birinin duyduğu heyecanı saniyesi saniyesine diğeri u hiss ediyordu. Burada önemli olan arzu duyulan kişi değil, arzunun kendisiydi. Nurten'in hâlâ gözünü alamadığı iri yarı hamalı Nesrin'in hiç gözü tutmamıştı, asla onunla sevişmeyi istemezdi; bunu aklının köşesinden bile geçirmezdi. Fakat Nurten'in etrafa yaydığı ihtiras ve çiftleşme ihtiyacını sanki beyni radyo dalgaları gibi algılıyor, içinde hiss ediyordu.

66

Güçlkle, "Yapma lütfen," diye inledi. "Bırak o herifi düşünmeyi artık. Beni de rahatsız ediyorsun."

Nurten sırtarak arkaya döndü.

"Alalım mı adamı içeriye?" dedi.

"Hayır, olmaz. Asla olmaz."

Nurten gülümsemeye devam etti.

"Boşuna kendini kandırmaya çalışma. Sen de heyecanlandın. İstiyorsun, değil mi?"

Tepsiyi sehpanın üstüne bırakan Nesrin, dikleşti, başını kaldırıp, kaşlarını çattı.

"Olmaz dedim. Şimdi olmaz."

"Neden? Onu beğenmediysen başkasını buluruz. Sokaklar av dolu. Ağımıza hemen biri düşer."

"Hayır. Sil beyninden bu fikri, beni de heyecanlandırma."

"Korkuyor musun?"

Ellerinin titremesine hâlâ engel olamayan Nesrin hırlar gibi söylendi. ,4.

"Evet, korkuyorum. Buna bir çare bulmalıyız. Bunun sonu yok. Er veya geç yakayı ele vereceğiz. Daha ne kadar sürdürebiliriz bu işi?"

"Çare mi? Çare mi dedin? Ne yani, bir doktora gidip durumumuzu açıklamayı mı düşünüyorsun? Bir psikiyatr koltuğuna oturup, karşımızdaki adama, biz sık sık cinsel bunalıma düşüp genç erkekleri arzuluyor, seviştikten sonra da onları öldürerek orgazma varıyoruz mu diyeceğiz? Delirtme beni. Hayatımda bu kadar komik itiraf işitmedim."

Nesrin ellerini başına götürüp şakaklarına bastırdı, bitkin bir şekilde koltuğa çöktü.

"Bilmiyorum, ne yapacağımızı hiç bilmiyorum. Ama tek bildiğim şey, bu durumun böyle sürüp gitmeyeceği. Yürümez.. Bu işi böyle sürdüremeyiz. Önünde sonunda bir açık vereceğiz ve polis bizi bulacak."

"Hayır, bulamayacak, diye homurdandı Nurten. "Çünkü biz çok zekiyiz. Anlamıyor musun, sahip olduğumuz yetenek ilâhi bir güç. Kimsenin, hiçbir kadının sahip olmadığı bir haslet, olağanüstü bir güç."

67

Nesrin başını olumsuzca iki yana salladı.

"Kendimizi kandırmayalım. Ayan beyan belli. Biz hastayız Nurten. Cinsini, sınıfını, kategorisini bilemem ama ruh hastası olduğumuz kesin. Bunun zekâ ile, ilâhi güçle ilgisi yok. Hangi kadın erkekleri öldürerek orgazma ulaşır? Böyle saçma iddia mı olur? Kendi söylediğine kendin de inanmıyorsun, boşuna çeneni yorma."

Nurten ona yaklaşmış muhabbet ve anlayışla saçlarını okşadı. Sonra hafifçe içini çekti.

"Belki haklısın, fakat elimizden ne gelir? Arzularımıza esir olmuşuz bir kere. Bunu yapmadan duramıyoruz. Belki de dediğin gibi hastayız. Çaresiz bir hastalık."

"Korkuyorum, Nurten."

"Zaman zaman ben de..."

"Çareyi biz yaratmalıyız."

"Bence imkânsız."

"Mutlaka bir yolu olmalıdır."

"Olsa bile artık çok geç. Üç kişiyi öldürdük, unutuyor musun? Bunun dönüşü olamaz."

"Ne yapacağız peki?"

"Gittiği yere kadar gidecek."

Nesrin çay fincanına uzandı. Mantığı karşı koysa da arkadaşının bu cümlesindeki hakikat payını kabul etmek zorundaydı. Bir an geçmişini, ilk gençliğini düşündü. Ürpermekten kendini alamadı. Karşı cinse ilgi duymaya başladığı andan beri vardı içindeki şiddet duygusu; tabii daha zayıfı, daha yetersizi. O tarihlerde bile salt cinsel ilişki ile tatmin olmaz, en azından fiziksel olarak rahatlasa dahi mutlaka partnerine lâfla saldırır, onu küçümser, yetersizliği ile alay eder, kısacası karşısındakine manevi işkence uygulardı. O sıralarda davranış-lanndaki bu sakatlığın nedeni anlamamıştı. Ama yanındaki erkek bunalıp ezildikçe zevki ve tatmin duygusu artardı. Otuz yaşından sonra, ilişkiye girdiği erkekleri daha ziyade toy, deneyimsiz ve yeni yetme gençlerden seçmeye özen göstermişti. Hem onların tecrübesizliklerinden istifade ediyor, ilişkinin idaresini ele alıyor, hem de sonunda gence şiddet uyguluyor-

68

du. O tarihlerde bile uyguladığı şiddetin dozu azdı. Bazen döver, kemer veya kırbaçla sırtlarını kanatırdı. Kendini sadist bir yaratık olarak tahayyül ederdi; ama şu bir gerçektir ki şiddetin dozu arttırdıkça eriştiği orgazm da yoğunlaşıyordu. Bu durum Nurten'le tanışmaya kadar devam etmişti. Onunla arkadaş olduktan sonra zevklerinin hudutları inanılmaz biçimde gelişmiş ve orgazm konusunda erişebilecekleri nihai sınıra dayanmıştı. Ancak seçtikleri avları öldürdükleri zaman mutlak tatmine ulaşıyorlardı.

Nesrin öteki çay fincanını arkadaşına uzattı sessizce.

Çayı eline alan Nurten, hâlâ arkadaşının yüzündeki mütereddit ifadeyi çözmeye çalışıyordu. Fincanın içine attığı tek şekeri karıştırırken usulca mırıldandı.

"Haklıyım, değil mi Nesrin? Artık geri dönüşümüz yok. Menziline varacak bir ok gibi yaydan fırlamış vınlıyarak uçuyoruz."

Nesrin'den ses çıkmadı. ,

Nurten devam etti. "Bu böyle sürececek. Ta ki içimizdeki cinsellik ateşi sönünceye kadar. Ancak o zaman kurtulabiliriz bu illetten. Ama benim hiç şikayetim yok. Yaşadığım sürece hayatın tüm zevkini çıkararak sürdürmek istiyorum bu durumu. Eksiklerimiz değil, fazlalığımız var. Çevrendeki kaç kadın bizim aldığımız zevki yaşıyor? Bir düşünsene."

Tekrar arkadaşına baktı.

Nesrin elinde tuttuğu çaydan bir yudum bile almamıştı henüz. Güç duyulur bir sesle, "Bilmiyorum," diye fısıldadı nihayet. "Korkuyorum."

"Boş ver, korkma. Hiçbir şey olmayacak. Polis bizi yakalayamaz. Asla."

"Kendine çok güveniyorsun."

"Güçlü ve akıllıyız da ondan. Toplum içinde itibarımız var. Kimse bu mevkilere gelmiş iki kadının böyle cinayetler işleyeceğine ihtimal vermez."

"Umarım haklı çıkarsın."

"Haklıyım tabii. Gel, şu çaya boş ver şimdi. Ava çıkalım yine. Benim bütün vücudum zevkten titriyor. Böyle sürüp gidemez. Bir erkeğe ihtiyacım var."

69

Nesrin ağzından çıkan kelimelere şaşıtı kaldı. "Benim de," diye fısıldamıştı..

Evden çıktıklarında saat 17:30 civarındaydı. Arabanın direksiyonuna yine Nesrin geçmişti. Karşı binaya yük taşıyan hamal, sadece içlerinde önüne geçilmez shevi duygular uyandırmıştı, ama adamı hedef seçmemişlerdi. Nurten için pek fark etmezdi, avlarının mutlaka körpe bir delikanlı olması hususunda bir ön şartı yoktu onun. Zaten Nesrin'le tanışmadan önce, kendine daha deneyimli ve cinsel ilişkide daha fazla zevk verebilecek erkekleri seçme eğilimindeydi. Ancak Nesrin'in hoşlandığı tecrübesiz gençlerden de farklı bir zevk almaya başlamıştı son zamanlarda. Onların çaresizliği, acemi davranışları arzularını daha da fazla kamçılama başlamıştı. Üstelik onlara şiddet uygulamak daha kolay oluyordu.

"Nereye gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Nesrin.

"Benim için fark etmez. Ortaköy'e inelim mi? Orası bu saatte hareketlidir. Bugün cumartesi."

Nesrin burun kıvırdı. "Boş ver orayı, fazla kalabalıktır."

"Daha iyi ya, dikkat çekmeyiz."

"Saçmalama. Nereye gitsek dikkat çekeriz biz."

"Yine oyun bozanlığa mı başladın?" diye söylendi Nurten.

"Hayır, ama tedbirli olmalıyız."

"Tamam. Direksiyonda olan sensin. Ben karışmıyorum. Nereye istersen oraya gidelim, seçeceğin kişiye de itirazım olmayacak."

"Anlaştık öyleyse."

Nesrin, Opel'i Beşiktaş'tan Ortaköy'e doğru sürüyordu. Cumartesi günü akşam vakti trafik çok yoğunu ve Çırağanı Sarayı'nın önünde kilitlendiler. Yol bir türlü açılmıyordu. Boğaz'dan gelen araçlar yanlarından vızır vızır geçiyordu ama gidiş yolu tıkanıp kalmıştı.

Nurten, "İlerde bir kaza olmuştur mutlaka," diye homurdandı. "Bu kadar beklemezdik yoksa."

70

"Boş ver, acelemiz yok ki."

Nurten gülümseyerek arkadaşına baktı.

"Benim var. Yerimde duramıyorum. Bugün çok arzuluyum."

"Ne zaman değilsin ki? Krize girdin mi mart kedilerine dönüyorsun."

"Ya sen?"

Nesrin'den ses çıkmamıştı. Nurten yarı sitem dolu bir edayla söylendi: "Hadi asma artık suratını, rahatla biraz. Nedir bu halin yahu?"

"Dedim ya endişeliyim. İşin cılkını çıkardık. Basın henüz uyanmadı, ama unutma ki çok yakın aralarla iki genci öldürdük. Üçüncüsü de bugün ortaya çıkarsa, meraklı gazeteciler işlenen cinayetler arasındaki benzerliği keşfedip ver yansın edeceklerdir. Bu da polis üzerinde baskı yaratır. Polisler de uyanacaklar."

"Boş ver. Çok vesvesecisin. Hiçbir şey olmayacak, göreceksin."

"Sen de çok vurdumduymazsın. Nasıl bu kadar rahat oluyorsun, anlamıyorum Nurten. Çok yakın aralıklarla iki cinayet işledik yahu!"

Nurten tam cevap yetiştirmeye kalkıştı ki, yol açıldı. Araba yeniden hareket edince konuşmayı kestiler. Nesrin arabayı gazladı. Ortaköy'den sonra yol daha da rahatlamıştı. Kuruçeşme'yi geçerlerken Nurten'in gözleri yollardaydı.

Dayanamayıp sordu. "Niyetin neresi? Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum."

"Bebek Oteli'ne gidelim mi?" "Olmaz. Orası çok kalabalıktır şimdi." "Bebek'teki Starbucks'a girelim mi? Hem ben orayı seviyorum."

Nesrin kısa bir tereddüt geçirdi. "Olabilir," diye mırıldandı. "Hadi, sür oraya."

71

Starbucks'ın alt salonu daha tenhaydı. Döner merdivenlerden aşağıya indiler. Denize bakan, cam önündeki masalar doluydu. Biraz geride bir yer bulup oturdular. Nurten heyecanla masalara göz

attı. oğunda göz göze, koklaşarak sohbet eden çiftler vardı. Genç kadın suratını asarak homurdandı.

"Şansımız yok galiba bu akşam. Uygun birini göremiyorum."

Ama Nesrin öyle düşünmüyordu. Hafif mütebessim bir edayla söylendi.

"Acele karar verme."

Nurten irkilerek arkadaşını süzdü.

"Birini mi gördün?"

"Dur bakalım. Çaktırmadan arkana dönüp bir bak. Dipteki masaya. Henüz belli etme ama. Orada tam bize uygun bir yakışıklı var."

Nurten iskemlesini yana çekiyormuş gibi yapıp başını arkaya çevirmişti. Tek başına oturan delikanlıyı hemen gördü. Bir anlık bakış bile fikir edinmesine yetmişti. Yakışıklı esmer bir oğlandı. Tam Nesrin'in hoşlanacağı bir tip.

Nitekim, Nesrin birden canlanarak sordu: "Nasıl buldun?"

"Yeterince göremedim. Nasıl bir şeye benziyor?"

"Havalı... Yakışıklı da. Bence işe yarar."

Nurten homurdandı.

"Biraz fazla genç değil mi? İkimizi de kaldırabilir mi dersin? Bu akşam çok istekliyim, hayal kırıklığı yaşamak istemiyorum. Unutma, o son mimar yavan kalmıştı."

Nesrin kıkırdadı.

"Denemeden bilemeyiz."

Bu kez Nurten arkadaşına takıldı. "Bakıyorum, oğlanı gözün kesti. Birden canlandın."

Nesrin fikrini açıklamaktan kaçınmamıştı.

"Nefis bir gence benziyor. Hem belli ki iyi bir ailenin çocuğu. Yol yordam bileceğine eminim. Müşkület çıkarmayacaktır. Deneyimli olduğuna da bahse girerim."

72

Nurten hafif bir kahkaha attı.

"Çok âlemsin be Nesrin.. Biraz da kalite budalasısın. Yatağa girdikten sonra ne fark eder ki,

hepsi aynı değil mi? Doğrusu ben olsam o hamalı tercih ederdim."

Nesrin yüzünü buruşturdu.

"Ter kokusu yerine pahalı bir aftershave'i tercih ederim."

"Kokuyu değil, herifin icraatına bak sen. O hamalın müthiş olduğuna iddiaya girebilirdim."

Nesrin hiç oralı olmamıştı.

Bakışlarını oğlandan ayırıp Nurten'e çevirdi. "Daha ne istiyorsun, şimdiden bize yiyecek gibi bakmaya başladı. Bu oğlandan iş çıkacak."

Nurten pek aldırılmaz gibi söylendi.

"Hadi bakalım. Umarım sen haklı çıkarsın."

"Şimdi ona pas vereceğim. Biraz sonra bizim masaya gelecektir. Eğlence başlıyor. Sıkı dur."

i.

Oğlanın Starbucks'ın önüne park edilmiş kırmızı bir Mustang'i vardı. İki olgun kadına hava atmak için kendi arabasına binmeyi teklif etti önce Mustang'i göstererek. Hatta kadınların bu öneriye geri çevirmelerine şaşırды biraz. Ama fazla da umursamadı. Önemli olan eline geçen bu fırsattan azami yararlanmaktı. Opel'e bindiklerinde ön koltuğa, Nesrin'in yanına oturmuştu. Kadınların pişkin ve cüretkâr tekliflerinden hoşlanmıştı; tam onun istediği gibi girgin ve gerçekçiydiler. Kahvelerini içerken biraz daha sabrederlerse az sonra bir erkek arkadaşının daha geleceğini, o zaman daha keyifli birgece geçirebileceklerini ve toplu sevişebileceklerini söylemişti. Ama nedense kadınlar geri çevirmişlerdi bu teklifini. O da üzerinde fazla durmamıştı. Toplumda gemi azıya almış böyle kadınların var olduğunu işitmişti hep, fakat böylesi kendi başına ilk defa geliyordu. Kadınların kalitesine hiç lâf edemezdi. Tek kelime ile mükemmeldiler. Olgun, çekici ve sevişmeye susamış...

73

Arkada oturan daha istekli görünüyordu. Ama direksiyon başında oturan Nesrin'i gözü daha çok tutmuştu. Delikanlı hafifçe gülümsedi.

"E, artık biraz daha samimi olma zamanı gelmedi mi? En azından tanışalım. Benim adım Burçak. Burçak Tokdemir. Ya sizinki? Starbucks'taki sohbet o kadar kısa oldu ki adlarımızı bile öğrenemedim."

Nesrin gözünü yoldan ayırmadan mırıldandı.

"Önemli mi bu tanışma? Bence hiç gerekli değil. Nasıl olsa bir daha hiç karşılaşmayacağız. Bu ilişki sadece bir gecelik olacak. Sonra herkes kendi yoluna gidecek. Tanışmasak olmaz mı?"

Oğlan pervasızca omuz silkti.

"Bana göre hava hoş. Ama zevkten inleteceğim kadınların adlarını bilmek isterdim doğrusu. Bugece ikiniz içinde unutulmaz olacak."

Arka koltuktan Nurten'in kakhahası yükseldi.

"Bundan emin misin? Yoksa çabucak pes etmeyesin; aksi halele bizi büyük bir hayal kırıklığına uğratırsın."

Burçak geriye dönüp Nurten'i süzdü. Kadının gözleri şimdiden büyük bir ihtirasla ışıldıyordu. "Bunu az sonra anlarsınız," diye mırıldandı. "Söyleyin bakalım şimdi. Nereye gidiyoruz? Sakın bana otel filan demeyin. Otele gitmem."

Nesrin içinden, amma da saf, diye geçirdi. Tabii ki otele gitmeyeceklerdi. Acaba bunu düşünemeyecek kadar tecrübesiz miydi? İki olgun kadının yanlarına bir delikanlı alıp bir otel odasına kapanabileceklerini nasıl düşünebilirdi?

"Merak etme," dedi. "Benim evime gideceğiz."

"O zaman mesele yok. Nerede evin?"

"Sen de amma meraklısın. Ha bire soru soruyorsun."

"Sakıncası mı var?"

"Olabilir."

Oğlan ilk defa irkilerek baktı kadınlara.

"Yoksa evli misiniz siz?"

Nurten arkadan homurdandı. "Neden sordun?"

"Tatsız bir sürprizle karşılaşmak istemem de, ondan"

74

"Ne gibi?"

"Ne gibi olacak? İşin en heyecanlı yerinde kapının alınıp içeriye kocalarınızın girmesi filan gibi."

Vay şımarık, küstah diye, geçirdi içinden Nurten. Ukala veledin tekiydi bu. Altındaki spor Mustang arabayla yeni yetme ge kızlara hava atabilirdi belki, bu şımarık ve çok bilmiş halleriyle, ama onlar gibi feleğin çemberinden geçmiş iki kadın için biraz küstahça değil miydi ettiği lflar.

Göz ucuyla arkadaşına baktı. Nesrin de dikiz aynasından sinirlendiğini belli eden bir bakış fırlatmıştı kendisine. Nurten, bozma, idare et dercesinc gülümsedi. Aralarında yalnız cinsel telepati değil, birbirlerini anlama, yeteneği de vardı. Nurten içinden, ben sana az sonra ödetirim yaptığın bu terbiyesizliği velet, diye geçirdi..

"Eec, ne bekliyorsunuz, Söyünsanıza," dedi Burçak.

"Önce sen soyun," dedi Nurten. "Bizi zevkten inleteceğini söylemiştin az önce. Görelim bakalım şu silahını da haklı mısın, değil misin bir anlayalım."

Oğlan sırtarak soyunmaya başladı. Önce kalın yün kazağını sırtından çıkarıp fırlattı. Sonra pantolonunu indirdi. Desenli bokser külotunu da sıyrarak kendini teşhir etti. Muzaffer ve kendinden emin bir hali vardı. Yüzündeki küstah ifade, nasıl, beğendiniz mi, der gibiydi. Çevik bir hareketle yatağın tam ortasına sıçradı.

"Hadi bakalım, sıra şimdi sizde," diye söylendi.

İki kadın yatağın ortasında kendilerini bekleyen genci ihtirasla süzüyorlardı. Ondan sonra her şey yıldırım hızıyla gelişti.

Burçak ağına düştüğü iki kadının bu kadar aç ve acımasız olduklarını tahmin edememişti. Yorgunluktan bitkin düşünceye kadar, saatlerce boğuştu onlarla. Kelepçe ortaya çıktığında sonunun neye varabileceğini aklının köşesinden bile geçirmemişti; bunun da kadınların bir fantezisi olduğunu

75

düşünüyordu. Boğazına urgan dolandığında zaten derin bir uykuya dalmıştı. Nefes alamadığı o korkunç an gelince de artık yapacağı bir şey kalmamıştı.

Uzun süre çırpındı ve direnmeye çalıştı.

Ama çok güçsüz kalmıştı. Gözleri yuvalarından fırlamış, dili dışarı çıkmış olarak halde son nefesini verdi.

76

2

O sabah saat altıda uyanmıştı Barış. Merkez'e giderken keyfi yerindeydi. Köşe başından bir gazete almış, ilk iş olarak da spor sayfasında o akşam oynanacak olan, yılın derbi maçı hakkında spor yazarlarının tahminlerine bir göz atmıştı. O akşam ekstra bir iş çıkmazsa maça kaçmayı düşünüyordu. Bu geceki maç ligin ilk yarı liderini tayin edecek nitelikteydi.

Merkez'e varınca doğru Baş Komiser Hidayet'in odasına yöneldi. Onun herkesten önce işe geldiğini bildirdi. Kapıyı tıklattı. Komiserin sert sesini duydu.

"Girin."

Bariş kapıyı açıp odaya süzöldü.

"Günaydın âmirim."

Hidayet onu baştan aşığıya süzdü. Bu genç elemanı çok takdir ediyordu. Zeki, yetenekli ve cevvaldi. Hidayet kafası çalışan insanları severdi.

"Ne o?" dedi. "Karga bokunu yemeden neye geldin odama? Yeni bir şey mi buldun?"

"Galiba, Baş Komiserim."

"Anlat bakalım."

Bariş masanın başına yaklaşarak düncece Kiraz Bar'ın otoparkında değnekçi ile yaptığı konuşmayı nakletti. Opel'in içinde iki kadının varlığını artık görgü tanığıyla tespit ettiklerini ve bu cinayetleri her ikisinin birlikte işlediği konusundaki kanısının pekiştiğini söyledi. Cümlesine noktayı koyduğu zaman muzaffer bir edayla dikilerek âmirinin-yorumunu bekledi.

Hidayet donuk bakışlarla bakıyordu genç yardımcısına.

77

Her zamanki gibi, ağzından hiç çıkarmadığı kürdanı yine bir yandan öbür yana alırken bezgin bir şekilde mırıldandı.

"E, ne sonuca vardın yani?"

"Âmirim, bence meselenin en zor yanını aydınlattık sanırım. Artık katillerin profillerini çizmiş bulunuyoruz. Elimizde üç vaka var. İlki sekiz ay önce katledilen lise öğrencisi Muzaffer Tunç. İkincisi Oktay Çiçek. O da lise talebesi. Sonuncusu da Orhan Koloğlu. Bu mimar ama yeni mezun ve oldukça genç. Polis akademisinde bize şöyle öğretmişlerdi; kurbanla fail arasında bir ilişki kurulamayan her cinayet, özellikle cinsel motifli ise, seri katil işi olarak düşünölmelidir. şu an elimizde katili meçhul üç dosya var. Ve maktullerin hepsi genç erkek. Olay Yeri İnceleme ekiplerinin tuttukları suç analiz formlarını da inceledim. Elimizde DNA tespitine yarayacak pek veri yok. Ama bağlantı kuracağımız bazı bilgilere sahibiz artık. Katilin bir kadın olduğunu ve muhtemelen bir de kadın yardımcısı olduğunu biliyoruz. Yardımcısı da cinayete iştirak etmiş olabilir. Bu durumda katilin profilini çizme şansına sahip sayılırız."

"Demek öyle," diye mırıldandı Hidayet. "Neymiş bu profil, anlatsana bakıyım."

Bariş, mağrur ve kendine güvenen bir edayla devam etti. "şöyle bir tanımlama yapabiliriz. Yaşı otuz ile kırk arasında, son derece çekici, havalı, cesur, pervasız, iyi giyimli, maddi durumu vasatın üzerinde, muhtemelen iş sahibi, Opel marka arabası olan, aşırı seks düşkünü hoş bir kadın."

"Böyle safsataları size akademide mi öğretiyorlar?"

Bariş birden toparlandı. Baş Komiser'in alaylı olduğunu hatırlamıştı.

"Şey... efendim," diye fısıldadı. "Evet, akademide öğretiyorlar."

"Yani şu katil profili dediğin şeyin sistematığı ve bilimsel bir tabanı mı var?"

"Yani... tam da öyle olduğunu söyleyemeyiz. Fakat..."

Hidayet sinirli bir şekilde homurdandı.

"Hadi oradan sen de. Şu an sokağa çıksan, bana verdiğin

78

vasıflarda bir yığın kadına rastlarsın. Ayrıca şu söylediklerini ortaya çıkarmak için profil saçmalığına kalkışmaya hiç gerek yok, basit soruşturmayla bu kadarını herkes tahmin edebilir."

Bariş tam belirli ölçüler dahilinde kendini savunmaya kalkışacakken, kapı vuruldu ve içeriye üniformalı bir polis memuru girdi. Hidayet sert bir sesle homurdandı.

"Ne var?"

"Baş Komiserim şimdi bir ihbar aldık. Fenerbahçe burnunda yeni bir ceset bulunmuş."

"Kadın mı erkek mi?"

"Genç bir erkek cesedi olduğu söylendi efendim."

"Boğularak mı öldürülmüş."

"Bilmiyorum, âmirim."

Hidayet koltuğundan, "Allah kahretsin," diye söylenerek kalktı. "Mutlaka öyledir."

İ

Arabayı Turing Kulübü'nün işlettiği Fenerbahçe tesislerinin yanındaki otoparka bıraktılar. Komiser Sedat, daha parkın girişinde Baş Komiseri tanıyarak hemen yanına koşmuştu. Hidayet sinirli bir tavırla homurdandı.

"Mesele nedir Sedat? Yine bir öğrenciyi mi boğmuşlar?"

"Bu sefer ki öğrenci değil, âmirim. Sanırım bu kez başımız ağrıyacak."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Ölen genç Süreyya Tokdemir'in oğlu."

"Tokdemir mi? Şu çikolata kralının oğlu mu?"

"Evet, efendim."

"Allah kahretsin. Basın meseleyi duydu tabii, değil mi?"

"Parkın içi gazeteciler ve televizyoncularla kaynıyor, efendim. Bütün basın buraya üşüştü. Daha şimdiden beyanat verecek, yetkili bir âmir arıyorlar."

Hidayet okkalı bir küfür savurarak burna doğru yürümeye başladı. Barış iki adım arkasından onu takip ediyordu. Sözü

79

geçen çikolata kralını tanımıyordu, ama katil bu kez sert bir kayaya çarpmıştı. Bundan sonra tüm medyanın bu hadiseye eğileceği ve meraklı birkaç gazetecinin daha önce işlenen cinayetlerle bu cinayet arasında ilişki kurmaya çalışacağı kesindi. Genç dedektifin de huzuru kaçmıştı. Ama daha olay yerine varmadan kafası yeni bir soruya takılmıştı. Katil veya katiller Fenerbahçe kayalıklarına nereden erişmiş olabilirlerdi? Cesedin bulunduğu yere yaklaşırlarken zihni bu soruya takılıp kalmıştı. Bundan önceki olaylarda cesetlerin terk edildikleri yere arabayla taşınması belki mümkündü. Ama bu parkın içine araba giremiyordu. Üstelik parkın içinde sabaha kadar nöbet tutan en az iki görevli vardı. Onlara görünmeden iki kadının bir erkek cesedini taşıması neredeyse imkânsızdı.

Ceset denize paralel, alçak basamaklarla inilen bir platformun nihayetindeki taşlarla süslenmiş kısma bırakılmıştı. Artık bu bir rastlantı olamazdı; katiller nedendir bilinmez, öldürdükleri kişileri hep deniz kıyısına bırakıyorlardı. Barış birden uyandı; bu nasıl düşünememişti?

Büyük bir olasılıkla katil deniz yolunu kullanmış olmalıydı. Acaba mı diye, bir an tereddüt etti. Sonra Baş Komiserin arkasına takılıp hızla adımlarla Olay Yeri İnceleme Ekibi'nin kırmızı kâğıt şeritle ayırdığı cesedin yattığı bölüme doğru yürüdü. Medya ordusu doğrusu iyi koku alıyordu; parkın denize yakın olan bölümünde gitikçe yoğunlaşan bir kalabalık vardı. Sabahın erken saatlerinde spor yapmak için parka gelen semt sakinleri, gazeteci ve televizyoncuları görünce ne olduğunu anlamak için orada birikiyor ve meraklı insan sayısı gittikçe artıyordu.

Hidayet cesedi kontrol etmek için yaklaştığında, Barış bu kez ondan biraz uzakta durup az önce aklına takılan düşüncenin olabilirliğini kanıtlamak için sahil şeridini gözden geçirmeye başladı. Evet, bir tekne buraya rahatlıkla yanaşabilirdi. Gerçi denizin sıfır olduğu nokta biraz kayalıklı ama suya girmek şartıyla, iki kadının bir erkek cesedini, sahile çıkarması mümkündü. Genç dedektif alnını kaşıdı. Onunki şimdilik sadece bir tahmindir; ama cesedi parkın içinden geçirip bıraktıkları noktaya taşımaları imkânsız görünüyordu.

80

Az ilerisinde Olay Yeri İnceleme Ekibi'nden bir polis memuru işini bitirmiş, yorgunluğunu atmak için bir sigara tellendirmeye hazırlanıyordu. Hemen yanında parkın bekçiliğini yapan iki koruma görevlisi vardı. Adamlar biraz ürkek, biraz çekingen hatta başlarına bir iş gelecekmiş gibi korku içindeydiler.

Bariş yanlarına gitti. "Cesedi önce siz mi gördünüz?" diye sordu.

Tıknaz, kısa boylu olanı Bariş'in görevli bir memur olduğunu anlamasına rağmen, önce onu fazla genç bularak şüpheyle baktı. Sonra bu soruya daha önce de muhatap olduğu için zoraki mırıldandı.

"Evet. Ben gördüm."

"Saat kaçtı?"

"Sanırım altı buçuk, filan. Henüz alacakaranlıktı."

"Saate baktın mı?"

"Hayır."

"Yani sadece tahmin ediyorsun."

"Şey... öyle olmalı. Zira malum, bu mevsimde gün geç ağarıyor."

"O sırada park içinde yürüyen ya da spor yapmak için gelmiş kimseler var mıydı?"

"Hayır. Kimse yoktu."

"Emin misin?"

"Biz kimseyi görmedik. Sabah koşmaya gelenler o kadar erken saatte burada olmazlar. Dedim ya, etraf alacakaranlıktı."

"Bütüncece boyu park içinde dolaşır mısınız?"

Görevli kısa bir duraklama yaşadı.

"Hayır. Yolun başında bir kulübemiz var. Genellikle orada otururuz ama her yarım saatte bir ikimizden biri çıkıp park içinde bir tur atar."

Bariş sordu. "Nerede bu kulübe?"

Memur arkasını dönerek yolun başlangıcında am.a buldukları yerden görünmeyen bir noktayı işaret etti.

"Şurada, yolun sonunda."

81

"Bu yola araba girer mi?"

"Hayır, memur bey."

"Arabalar nereye kadar gelir?"

Bu kez öteki park bekçisi lâfa karıştı.

"İki yol var. Birincisi deniz kenarındaki ana otopark. Aracınızı ya oraya bırakırsınız, ya da öteki yolu, yani kulüplerin bulunduğu tesislerin önünden geçen yolu takip edersiniz. O yolun sonunda bir park var."

Bariş sertçe homurdandı.

"Biriniz gelip bana gösterebilir."

Tıknaz olanı, "Beni takip edin göstereyim," dedi.

Bariş uzun zamandır Fenerbahçe'ye pek gelmiyordu. İki üç sene kadar evvel Anadolu yakasında oturan bir kız arkadaşıyla bir kere bu park içindeki Romantika adlı kafede çay içmişti. Görevlinin peşine takılarak bir tur attı. Kulüp binalarının önünden geçen yol çok daha kısaydı. Ama katilin buraya arabayla gelmesi kesinlikle mümkün değildi. Çünkü yolun parka giren sonunda Deniz Kuvvetleri'ne ait bir merkez vardı ve günün yirmi dört saati burada askerler nöbet tutuyordu. Ayrıca o bölümdeki otopark sadece askeriye tahsis edilmişti. Başka bir ifadeyle cesedin bulunduğu yere otomobille gelmek imkânsızdı. İki kadının her iki yoldan da cesedi bulunduğu yere taşınması mümkün görünmüyordu.

Bariş geriye döndüğünde Hidayet'i bekler buldu.

Baş Komiser öfkeyle söylendi: "Hangi cehennemdeydin evlat?"

"Araştırma yapıyordum âmirim."

"Ne araştırması?"

"Cesedin oraya nasıl getirilip bırakıldığına kafam takıldı. Burası âdeta tecrit edilmiş bir park, Baş Komiserim. Arabalar giremiyor. Gecenin ilerlemiş bir saatinde de olsa bir veya iki kadının kimseye görünmeden cesedi bulunduğu noktaya kadar taşınması mümkün değil."

Sinirli görünen Hidayet'in gözlerinde yine bir ışık parıl-dadı.

"E, ne düşünüyorsun peki?" diye sordu.

"Kanımca ceset buraya deniz yolundan getirilmiş."

Sanki Hidayet de aynı şeyi düşünmüş gibi homurdandı.

"İki kadın bu işi becerebilir mi dersin?"

Barış dudaklarını sarkıttı ama cevap vermedi.

"Zor ve riskli," diye mırıldandı Baş Komiser. "Altlarında motorlu bir tekne olması gerekir. Sahilde su seviyesi sifıra kadar iniyor, üstelik zemin kayalık. Tekne karaya oturabilir. Bu riski göze alamazlar. Biraz açıkta demirleyip kayıkla sahile çıkmaları icap eder ki, bunun da bir anlamı yok. Cesedi denize atmaları daha mantıklı değil mi? Acaba neden öldürdükleri kişileri ısrarla sahile bırakıyorlar?"

"Baş komiserim..."

Genç dedektif bir an durakladı.

"Çekinme, konuş," dedi Hidayet.

"Acaba bu bir mesaj mı? Bu kadınlar bize bir mesaj mı vermek istiyorlar?"

"Ne mesajı?" /

"Bilmiyorum. Bilinmez de zaten. Belli ki bunlar hasta ruhlu."

Hidayet cevap vermedi. Baş Komiserin akıllı bir hayli karışmıştı. Yüzünün aşıklığı devam ediyordu. Sessizliği Barış bozdu.

"Çocuğun giysilerinde dişe dokunur bir şey bulundu mu efendim?"

"Bebek'teki bir kaleden kesilmiş kasa fişi bulduk."

"Bebek mi? Buraya çok uzak, değil mi?"

Hidayet yine başını sallamakla yetindi.

Barış, elindeki kasa fişine bir daha baktı Bebek'e giderken. Şehirde birbiri ardına açılan Starbucks kafclerden birine aitti. Bebek'tekini görmüştü ama içine hiç girmemişti. Şu televizyoncular polisten bile hızlı çalışıyorlar galiba,-diye düşünüyordu kahvenin önüne geldiğinde. Ziraöğle haberlerinde hemen hemen bütün kanallarda çikolata kralının oğlunun

boğularak öldürüldüğü haberi verilmiş, ailesi ile görüşülmüş, ilk beyanları beyaz cama

yansıyordu bile. Hâlâ Sturbacks'ın önünde duran kırmızı Mustang'in Burçak Tokdemir'e ait olduğunu bile televizyonlardan öğrenmişti genç dedektif. Bu tür haberler çabuk yayılıyordu. Kafeyce yaklaşırken arabanın yanında birikmiş birkaç kişinin meraklı bakışlarından, arabayla ilgilenme şekillerinden, haberi televizyonlardan öğrendiklerini anlamıştı.

Kahve pek تنها sayılmazdı.

İçeriye girince kimliğini gösterip bir yetkiliyle görüşmek istediğini söyledi. Az sonra karşısına otuz beş yaşlarında, temiz pak giyimli, güler yüzlü bir adam çıkmıştı.

"Buranın sorumlusu benim memur bey," dedi adam.

"Olayı biliyorsunuz, herhalde."

"Maalesef öğrendik. Çok üzgünüz. Burçak Bey devamlı müşterilerimizden biriydi. İnsanın inanacağı gelmiyor."

"Dün akşam buradaymış, öyle mi?"

"Evet, buradaydı. Hatta ben kendisiyle selamlaştım."

"Yalnız mıydı?"

"Gördüğüm sırada yalnızdı."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

Barış aldığı bu cevaba hiç şaşmamıştı. Katil avını burada seçmiş olmalıydı.

"Genellikle buraya yalnız mı gelirdi?"

Yetkili bir an düşündü.

"Hayır. Sık sık arkadaşlarıyla da geldiği olurdu."

"Kız arkadaşlarıyla mı?"

"Tabii bazen kızlarla da gelirdi. Ama burada bulunduğu veya karşılaştığı bir yığın erkek arkadaşı da vardı. Bildiğiniz gibi Burçak bey bu semtte oturuyordu."

"Evet, anlıyorum. Peki onu çıkarken gördünüz mü?"

"Hayır, ben görmedim. Muhtemelen o sırada odamday-dım."

"Peki çıkışını gören var mı?"

Yetkili hafifçe kızarmıştı.

1

84

1

"Evet," diye fısıldadı. "Alt katta servis yapan garsonlardan iki arkadaş görmüş."

"Onlarla görüşebilir miyim?"

Yetkili onları uzaktan dinleyen garsonlardan birine seslendi.

"Cemil'le Bora'yı çağır buraya."

Az sonra yanlarına iki garson yaklaştı. İkisi de karşılıkların-dakinin polis olduğunu anlayınca ürkek bir tavırla durdular. Burçak aynı soruları onlara da yöneltti. İlk konuşan Bora oldu. "Burçak Bey'e ben servis yaptım," dedi. "Alt kata inmişti. Genellikle Irish cream'W kapuçino içerdi. Sanırım bir arkadaşımı bekliyordu. Öyle bir şeyler söylemişti bana ama o sırada yalnız olduğu kesindi."

"Beklediği arkadaş geldi mi?"

"Onu görmedim memur bey. Başka masalara da hizmet ediyordum. Fakat..."

"Evet?"

4

"Bir ara gözüme ilişti. Burçak Bey masasından kalkıp az ilerdeki başka bir masaya geçmişti. O masada iki hanım oturuyordu."

Barış iliklerine kadar titredi. Ama bunu belli etmemeyi başardı.

"Onlara da göz aşinalığın var mıydı, tanır mıydın onları? Buranın devamlı müşterilerinden iniydiler?"

Garson hiç duraksamadan cevap verdi.

"Ben ilk defa görüyordum."

"O iki hanımı hatırlıyor musun? Bana tarif edebilir misin?"

"Pek dikkat ettiğimi söyleyemem. Zira oturdukları masaya ben servis yapmıyordum."

Bu kez öteki garson Cemil lâfa girdi.

"O masaya ben servis yapıyordum memur bey. Kadınları size az çok tarif edebilirim."

"Otuz beşle kırk yaşları arasında mıydılar?" -

"Evet, efendim."

"Güzel ve çekici iki hanımdı, değil mi?"

85

"Doğrudur."

"Ve sırtlarında şık giysiler vardı."

"Evet, memur bey."

"Başka? Başka ne söyleyebilirsin?"

Cemil hafifçe utanarak sırttı. "Sanırım biri solaktı."

"Ne? Solak mı?"

"Evet, efendim."

"Nereden biliyorsun?"

"Şey... memur bey. Ben de solağımdır. Solaklar hemen birbirilerini fark ederler."

Barış dikkatle garsonu süzdü.

"Bu kadar dikkatli bir gözlemciysen, o hanımlar hakkında başka söyleyeceğin şeyler de olmalı. Dikkatini çeken başka ne var?"

Cemil biraz düşündü. Barış fazla beklemeden sordu:

"Mesela abla-kız kardeş olabilirler mi?"

"Sanmam, efendim."

"Neden?"

"Bilmiyorum ama sanki aralarında iki kardeş yakınlığı yok gibiydi."

Bu biraz muğlak bir karşılıktı.

"Yani sence sadece arkadaşlıklar, öyle mi?"

"Öyle tahmin ederim."

"Neden?"

Garson dudaklarını büzdü.

"Benimki bir tahmin. Emin değilim tabii. Olabilirler de."

"Başka?"

"Şey... birde.."

"Çekinme, konuş," diye mırıldandı Barış.

"Kadınlardan birinin boynunda ince bir altın kolye vardı."

"Yani, nasıl? Özelliği olan bir şey mi? Her kadının boynunda bir kolye olabilir."

"Servis yaparken dikkatimi çekmişti, efendim. Kolyenin ucunda bir harf asılıydı."

"Harf, öyle mi? Hani adının ilk harfi gibi."

86

"Evet."

"Hatırlıyor musun, o harfi?"

"N idi.

"Nermin, Nemile, Nahide gibi yani?"

"Sanırım öyle."

Bu haber harika diye düşündü. Çok önemli bir tespit daha yapmış sayılırlardı. Acaba muavin Selim'in Opel araba sahipleriyle ilgili araştırması ne merkezdeydi? Tespit ettikleri üçgen içinde Opel marka araba sahibi on dokuz kadın bulmuşlardı. Şayet bunlardan birinin adı N ile başlıyorsa ilk sorguya çekilecek kişi o olmalıydı.

"Eminsin, değil mi?"

"Evet, efendim. O harfi çok iyi gördüm."

"Peki Burçak Tokdemir bu hanımlarla birlikte mi kalktı o masadan?"

"Üzgünüm ama o anı göremedim. Zira başka masanın siparişlerini almak üzere üst kata çıkmıştım. Aşağıya indiğimde gitmiştiler." *!•

Barış bu defa kafenin yetkilisine döndü.

"Onları çıkarken gören var mı aranızda?"

Starbucks'in elemanları birbirlerine baktılar. Kimsenin o anı görmediği anlaşılıyordu. «

Yetkili, "Arzu ederseniz, bütün arkadaşlara sorabilirim, belki aralarında gören vardır," diye mırıldandı.

"Çok iyi olur."

Yetkili bütün çalışanları birer birer çağırıp aynı soruyu sordu. Fakat hayrettir, Burçak Tokdemir'in kafeyi terk ettiği anı kimse hatırlamıyordu..

87

3

Bariş sert bir tavırla kaşlarını çatarak homurdandı: "Nasıl olur yahu? Bu kadar sık gelen bir müşterinizi buradan çıkarken bir Allanın kulu görmedi mi yani?"

Garsonlar ürkek bakışlarla birbirlerine baktılar. Ama kimseden ses çıkmadı. Nihayet arka tarafta duran zayıf, tüysüz bir oğlan, "Aslı'ya sordunuz mu?" dedi kısık sesle.

Bariş hemen yetkiliye döndü.

"Aslı da kim?"

"Bizim kasiyer kız."

"Hemen çağırın buraya."

Yetkili, "O bu gün izinli memur bey," diye mırıldandı.

"Düngece burada mıydı?"

"Evet."

"Kaçta görevi bıraktı?"

"Saat 22:()0'de."

"Evinin adresini verin bana."

Yetkili kısa bir tereddüt geçirdi. Hatta kasiyerin adını veren garsona bozuk bir bakış attığı Bariş'ın gözünden kaçmadı. Yetkili biraz isteksizce yerinden kalkıp ufak çalışma odasında kızın adresini yazıp Bariş'a uzattı. Genç polis adamın bu işi neden bu denli isteksizce yaptığını anlamamıştı henüz. Kâğıdı alıp adrese bir göz attı. Kuruçeşme, Çınarlı Sokak No 17, yazıyordu.

"Soyadı yok mu bu kızın?" diye homurdandı Bariş.

"Boralı. Aslı Boralı, memur bey."

Starbucks'tan çıktığında akşamın ilk karaltısı olan bulutlar batı ufkunda yoğunlaşmaya başlamıştı. Kuzeyden de serin bir

88

rüzgâr esiyordu. Genç dedektif resmi plakalı arabasına yürürken içinden söylenip duruyordu. Bu gidişle geceki derbi maçı tehlikeye girmişti; maça yetişmesi zor olacaktı. Kahrolası katil tam cinayet işleyecek günü bulmuştu. Bir an tereddüt geçirdi. Kasiyer kızın ifadesi çok mu önemliydi? Onunla yarın konuşur, daha rahat bir ortamda ifadesini alabilirdi. Ama görev sorumluluğu ağır bastı, kendine gel, diye homurdandı. İş her şeyden önce gelmeliydi.

Arabaya atladı.

Şoför mahallindeki polis sordu: "Nereye gidiyoruz komiserim, Merkez'e mi?"

Barış asık bir suratla homurdanarak elindeki ufak kâğıdı uzatarak, "Bu adrese," dedi.

Direksiyon mahallindeki polis arabayı gazlamıştı. Küçük Bebek'e giden yol başında arabayı çevirerek geri dönüş manevrası yapmıştı. Sabahtan beri ağzına bir lokma yemek girmeyen genç dedektif, "Uygun bir yerde dur da, bir simit alayım. Açlıktan midem kazanıyor," diye söylendi.

Sıcak akşam simidini dişlerken bir yandan da düşünüyordu. Kasiyer kızın ifadesi sanki neyi değiştirecekti? Eğer kız Burçak Tokdemir'in yanındaki kadınları görmüşse, vereceği tarifi üç aşağı beş yukarı tahmin edebiliyordu. Muhtemelen otuz beş-kırk yaşlarında cazibeli iki kadındı, diyecekti. Bu tarifi başka görgü tanıklarından da almıştı.

Aslında onu düşündüren, kafe yetkilisinin, kasiyer kızın ifadesine başvurmasında bir sakınca varmış gibi davranma-sıydı. Bunu pek belli etmemeye çalışmışsa da, sanki çekindiği bir şeyler vardı. Kafede müdür edasıyla dolaşan adamı tedirgin eden neydi acaba?

Kuruçeşme'de tepelere tırmanmaya başlamışlardı. İstanbul gerçekten çok ilginç bir şehirdi; sahil şeridine paha biçilmezken, sırtlara tırmanan her sokakta kaliteye paralel olarak semtin rantı da düşüyordu. Daha da önemlisi, Anadolu işsizinin istilasına uğrayan şehrin, gecekondu inşaatlarıyla bozulan sosyal yapısıydı. Az aşağıda varlıklı kesimin, kentin sosyetesini deneyen kaymak tabakasının müdavimi olduğu ünlü eğlence yerleri vardı, girdikleri sokakta ise fakirlik kol geziyordu.

89

Direksiyondaki sivil memur, "Komiserim hesaba göre aradığımız ev şu pembe boyalı gecekondu olmalı," diye mırıldandı. Barış memurun gösterdiği eve bir göz attı. Sonra, "Çek kapının önüne," diye söylendi. Ev iki katlıydı, yeni badana yapılmış, temiz görünümüydü. Arabadan çıkan Barış kapıyı vurdu. Daha şimdiden çevrenin meraklı gençleri, sıra dışı bir durum olduğunu sezmiş gibi, etraflarında birikmeye başlamıştı.

İçerden bir kadın sesi geldi. "Kim o?"

"Kapıyı açın. Polis," diye karşılık verdi genç dedektif.

Polis kelimesi ürkütücü gelmiş olmalıydı ki, kapı hemen aralandı. Eşikte kırk beş yaşlarında, hafif tombul, başı örtülü, ürkek bakışlı bir kadın belirdi.

"Aslı Boralı ile görüşmek istiyorum. Burası onun evi değil mi /

Kadının yüzü birden sapsarı kesilmişti.

"Burası da... Oonu neden arıyorsunuz ki memur bey? Polisle ne işi olabilir?"

"Siz yakını mısınız?"

"Evet, annesiyim."

"Meraklanmayın, önemli bir şey değil. Sadece kendisine birkaç soru soracağız."

"Ne sorusu?"

"Endişelenmeyin. Korkacak bir şey yok. Düngece çalıştığı yerde olan bir şeyle ilgili birkaç soru. Kendisi evde mi?"

Kadının ürkekliği daha da artmıştı.

"Yoksa iş yerinde hırsızlık filan mı oldu?"

"Hayır. İçeri girebilir miyiz?"

Kadın kısa bir duraklamadan sonra iki memuru içeriye buyur edip, sağ taraftaki basit eşyalarla döşenmiş misafir odasına aldı. Sonra onların yanından ayrılmadan bet bir sesle seslendi.

"Aslı! Gel buraya çabuk. Seninle görüşmek isteyen birileri var."

Bir iki dakika sonra eşikte genç bir kız görüldü. Tanımadığı iki adamı karşısında görünce afallamıştı. Annesi homurdandı.

90

"Bu efendiler, polismiş. Sana bazı şeyler soracaklarınış. Kız, ne oldu düngece sizin kahvede? Neden bize bir şey anlatmadın?"

Annesinin sorgusu polisten önce başlamıştı galiba. Barış dikkatle kıza baktı. Olsa olsa yirmi yaşındaydı. Hafif balık etindeydi ama yüz hatları anında dikkat çekecek kadar güzeldi. Saçları koyu kestane rengi, iri gözleriye bal rengiydi. Ama o güzel bal rengi gözler, ağlamaktan kan çanağına dönmüştü sanki. Şayet aile içi bir huzursuzluk yoksa bu kadar ağlamasının mutlaka bir

nedeni olmalıydı. Acaba bunun dünegece öldürülen Burçak Tokdemir'le bir ilintisi olabilir mi, diye düşündü bir an Barış.

Sonra da bu fikri oldukça saçma buldu genç dedektif. Çikolata kralının oğluyla, bu mütevazı gecekonduda yaşayan kasiyer kız arasında nasıl bir bağ olabilirdi ki? İhtimal vermek bile anlamsızdı. Fakat kız ziyarete gelen kişilerin polis olduğunu görünce anlaşılmaz bir korkuya kapılmıştı sanki. Yüzü birden bembeyaz kesilmiş, dudakları morarmıştı. Ağzından tek kelime çıkmadan kapının eşiğinde öylece donup kalmıştı. Bazen tamamen masum insanlar da hiç ummadıkları bir anda karşılarında polisi görünce böyle bir tedirginliğe kapılabilirlerdi. Mesleki deneyimiyle bunu bilen Barış, "Korkmayın Aslı Hanım," diye mırıldandı. "Size sadece bir iki soru sormak istiyorum."

Genç kız nihayet titreyerek konuştu.

"Ne hakkında?"

"Çalıştığınız iş yerine gelip giden bir müşteri hakkında."

Kız yine renkten renge girmişti. Annesi hâlâ dik dik kızına bakıyordu. Aslı yine ürpererek iki polisi süzdü.

"Kim acaba? Tanıdığım biri mi?" diye fısıldadı nihayet.

"Evet, işyerindeki arkadaşlarınız onu tanıdığımızı söylediler."

Barış içinden, bu kız mutlaka Burçak denen oğlanı tanıyor, cinayetten de haberi var, diye geçirdi. Zira-bugünöğle haberlerinde hemen hemen bütün televizyonlar işlenen cinayetten bahsetmişlerdi. Belki kızın ağlama sebebi de buydu.

91

Dedektif ilk defa o zaman irkildi. Yoksa çikolata kralının oğlunun bu kızla da bir gönül macerası mı olmuştu? Çoğu çapkın erkekler için kızın sosyal seviyesi, alt veya üst tabakadan olması hiç fark etmezdi, sadece çekici ve güzel olması, onlara yakınlaşmaları için yeterliydi. Oğlanın da uçarı ve çapkın olduğu muhakkaktı; nitekim hiç tereddüt etmeden bir kafede karşılaştığı iki çekici kadının peşinden gitmiş ve bunu hayatıyla ödemişti.

Barış kelimelerin üzerine basa basa konuştu.

"Adı Burçak Tokdemir. Ünlü bir çikolatacının oğluymuş. Bu sabah Fenerbahçe'de cesedi bulundu."

Genç kız yutkundu. Ama öyle bir yutkunuş ki bu, sanki boğazına büyük bir ekmeğe parçası takılmış gibi gırtlığı gidip geldi. Belli etmemeye çalışmasına rağmen gözleri de buğulanmıştı. Aynı anda annesinin hayret dolu sesi yükseldi.

"Fenerbahçe mi dediniz? Hani şu televizyonda duyduğumuz haber mi?"

Bariş başını tasdik edercesine sallarken kız yaşlı gözlerini kaçırmak için başını önüne eğmek zorunda kalmıştı. Ağzından ses çıkmıyordu.

Annesi hışımla başını kızına çevirerek söylendi.

"Konuşsana, memur beylere cevap versene kız. Yoksa tanıyor musun o oğlanı? Vallahi tanıyorsun, demek televizyonda o haberi alır almaz ağlayarak odana kapanman bu se-beptenmiş. Bana bak, yoksa o züppeyle aranda bir ilişki mi vardı? Eğer böyle bir şey hakikatse vallahi de billahi de ağabeyin keser seni, bilmiş ol."

Bariş sorguyu başlamadan kesmiş ana-kız arasındaki konuşmayı dinlemeye başlamıştı. Kız artık göz yaşlarını odadaki iki yabancından bile saklamıyordu.

Hıçkırarak, "Hayır, ne münasebet! Yok öyle bir şey anne," diye mırıldandı.

"Niye ağlıyorsun öyleyse? Şu haline bak. Utanmıyor musun? Bu halini gören ne der?"

"Hayır dedim ya. Ben, Burçak Beyi sadece dükkândan tanırım. Hepsi o kadar."

92

Bu kez soru genç dedektiften gelmişti.

"Burçak Tokdemir devamlı müşteriniz miydi?"

"Evet."

"Ne sıklıkla gelirdi?"

"Hemen her gün gelirdi."

"Yani onu sadece bir müşteri olarak tanırdın, öyle mi?"

Kız bir an durakladı. Sonra hemen, "Evet" diye fısıldadı.

"Ama garsonlardan biri ona karşı duygusal bir meylin olduğunu söyledi."

Aslı birden kaşlarını çatıp kinle homurdandı.

"Muhakkak Recep söylemiştir. O, değil mi?"

Bariş blöf yapmıştı. O garsonun adını bile bilmiyordu. Tasdik edercesine başını salladı.

"Evet."

"Kıskançlıktan yapmıştır mutlaka. Rezil, utanmaz herif. Çünkü bende gözü var."

Annesi yine devreye girmişti.

"Şu Bursalı garson mu?" diye sordu.

"O tabii, kim olacak? Kıskanıyor beni. Kâbus gibi bir adam; kaç kere Müdür Beye şikayet ettim ama bir netice yok."

Barış bu defa gayet yumuşak bir sesle sordu.

"Recep sizi Burçak Tokdemir'den mi kıskanıyordu?"

"Aman efendim, herkesten.. Manyağın teki o."

"Ama özellikle Burçak'tan, öyle mi?"

Kız yine bir an durakladı. Sonra utanmış gibi fısıldadı.

"Evet, ondan da."

"Neden?"

Aslı elinin tersiyle yanaklarına süzülen yaşları sildi.

"Belirli bir nedeni yok," dedi.

"Olmalı ama. En kıskanç bir garson bile kahveye gelen bir müşteriyi, şayet o müşteri size ilgi göstermiyorsa, kıskanmaz."

"Siz onu tanımazsınız. Garip bir insan. Beni rahatsız ettiğini anneme de söylemişim daha önce."
"Peki, Burçak da sizinle ilgilenir miydi?"

93

Kız kekeleydi. Soruya hemen cevap veremedi.

"Şey... Birkaç kere kompliman yapmıştı bana. Ama iyi niyetle... Yani tamamen şaka gibi..."

"Ne demişti mesela?"

Kız gittikçe zorlanıyordu.

"Bir keresinde kız senin ne güzel gözlerin var dediğini hatırlıyorum."

"Başka?"

Aslı düşünür gibi yaptı; ama Burçak o an onun düşünmediğini sadece söyleyeceği lâfi beyinde

tarttığını anladı.

"Galiba, yanılmıyorsam sen bu güzelliğinle televizyonlara çıkan mankenlere fark atarsın demişti."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Yemin ederim."

"Anlaşıldığı kadarıyla bu delikanlı bir hayli uçan bir genç-miş. Size de hiç arkadaşlık teklifinde bulunmadı mı?"

"Hayır, kesinlikle..." • "Eminsiniz, değil mi?"

Kız bir kere daha yutkundu, sonra "Eminim tabii," dedi. "Hem o çok zengin bir ailenin çocuğu, benim gibi bir kasiyerle niye ilgilenir ki?"

Barış bu kez gülümsedi.

"Ama siz de çok güzel bir kızsınız. Her delikanlı size kur yapmak için peşinizde dolaşabilir. Bunun zenginlikle, sosyal durumla hiç alâkası yoktur."

Bu iltifat karşısında Aslı kızardı. Annesi de tam bir şaşkınlıkla konuşmaları dinliyordu. "Hayır," dedi kız. "Bana öyle bir teklifte bulunmadı Burçak."

Ölen müşteriden sadece ismiyle hitap etmesi dedektifin dikkatini çekmişti. Artık kasiyere inanmıyordu. Garson Recep'in kıskançlığı anlaşılan boşuna değildi. Ama Barış basit bir mantıkla, kasiyer kızla çikolata kralının ölen oğlu arasındaki ilişkinin -eğer varsa tabii- cinayetle doğrudan bir ilişkisi olmadığını düşünüyordu. Bu noktada emin olduğu husus, çikolata kralının oğlunun hoşlandığı her kadının peşinden koşacak kadar çapkın olduğuydu.

94

"Tamam. Size inandım," dedi dedektif. Sonra kızın gözlerinin içine bakarak devam etti. "Zaten size asıl sormak istediğini konu bu değildi."

Kız ilk defa merak dolu gözlerini Barış'a çevirmişti.

"Neyi öğrenmek istiyorsunuz?"

"Burçak Tokdemir sizin dükkâna kaçta gelmişti, hatırlıyor musunuz?"

"Akşamüstü dördü çeyrek geçe."

"Emin misiniz?"

"Evet."

"Yalnız mıydı?"

Kasiyer kız hiç duraklamadan cevap verdi.

"Yalnızdı. Gördüm."

"Ama sizin dükkânda çalışanlar onun yanında orta yaşlarda iki hanım olduğunu söylediler."

"Hayır. Onlar daha sonra geldiler. Bu hususta hiç kuşum yok."

"Onların saat kaçta geldikleri hakkında bir fikriniz var mı?"

Aslı birkaç saniye düşündü.

"Tam olarak hatırlayamıyorum, fakat beşi geçiyordu galiba."

"O iki hanımı daha önce görmüşlüğünüz var mıydı?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama sanırım biri daha önce de gelmişti. Yine de pek emin değilim. Yüzü bana pek yabancı gelmemiştir."

"Hangisi?"

"Mini etekli. Hani elinde büyük siyah çanta taşıyanı. Sanki onu daha önce görmüş gibiydim."

"Ya! Onları bana biraz daha tarif edebilir misiniz?"

"Neden soruyorsunuz? Yoksa... Burçak'ı onlar mı öldürdüler?"

Genç kızın gözleri inanılmaz şekilde irileşmişti. Hayretle dedektife bakıyordu.

Bariş gülümsedi.

"Yok canım, böyle bir iddiamız yok. Ama maktulün yanında son görülen kişilerin onlar olduğunu sanıyoruz."

95

Aslı sanki bir öfkeye kapılmış gibi homurdandı.

"Olabilir," diye mırıldandı. "Gece onda işten ayrılırken Burçak Beyin kırmızı Mustang'i hâlâ dükkânın önünde duruyordu. Demek ki onlardan ayrılmamıştı henüz."

Kız, müşteriden ilk defa bey diye söz ediyordu. Ama Bariş bu ufak farkı anlamazdan geldi. Belli ki kız toparlanıyor, durumu daha iyi muhakeme etmeye başlıyordu. Paniği atlatmış gibiydi. Dedektif bozuntuya vermeden sordu.

"Dükkândan kaçta çıktılar?"

"Sanırım altıya doğru."

"Üçü birlikte, değil mi?"

Kız belirgin bir üzüntüyle mırıldandı.

"Evet."

"Ve siz onları birlikte çıkarken gördünüz."

"Evet, gördüm."

"Bu tahkikatı derinleştirmek için o iki kadını bulmak zorundayız. Umarım bize yardım edersiniz. Tüm hatırladıklarınızı bize nakledersiniz, değil mi?"

"Tabii," dedi kız. "Elimden geleni yaparım."

"Şimdi iyi düşünün ve o iki kadın hakkında ne hatırlıyorsanız anlatın bize. Burçak Tokdemir'in katillerine ulaşmak için bu çok önemli."

Kız durgunlaşıp, sakinleşti. Gözleri hâlâ nemliydi. Bir

süre düşündü. Konuşmaya başladığında sesi titrek çıkıyordu.

. "Pek genç sayılmazlardı.. Yani Burçak Beye göre biraz

yaşıydılar. Ama itiraf edeyim ki oldukça güzel kadınlardı.

Hele bir tanesi çok alımlıydı."

"Mini eteklisi mi?"

"Hayır, öteki. Çok da şık giyinmişti."

"Boynunda N harfi takılı madalyon taşıyanı mı?"

"Efendim? Madalyon taşıyanı mı dediniz? Ben o madalyonu göremedim. Sadece genel olarak bakmışım. Giydiklerini yakıştırmalarını biliyorlardı. Zengin oldukları su götürmezdi. Zira sırtlarındaki her şey markaydı eminim."

Barış bundan sonra soruşturmanın değişmeyen, kendisine yeni bir şey öğretmeyen bir hâle dönüşeceğini hissetti. Ka-

dınları şu veya bu şekilde gören şahitler, hep onların havalı birer dişi olduklarını ifade etmişlerdi. Kasiyer Aslı'nın da daha farklı bir şey söyleyeceğini sanmıyordu. Buraya boşuna geldiğini anladı. Sadece zaman kaybıydı. Genç kızın öldürülen oğlana âşık olması da durumu değiştirmiyordu. Boşuna zaman kaybıydı. Starbucks'tan doğruca Merkez'e dönüp, günlük raporunu Baş Komisere verirse belki de bu geceki derbiye yetişirdi ama artık geç kaldığını hissediyordu. Suratı asıldı. Yine de dalgın bir şekilde kızı dinler gibi göründü. Daha sonra cebinden kartviziti çıkararak, "Başka bir şey hatırlarsanız her zaman beni cep telefonumdan arayabilirsiniz," diyerek ayağa kalktı..

##*

Merkez'e döndüğünde odasına doğru yürürken koridorda Komiser Muavini Selim'le karşılaştı.

"Merhaba, ağabey," diye mırıldandı. "Trafikten gelen bilgisayar kayıtlarından bir şey çıktı mı? Opel marka araba sahiplerinin listesinde ilginç bir şey buldunuz mu?"

Selim yorgun bir edayla homurdandı.

"Gel, kendin bak. Liste odamda. Sabahtan beri ayaklanma kara sular indi."

"Sonuç?"

"Hava cıva. Bir bok bulamadık."

Bariş, muavinle beraber odaya daldı. Selim'in masasının üzerinde hem bilgisayar çıktısının listesi hem de listedeki kişilerin her biri için tanzim edilmiş on dokuz ayrı dosya duruyordu.

"Hepsini araştırdın mı?" diye sordu.

"Bugün bitiremedim. Geriye üç tane kaldı. Onlara da ya-ın bakacağım artık."

Bariş heyecanla listeye bir göz attı. Baş Komiseri ile Muavin Selim'in henüz bilmediği nokta, katilin adının N harfi de başladığıydı. Tabii bu harf katilin ön adının başında olabileceği gibi soyadında da olabilirdi. Derin bir nefes alıp ma-

97

sanın üzerine eğildi. Muavin biraz da alaycı bakışlarla genç dedektife bakıyordu. Ne de olsa bu şahane fikir toy mektepliden çıkmıştı. Bir sigara yakıp hayal kırıklığına uğramasını bekleyerek seyre koyuldu.

Bariş parmağını listenin başına dayamış, sonra hızla sonuna kadar on dokuz ismi sırasıyla incelemişti. Muavin söylendi.

"Listeyi değil, asıl dosyaları incele. Aldığım notlar orada yazılı."

Bariş bu uyarıyı hiç iplemedi. Onca önemli olan adlar arasında N harfine rastlamaktı. Genç dedektifin kaşları çatıldı. Listeyi iki üç kez ısrarla okudu. Fakat hayrettir bu on dokuz kişi arasında adı N harfi ile başlayan kimse yoktu.

"Lanet olsun!" diye soludu. "Bir yerde hata etmiş olmayalım."

"Ne hatası?"

Bariş bu defa muavine dönerek sordu.

"Bu listede herhangi bir şirket adına kayıtlı arabada var mı?"

"Hayır, yok. Trafikten sadece hakiki şahıslar adına kayıtlı arabaları istedik."

"Ama bu tuhaf diye fısıldadı Bariş.

"Neden?"

"Zira katilin adının N ile başladığını öğrendim. Listede bu harfle başlayan tek bir ad yok."

98

4

Bariş Şahin, Topkapı'nın arka sokaklarındaki ufak çatı kafi dairesine girdiğinde yorgun hissediyordu kendini. Ayakkabılarını çıkarıp, ayağında çoraplarıyla 55 ekranlık ufak televizyonunu açmaya gitti önce. Televizyon kanallarındaki spor programlarında bu akşam oynanan derbinin özet görüntülerini yakalayabilmek için tuşa bastı. Maçın kötü bittiğini daha eve dönmeden öğrenmişti. Tuttuğu takım iki bir yenilmişti.

Eski püskü berjerinin üstüne çöküp televizyonun karşısına geçti. Ömrü hayatında topayak vurmamış bir takım gazeteciler, uzman havasıyla yorum adına ahkâm kesiyorlardı. İpe sapa gelmez, incir çekirdeği dolduramaz bir yığın lâf salatası. Arada sırada da seyircileri galeyana getirecek tatsız ve seviyesiz tartışmalar yapıyordu.

Karnı hâlâ açtı Bariş'in. Hoşlanmasa da maçtan özet görüntüler alabilmek için o tartışmalara katlanmak zorundaydı. Yerinden kalkıp mutfağa gitti; yiyecek bir şeyler hazırlamak istiyordu. Bu arada televizyonun sesini biraz daha açmıştı. Tabii sıcak yemek yoktu evde. Bayatlamış ekmekle beyaz peyniri ve alt kat komşusu Ferhunde Teyzenin iki gün önce yukarı çıkardığı zeytinyağlı lahana dolmasından kalan son iki parçayı bir tabağa doldurup tepsiye koydu, geriye dönüp koltuğuna oturdu. Tuttuğu takımın oyuncuları maç sonrası, asık bir yüzle kameralar karşısında beyanat veriyorlardı. Hayrettir, hemen hepsi aynı şeyleri tekrarlamakla meşguldüler. Biraz şanssızlık, hakemin kötü idaresi sığındıkları- ana sebeplerdi. Son nakarat ise hiç değişmiyordu. "Artık önümüzdeki maçlara bakacağız. "

99

Dolmaları yedi. Bayat ekmek iyice kurumuştı. Sıkılan Barış başka kanallara atladı ama nedense içindeki sıkıntı geçmemişti. Sonra ani bir kararla televizyonu otomatik kumandayla kapattı. Tepsiyi yere bırakıp ayaklarını uzatarak, koltukta kaykıldı. Günün yorgunluğu yavaş yavaş çıkmaya başlıyordu. Uykusu gelmişti ama zihninin bir yanı hâlâ üzerinde çalıştığı vakayı düşünüyordu, işlenen cinayetleri bir türlü aklından çıkaramıyordu. Hayret, diye homurdandı kendi kendine. Geride bu kadar görgü tanığı bırakan katil veya katillere ait henüz müspet ve işe yarar ipuçlarına ulaşamamışlardı. Mantığının çözemediği bir terslik vardı bu işte. Katilin bu kadar ulu orta ve pervasızca davranmasını kabul edemiyordu bir türlü. Kadının hiç görülmek korkusu yoktu. Bütün avlarını ya sokak ortasında ya da kalabalık kapalı mekanlarda seçerken, görülmekten veya dikkat çekmekten çekinmiyordu. Anladığı kadarıyla genelde, önce iki kadından biri seçtikleri avla temas kuruyor, sonra bir şekilde ya arkadaşını haberdar ediyor veya kurbanını onun bulunduğu yere götürüyordu.

Koltuğunda biraz daha kaydı, uyku bastıracağı için esnerken, olayları tekrar hatırlamaya çalıştı. Boğularak öldürülen ilk genç olan Muzaffer Tunç vakasında, henüz Hidayet Baş Komiserin yanına tayini çıkmamıştı. Ama diğer üç vaka sırasında, yani Oktay, Orhan ve Burçak olaylarında bizzat işin içindeydi. Üçünün hatta dördünün de ortak yanı yaşlarının yirmi beşin altında oluşuydu. Bu da katilin avlarını oldukça gençlerden seçtiğini gösteriyordu. Herhalde kadınların gençlere zaafı vardı. Maktuller arasında başka benzerlikler aradı. İki henüz öğrenciydi, biri okulu yeni bitirmiş bir mimar, diğeri ise öğrenimini tamamlamamış, babasının maddi gücüne güvenen aylağın tekiydi. Muzaffer ile Oktay dışındaki diğer ikisinin maddi durumu iyiydi. Sosyal statülerden bir yere varamayacağına aklı kesti. Bu seçimler rasgele olmalıydı.

Belki tamamen tesadüfe bağlıydı ya da katilin avına karşı duyduğu cinsel çekimden kaynaklanıyordu. Ya da henüz nedenini bilmediği çok farklı bir gerekçe vardı. Bilmiyordu.

Bu kadınların cinsel sapık olduklarından hiç şüphesi yok-

100

. OfİMAN KEMAL «• HALK KÜTÜPHANESİ

tu. Polisin laboratuvar testlerinden netice çıkmıyordu. DNA testlerine elverişli malzeme de bulunamamıştı; ne faili ortaya çıkaracak kıl gibi bir delile ne de tırnak diplerinde deri parçası gibi şeylere rastlamışlardı. Bu da ilginçti, sanki avlar ölümü kabul ediyorlarmış gibi yaşamlarını korumak için hiçbir mücadeleye girmiyorlardı. Sadece Oktay Çiçek'in diş etine yapışmış bir oje parçası bulunmuştu, o kadar.

Barış, Opel sahiplerinin taranmasından önemli bir bulgu çıkacağını sanmıştı, ama adı N harfi ile başlayan kimseye rast-layamamışlardı işte. Genç dedektif için bu tanı bir hayal kırıklığı olmuştu. Mantığını zorlayıp onu düşünceye sevk eden hususlardan biri de cesetlerin her seferinde deniz kıyısında, kayalıklar arasında bulunmasıydı. Bunun nedenini bir türlü çözemiyordu Barış; ama mutlaka bir açıklaması olmalıydı.

Uyku fena bastırmıştı. Yarın onu yine yorucu bir gün bekliyordu. Ufak oturma odasının ışığını söndürüp yatak odasına geçti. Sabahleyin aceleyle işe çıkarken yatağını bile toplamaya fırsat bulamıyordu. Dağınık- yatağına bir göz attı. Omuzlarını silkti ve soyunup yatağa girdi. Belindeki

tabancasını çıkarıp kılıfıyla baş ucundaki komodinin üzerine koydu. Cüzdanıyla kelepçesini de silahın yanına bıraktı. Cep telefonunu şarja taktı. Az sonra derin bir uykuya dalmıştı..

Gözlerini açtığında önce derin uykusunu bölen şeyin ne olduğunu anlayamadı. Neden sonra kendisini uyandıran şeyin telefonun sesi olduğunu idrak edebildi. Bileğindeki saate göz attı. On ikiye on vardı. Kendisini bu saatte kim arayabilirdi ki? Telefonun ışıklı kadranında arayan numara belirmişti. Uyku sersemi numaraya bir göz attı, kendisine bir şey hatırlatmıyordu, tanıdığı biri değildi. Telefonu açıp homurdandı.

"Alo?"

"Ben, Aslı," dedi kısık bir kadın sesi. Sanki özellikle sesini kısmış gibi alçak bir ses tonuyla konuşuyordu muhatabı.

"Pardon, kim dediniz?"

101

"Aslı. Aslı Boralı. Starbucks'ın kasiyeri. Hatırladınız mı? Bugün evime gelmişsiniz."

Önce ismi toparlayamayan Barış birden irkildi.

"Tabii, hatırladım. Buyurun."

Dedektif birden heyecanlanmıştı. Genç kız gecenin bu saatinde aradığına göre mutlaka önemli bir şey olmalıydı. Annesinin yanında hatırlayıp açıklayamadığı özel bir konu ya da annesinin duymasını istemediği bir şey.

"Şey... şu an rahat konuşamıyorum.. Acaba yarın işe giderken görüşebilir miyiz? Size önemli bir şey açıklayabilirim."

"Tamam," diye mırıldandı Barış. "Nerede buluşalım?"

Sanki kızın sesi gittikçe zayıflıyordu.

"Tam sabah yedi buçukta, Kuruçeşme otobüs durağında."

"Oldu."

Telefon aniden kapanmıştı.

Barış düşünmeye başladı.

Acaba bu kız kendisine ne söyleyecekti? Vereceği bilgi maktul Burçak TokdemirTe mi ilgiliydi yoksa kahveye gelen o kadınlarla mı? Onu şimdilik sadece ikinci olasılık ilgilendiriyordu.

Nedendir bilinmez ama içini tatlı bir heyecan dalgası kaplamıştı. Ama uykusu öğlesine ağır bastı ki, fazla düşünmeden ışığı söndürüp uyumaya karar verdi. Ne var ki, yarın sabahki randevusu çok erken saatteydi, Topkapı'dan Kuruçeşme'ye kısaca İstanbul'un bir ucundan öbür ucuna gidecekti. Gözlerini kapamadan evvel saatinin alarımını kurdu, uyuya kalıp bu randevuyu kaçırmak istemiyordu..

Ertesi sabah Kuruçeşme otobüs durağına vardığında saat yediyi çeyrek geçiyordu. Kızın gelmesine daha on beş dakika vardı. Aksi gibi hava kapalıydı ve hafif yağmur atıştırıyordu. Merkez'den değil de doğrudan evinden geldiği için altında bir hizmet arabası da yoktu. İslanmamak için kapalı durağa sığındı. Aslı evinin bulunduğu yokuşun tepeye çıkan yol ağzında görüldüğünde yağmur hızını daha da artırmıştı.

102

Barış yaklaşan kızı uzaktan fark etti.

Kızın sırtında eski lacivert bir mont, altında blucin, ayaklarında da beyaz spor ayakkabıları vardı. Başına montunun başlığını geçirmişti. Hızlı adımlarla durağa yaklaşıyordu. Barış kendisini göstermek için otobüs durağından çıkıp ona yaklaştı.

"Günaydın," diye fısıldadı.

Daha kızın yüzüne bakar bakmaz, güzel gözlerinin dünkünden daha beter kızarmış olduğunu gördü. Belli ki ağlama nöbeti sabaha kadar sürmüştü. Aslı, sanki dedektifin yüzüne bakmaktan çekiniyordu. Sadece günaydın, diyebilmişti.

"Bir yere oturup konuşmak ister misiniz?"

"Sadece yarım saatim var. İşe yetişmek zorundayım."

"Benim için yeterli."

"Tamam, öyleyse."

Buldukları en yakın pastaneye kadar yürüdüler. İkisi de ıslanmıştı. Çay ve poğaçaya sipariş ettikten sonra, Barış sakin görünmeye çalışarak sordu. *|•

"Evet, artık sizi dinleyebilirim."

Genç kız yutkundu. Konuşmakta zorlandığı açıkça belli oluyordu. Lâfa nereden gireceği konusunda kararsız olduğunu hemen anlamıştı Barış. «

"Merak etmeyin," diye mırıldandı. "Dün annenizin yanında rahat konuşamadığınızı hissettim. Bu görüşmemiz ve vereceğiniz bilgiler elimden geldiği kadar aramızda kalacaktır. Sizi zor durumda bırakmak istemem."

Aslı gözlerini dedektiften kaçırarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ben tutucu bir ailenin kızıyım. Babam ben on yaşındayken vefat etti. Benden yedi yaş büyük bir ağabeyim var; son derece katı ve anlayışsız bir insandır. Çalışmama bile karşıdır, evde oturup kısmetimin çıkmasını beklememi ister. Oysa hem aileye bir katkı da bulunmak, hem de kendi harçlığını temin etmek çalışmak zorundayım."

"Anlıyorum."

Kız tekrar yutkundu. Durumu nasıl açıklayacağını bilemez gibiydi. Sececeği kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Barış durumu anlayarak ona yardımcı olmaya gayret etti.

103

"Sanırım Burçak Tokdemir'le aranızda bir arkadaşlık vardı, değil mi?"

Kızaran kız yine bakışlarını kaçırarak, başını salladı.

"Ağabeyimin bunu duymaması gerekiyor."

Genç komiser bu kez endişeyle kızını süzdü.

"Yoksa hamile mi kaldınız?"

"Hayır, hayır... O kadar uzun boylu değil. Öyle bir şey olsaydı, ağabeyim beni kesinlikle öldürürdü. Ama aramızdaki ilişkiyi ne onun ne de annemin bilmesini istemiyordum."

"Burçak'a âşık olmuştunuz, değil mi?"

Kız gözlerinden iki damla yaşın yanaklarına süzülmesini engelleyemedi.

"Evet. Onu deliler gibi sevdim."

Barış bir süre ne diyeceğini bilemeden sustu. Aslı güçlkle de olsa devam etti.

"Kendimi ona verdim.. Önceleri o da beni sevdiğini söylüyordu ve ben ona inanmıştım."

"Yoksa sana evlenme de teklif etti mi?"

Kız hafifçe sarsıldı.

"Hayır. Ama bunu aklından geçirdiğini sanmıştım. Meğer çok safmışım. Birkaç kere birlikte olduk. Sonra da beni gittikçe daha az arar oldu. Anlayacağınız benden hevesini aldıktan sonra eskisi gibi aramıyordu. Ben ise hâlâ onu sevmeye devam ediyordum, nitekim dün televizyonda cinayet haberini duyunca beynimden vurulmuşa döndüm."

İkisi de birkaç saniye sustular.

Barış kızın telefon edip kendisini aramasının bir aşk macerasının itirafıyla kısıtlı olamayacağını düşündü. Bunun altında mutlaka bir başka neden olmalıydı. Sabırla gerekli açıklamanın Aslı'dan gelmesini bekledi. Nitekim kız yine güçlkle yutkunup içindeki merakı tatmin etmek için sordu.

"O iki kadın," diye fısıldadı. "Yani evvelki akşam kafeden çıkan kadınlar... Burçak'ı onlar mı öldürdü?"

Dedektif nâzik bir noktaya yaklaştıklarını hissetmişti.

"Dediğim gibi henüz kesin bir şey bilmiyoruz. O kadınlara ulaşma şansımız olmadı ama polisin muhtemel kanaati sevgilinizi onların öldürdüğü merkezinde."

104

Susup bekledi.

Kız avuçlarının arasında tuttuğu parçalanmaya yüz tutmuş kâğıt mendille yanaklarına süzülen yaşları silerken âdeta inledi.

"Ama neden? Ne istiyorlardı Burçak'tan?"

Burçak omuz silmekle yetindi.

"Belli değil. Hasta ruhlu iki kadın olduklarını düşünüyoruz."

"Nasıl yani? Seks manyağı mı?"

"Olabilir. Ben doktor değilim, kesin teşhis koyamam. Ama aynı kadınların daha önce de böyle cinayetler işlediğini sanıyoruz."

Aslı belirgin şekilde titredi.

"Başka cinayetler mi dediniz?"

Dedektif fazla umursamaz görünerek, "Evet," diye mırıldandı.

"Aman Allahım! İnanılır gibi değil."

"Hiç şaşmayın. Toplumda- bu tür insan çok. Ama çoğu içlerindeki önlenemez tutkuları cinayete kadar vardırımadan yaşayabiliyorlar."

Aslı yine kısa bir tereddüt geçirmişti.

"Onları yakalarsanız ne yapacaksınız?" diye kekeledi.

Barış tebessüm ederek karşılık verdi.

"Bizim görevimiz suçlarını kanıtlayacak verileri ele geçirdikten sonra onları savcılığa teslim etmektir. Gerisine mahkeme karar verir. Sonrası bizim işimiz değil."

Kızın bakışları sabitleşmiş, pastanenin caddeye bakan yönünde akıp giden sabah trafiğine takılıp kalmıştı. Genç dedektif sabırla beklemeye devam etti. Aslı'nın beynindeki son kuşkuları da yenmesini gerekiyordu.

"Yani Burçak'ı onlar öldürdü, ha?"

Bu, sorudan ziyade Aslı'nın gerçeği kabul etmesiydi. Bans hiç sesini çıkarmadı. Saniyeler bir türlü bitmek bilmiyordu. Nihayet kız iri siyah gözlerini dedektife çevirdi.

"O akşam neler olduğunu biliyor musunuz?" diye fısıldar-casına sordu.

105

"Tam olarak değil."

"Burçak kafeye girince yüzüme bile bakmadan önümden geçip alt kata indi. Hiç ilgilenmemişti benimle, hatta gülümseyip, selam dahi vermemişti. Onun için artık orada çalışan sıradan bir insandan farkım yoktu. Çünkü benden hevesini almıştı. Bilirsiniz, orası daima iş çıkaracağı güzel kızlar ve kadınlarla doludur. Burçak hem yakışıklı, hem de zengin bir ailenin oğluydu; o muhitte oturuyordu ve oynadığı çok kız vardı. Kendimi aldatılmış, enayi yerine konmuş gibi hissediyordum, ama en kötüsü içimdeki üzüntüydü. Onu hâlâ seviyor ve kıskanıyordum. Ne yazık ki o an yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yarım saat kadar sonra o iki kadın geldi dükkâna. İkisi de güzel kadınlardı ama bir süre sonra onların Burçak'la çıkıp gidecekleri aklımın köşesinden dahi geçmemişti. Güle oynaya birlikte çıktıklarını gördüğümde, damarlarımdaki kanın çekildiğini hissettim. İtiraf edeyim ki çok kıskanmış-tım."

Aslı burnunu çekti. Kâğıt mendili göz pınarlarına bastırdı. Sonra derin bir soluk alıp devam etti.

"Kendime kızılıyordum. Ümitlerimin ne denli aptalca olduğunu, düpedüz aldatıldığımı anlamıştım artık. Fakat öyle de olsa, insan içindeki kıskançlığı bir anda silkip atamıyordu. Kadınları kapının önünde duran kırmızı Mustang'ine atıp çıkacaklarını düşündüm bir an. Ama öyle olmadı. O üçü, az geride duran beyaz bir Opel'e binmişlerdi. Herhalde kadınların arabası olmalıydı."

Barış bir an nefesini tuttu.

İşte şimdi can alıcı bir noktaya gelmişlerdi. Kızın devam etmesini heyecanla bekledi.

"O sırada kasanın önü boştu. Biraz yana kayıp onları görmeye çalıştım. Direksiyona kadınlardan biri geçmişti."

Dayanamayan dedektif sordu.

"Arabanın plaka numarasını okuyabildiniz mi?"

"Evet, okudum. Zaten size söylemek istediğim de buydu. Şayet gerçek katiller onlarsa, size bu numarayı verebilirim. Herhalde işinize yarar. Annemin fazla şüphelenmemesi için

106

dün eve geldiğinizde bunu söylemeye cesaret edememiş-

Barış kendini tutmasa az kalsın bir zafer çığılığı atacaktı. Son anda kendini tuttu. Hatta fazla önemsemezmiş gibi davranmayı bile becerdi.

"Tabii," dedi. "Onla« bulmamızda işe yarayabilir."

"Öyleyse, bir yere kaydedin."

Dedektif cebinden çıkardığı kalemle masanın üzerindeki kâğıt peçetelerden birini çekerek, "Söyleyin," dedi.

"35...."

İrkilen Barış, hayretle sordu. "35 mi?"

"Evet.. Niye şaşırdınız? Bu İzmir plakası, değil mi?"

İçinden, "Aptal kafam," diye geçirdi, dedektif. Demek araba sahibini bulamamaları bu kadar basit bir nedene dayanıyordu. Evet, çok basit bir gerekçesi vardı başarısızlığın ve bunu akıl edememişti genç adam..

Araba İstanbul trafiğine kayıtlı değildi..

107

5

"Evet, Baş Komiserim," diye mırıldandı Barış. "Katillerden birini artık tanıyoruz. İzmir Emniyeti ile görüştüm. Araba Nesrin Mert adına kayıtlı. Zaten kadın da İzmir doğumlu, fakat on senedir İstanbul'da yaşıyormuş. İşin hayret verici tarafı şehrin çok saygın ve zengin bir ailesine mensup olması. Asıl varlığı babasından geliyormuş. Babası ölünce işlerin idaresi beş çocuğuna kalmış. Dördü erkek, biri kız. Kadının şirketlerin yönetimiyle pek ilgisi yok anlaşılan, ömrü İstanbul'da geçiyor. İzmir'de yaptığım araştırmada ailenin kurulu ve tıkr tıkr işleyen yedi şirketi var. Beşi anonim, ikisi limited. Tabii Nesrin Mert hepsinde ortak görünüyor. Yedinci şirketi daha dört ay önce kurmuşlar."

Muavin Selim biraz alay dolu bir tebessümle mırıldandı.

"Aferin Barış, iyi iş çıkarmışsın. Bütün bunları nereden öğrendin?"

"Önce İzmir trafik şubesinde arabanın sahibini öğrendim. Nesrin adı şüphelerimin daha da yoğunlaşmasına yetti. Ama şube memurları beni yadırgadılar, bu araştırmayı neden yaptığımı sordular. Zira dediğim gibi aile bireyleri orada çok tanınan kimseler. Tabii onlara tek kelime söylemedim. Yalnız bilinen değil, ayrıca çok sevilen insanlar. Uzun uzun şirketlerinden, İzmir halkına kazandırdıkları öğrenci yurtlarından, kütüphaneden, vakıflardan bahsettiler. Sicilli Ticaret'e uğrayıp bütün şirketlerin evraklarına baktım, ortakların adlarını öğrendim. Hepsi aile şirketi. Ağırlıklı mensucat işiyle uğraşıyorlar. Farklı sahalarda da iş yapıyorlar, mesela un, şarap ve ambalaj fabrikaları da var. Konak Meydam'nda büyük bir

108

merkezleri var. Tabii oraya kadar gitmişken araştırmayı biraz daha derinleştirdim. Kadının dört apartman dairesi bir de yazlığı var İzmir'de."

Hidayet Baş Komiser ağzından kürdanı çıkarıp söylendi.

"Ya burada? İstanbul'da nerede oturduğu mühim bizim

iÇin-"

"Florya'da, âmirim. Orada deniz manzaralı iki katlı bir

villası varmış."

Hidayet de, Selim de şaşırılmış gibi aynı anda homurdan-

dılar.

"Florya'da mı?"

Onların hayretini yadırgayan genç dedektif sordu.

"Neden şaşırdınız? Florya'da oturması olmayacak bir şey mi? Orası da zengin yatağı."

Selim dudaklarını büktü.

"Garip," diye mırıldandı.

Elde ettiği başarının küçümsenir gibi karşılanmasından alınan Barış söylendi.

"Bunda garip olan ne var?"

Selim ellerini cebine sokup odanın içinde volta atmaya başladı.

"Oktay Çiçek'in sınıf arkada'sını hatırlıyor musun? Neydi adı o öğrencinin?"

Hidayet hatırlattı: "Oğuz Türkmenoğlu."

"Ha, o işte. Kadını Teşvikiye'de bir marketten çıkarken görmüş. Bunu biliyoruz. Opel arabasının varlığını da öyle öğrenmiştik."

"Evet, biliyorum," dedi Barış.

Muavin Selim ikisine de manidar bir bakış fırlattı.

"Size biraz tuhaf gelmiyor mu? Florya'da oturan biri, niye Teşvikiye'deki bir marketten alışveriş yapсын ki? Florya'da bu ihtiyacını karşılayacak market mi yok? Bir hata yapmış olmayalım?"

Barış hemen itiraz etti.

"Hayır, hata filan yok. Kasiyer kız Opcl'in plaka numarasını gayet iyi hatırlıyordu. Hem bu ne ifade eder ki? Florya'da

109

oturan biri Teşvikiye'den alışveriş yapamaz diye bir kural mı var? Belki boş vakti vardı, onu değerlendirmişti, olamaz mı?"

Fakat nedense bu itiraz ne Hidayet'i ne de Selim'i pek tatmin etmemişti. Bir süre seslerini çıkarmadan düşündüler. Onların tereddütlerini fark eden Barış ortaya yeni bir iddia daha attı.

"Ayrıca unutmayalım ki, arkadaşı olan diğer kadının nerede oturduğuna dair henüz bir bilgi yok elimizde. Belki de o kadın Teşvikiye civarında oturuyordur."

Selim tekrar homurdandı.

"Ne yani, Nesrin Mert dediğin kişi arkadaşının evine yiyecek içecek mi götürüyordu?"

"Olamaz mı?"

"Biraz tuhaf geldi bana. Ayrıca Orhan Kuloğlu ile Etiler'deki bir barda, Burçak Tokdemir'le de Bebek'teki bir kafede irtibat kuruyorlar. Yani kadının oturduğu semtten çok uzak yerlerde. Neden? Florya'da avlayacak genç mi yok?"

Barış sinirlenerek itirazını sürdürdü.

"Bunun basit bir açıklaması olabilir. Belki kadın oturduğu havalide tanınıyorsa, avını şehrin uzak bölgelerinde arıyor, tanınma riskine girmemek için uzak yerleri özellikle tercih ediyordur. Mantıklı değil mi? Hem bu bölgeler bu iş için çok daha müsait ve kalabalık."

Sessizlik devam etti.

Barış bu kez Baş Kömiser'e dönerek yalvarır gibi, "Âmirim, daha ne bekliyoruz?" dedi.

"Florya'daki eve bir baskın düzenleyip kadını tutuklayahm. İçeri atınca bülbül gibi konuştururuz. Daha ne bekliyoruz?"

Sessizliği tekrar Selim bozdu. "Kadını neyle suçlayacağız?"

Barış dehşetle bakakalmıştı muavine.

"Neyle mi suçlayacağız? Daha ne arayacağız ki, her üç vakada da elimizde görgü tanıkları var. Orhan'ın arkadaşı Oğuz arabaya birlikte binerlerken görmüş onları. Keza mimar Orhan'ın olayında otoparkın değnekçisi Zekeriya da gör-

110

nüş iki kadını. Son olarak da kasiyer Aslı. Yetmez mi bunca görgü tanığı? Bütün kurbanların yanında görülen son iki kişi bu kadınlar hep."

Hidayet olumsuzca başını salladı. "Yetmez evlat. Ne yazık ki bu kadarı yetmez. Şimdi ikiniz de beni dinleyin.."

Baş Komiser iki yardımcısıyla yarım saat kadar süren bir konuşma yaptı. Toplantı bittiğinde odadan ayrılan iki yardımcının da yüzleri asıktı..

Gecenin ilerleyen saatlerinde ayaz daha da artmıştı. Saatlerdir arabanın içinde oturmaktan bacakları uyuşan Selim bir sigara yaktı. Sonra şikayetçi bir edayla homurdandı.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz? Saat on ikiyi on geçiyor."

"Bilmiyorum ağabey. Ben sadece Baş Komiserin emrini uyguluyorum."

"İyi de, bu evin kullanılmadığı kesin. Neredeyse altı saatten beri evi gözetliyoruz. Bütün perdeler kapalı, hiçbir yerinde ışık yanmıyor. Buranın kullanılmadığı apaçık ortada. Hâlâ kadının geleceğini mi umuyorsun?"

Barış karşılık vermedi. Ama o da umudunu kaybetmeye başlamıştı. Yine de sabırlı olmak zorundaydılar. Bu kadın tam bir gece kuşuydu, ne zaman evine döneceği belli olmazdı.

"Bir önerin var mı?" diye sordu nihayet.

"Basıp gidelim. Yarın akşam tekrar şansımızı deneriz. Hoş, bir netice çıkacağını sanmıyorum ya. Kanımca bu ev uzun zamandan beri kullanılmıyor."

Genç dedektif çaresizlik içinde ofladı.

Gerçekten de öyle görünüyordu. Villanın demir parmaklıklar arkasındaki bahçe de oldukça bakımsız görünüyordu. Çiçek tarhlarının sanki aylar önce budanmış olduğu gecenin karanlığında

bile fark ediliyordu.

Bariş ani bir kararla Muavin Selim'e döndü.

"Ağabey ben içeriye girip bir göz atmak istiyorum," dedi.

111

"Saçmalama oğlum, ne bulacağını sanıyorsun ki içerde? Yeni bir ceset mi?"

"Yok be, ağabey. Ama içerde bir araştırma yapmanın ne zararı olur ki? Bakarsın hiç ummadığımız bir şeyler buluruz."

"Anlamsız. Hem yasal araştırma iznimiz de yok. Bir aksilik olursa başımız ağrır."

"Evin boş olduğunu söyleyen sen değil misin? Kim farkına varacak?"

Selim işin hukuki sakıncasına takıldığı filan yoktu aslında. Bariş'in bu geceden ümidini keserek bir an önce bu sıkıcı ve anlamsız bekleyişi bitirmesini umarak bir an durakladı.

"Sen bilirsin," diye homurdandı. "Ama çabuk ol. Telefonunu da açık tut. Ben erketede olacağım. Gelen giden olursa hemen ararım. O zaman hemen tüymeye bak. Aksi halde alimallah Baş Komiser canımıza okur. Aldığımız emri biliyorsun."

"Tamam ağabey, sen hiç merak etme."

Bariş usulca arabadan indi. İnerken arabanın torpido gözünden bir el feneri almıştı yanına. Hızla yandaki boş arsaya dalarak villanın denize bakan tarafına doğru yürüdü. İlk geldikleri sırada da evin her cephesini gözden geçirmişlerdi. Binanın bahçesine arka taraftan girmek çok daha kolaydı. „

Etrafta derin bir sessizlik vardı. Denize doğru kuzeyden esen serin rüzgâr, dedektifi ürperterek yüzünü yaladı. Bariş acele ediyordu. Evin denize bakan tarafında, herhalde deniz manzarasının alt kattan dahi iyi seyredilmesi için, bahçe duvarı alçak tutulmuştu. Duvardan sıçrayıp bahçeye atlaması çok kolay oldu. Ayaklarının altında bakımsızlıktan sararıp kurumuş çimlerin üzerine basarak hızla eve yaklaştı. Evin bu cephesi de zifiri karanlıktı.

Aslına bakılırsa Bariş da, muavine hak veriyordu. Bu villada uzun zamandan beri kimsenin oturmadığı aşikârdı. Belki de Nesrin Mert burayı sadece yaz aylarında kullanıyordu. Zaten tek başına bir kadının böyle kocaman bir binada tek başına oturması pek mantıklı değildi. Muhtemelen şehir mer-

112

kezinde bir yeri daha olmalıydı; kış geceleri eğlence hayatını daha rahat sürdürebileceği bir mekan.

Barış fazla düşünmedi. Yandaki boş arsaya bakan tahta panjurları kapalı ufak bir pencere görmüştü. Alt kattaki odalardan birine ait olmalıydı. Panjuru dışardan zorladı. Panjur aralarına parmaklarını sokup ikinci deneyişinde istediğine ulaştı. Her iki kanadı da açtı. Niyeti camı kırmaktı. Tabancasını kılıfından çıkarıp, silahın kabzasıyla cama bir darbe indirdi. Cam tuzla buz oldu. Birkaç saniye kadar, çıkan sese içerden bir tepki gelecek mi diye bekledi.

Cam şingirtisinin tiz sesi kaybolunca etraf eski sessizliğine büründü. En ufak bir hareket yoktu. Elini cam kırıklarıyla kesmemeye dikkat ederek uzanıp ispanyoleti çevirdi ve pervazı içeriye doğru itti. Artık eve girebilirdi.

Sıçrayıp içeriye atladı.

Cebinden çıkardığı feneri açarak etrafı gözden geçirirken silahını da kılıfına yerleştirdi. Burası ufak bir oturma odası olmalıydı. İçerdeki oturma ünitelerinin üstleri tozlanmaması için geniş amerikan bezleriyle örtülmüştü. Bu evin en azından kış aylarında kullanılmadığından emindi artık. Yine de etraftan görülebileceğini düşünerek elektrikleri yakmadı, araştırmasına el fenerinin yardımıyla devam edecekti. O odada oyalanmadı. Kapıyı açıp koridora çıktı. Koridor üzerinde bir oda ve tam karşısında bir banyo vardı. Önce banyoya girdi. Buranın da kullanıldığına dair bir belirti yoktu. Yan tarafta iki bornoz asılıydı. Fenerin ışığını küvete tuttu. Kupkuruydu. Öteki odaya baktı; odada da tüm eşyaların üstü örtülüydü. Yeniden koridora döndü.

Daha da önemlisi evin içi dışardan bile daha soğuktu. Fenersiz elinin içini duvara yasladı, duvarlar buz gibiydi. Belli ki kalorifer tesisatı uzun süreden beri çalıştırılmamıştı. Burada kimsenin yaşamadığını iyice aklı kesti. Evin içinde kimse olmadığına emin olunca, ürkek ve sessiz hareket etmekten vazgeçti. Alt kattaki geniş salonun önüne gelince lambanın ışığını şöyle bir dolaştırdı. Barış, pahalı ve antika mobilyalardan pek anlamazdı ama örtülerin altındaki eşyaların en iyi

113

kalite olduğundan hiç kuşku duymadı. Fenerin ışığı altında yerdeki ipek halı pırıl pırıl parlıyordu. Duvarlarda bir yığın yağlı boya tablo asılıydı. Tam karşısına isabet eden camlı vitrinin içi de gümüş tabaklar ve şamdanlarla doluydu, ama daha ziyade ortadan kaldırılmak istenmiş gibi vitrinin içine istif edilmişlerdi sanki. Bunlarla ilgilenmedi genç dedektif, daha değişik ve kadının kimliğiyle ilgili bir şeyler bulmak ümidiyle üst kata çıkan merdivenlere yürüdü. Cilalı tahta basamaklar gıcırdamıyordu. Bir ara meraka kapılarak basamaklardan birini parmağıyla yokladı; ev uzun zamandır kullanılmadığı için basamakta toz bulacağını düşünmüştü ama parmağına hiç toz bulaşmadı. İlk aklına gelen belirli periyotlarla birinin eve gelip temizlik yaptığı oldu. Demek ev tamamen terk edilmiş değildi.

Üst katta dört büyük yatak odası vardı.

Dipteki odanın Nesrin Mert'e ait olduğunu düşündü. İlk dikkatini çeken şey bu odadaki eşyaların üstünün örtülmediğiydi. O zaman biraz irkilir gibi oldu. Yoksa kadın zaman zaman buraya geliyor muydu? Fenerin ışığını odanın içinde şöyle bir dolaştırdı. Kalın perdeler burada da sıkı sıkıya kapatılmıştı.

Sol tarafta lake, eski moda, dört kapılı bir gardırop vardı. Yanına gidip kapılarından birini açıp feneri içine tuttu. Tıka basa yazlık giysilerle doluydu. İpekli elbiseler, pantolonlar, taytlar, rengarenk tişörtler üstün körü asılmıştı. Ama dikkatini çeken şey, hiç kışlık elbise olmadığıydı; buna da hiç şaşmadı.

Yatağın başucunda iki komodinin vardı. Önce yatağın kenarına ilişip komodinin gözünü çekti. Ağzından hafif bir hayret ıslığı çıktı. Çekmecenin içinde kısa namlulu 38 kalibrelik bir Smith & Wesson duruyordu.

"Vay canına!" diye söylendi.

Silahın acaba ruhsatı var mıydı? Gerçi buna pek şaşmaması gerekirdi, böyle gözü kara cinayetler işleyen birinin evinde silah bulması öyle hayret edilecek bir şey değildi. Silahı namlusundan tutup kaldırdı. Kurşunların sarı dipleri,

114

top boşluklarından görünüyordu. Tabanca doluydu. Yeniden yerine bırakıp çekmeceye başka bir şey olup olmadığına baktı. Açılmamış iki paket kâğıt mendil ve ne için kullanıldığını anlamadığı bir ilaç tüpü buldu. Çekmeceyi kapattı ve yatağın öbür başındaki komodine yöneldi. Bu hemen hemen boş sayılırdı bulduğu tek şey bir anahtar destesiydi.

Önce herhalde bu evin anahtarları diye düşündü.

Ama anahtarlara biraz dikkat edince bunların dahilinde kullanılan cinsten değil de, daha ziyade dış sokak kapısı anahtarları olduğunu anladı. İçlerinden ikisi çelik kapılarda kullanılan tırtıllı uzun tipteydi. Bunlar muhtemelen katilin kullandığı başka evlerin yedek anahtarları olabilirdi. Önce keyifle sırttı. Biraz garipti ama o evleri bilmemekle beraber anahtarlarını ele geçirmiş sayılırdı. Hiç tereddüt etmeden anahtar destesini cebine attı. Ona kalsa bu evdeki araştırmayı daha sürdürürdü ama Muavin Selim'in arabanın içinde huzursuz bekleyişini hatırlayarak fazla oyalanmadı. Yalnız denemesi gereken son bir şey daha kalmıştı, odanın çıkıp alt kata indi yeniden. Villanın sokak kapısına giderek uzun anahtarlardan birini çelik kapıya soktu. İlki uymadı, ama ikinci anahtar cuk oturmuştu. Usulca anahtarı çevirince açılan kilidin sesi yankılandı kulağında. Artık anahtarlardan- birinin bu eve ait olduğunu biliyordu, fakat asıl öğrenmek istediği ikinci anahtarın hangi eve ait olduğuydu.

Kapıyı içten kilitledi ve içeriye girdiği pencerenin yanına gitti. Kırdığı cama hiç aldırılmıyordu, birileri tarafından fark edildiğinde, bir hırsızlık teşebbüsü gibi görülmesi çok olağandı. Bahçeye atladı ve kırık cam görülmesin diye ahşap panjuru iyice kapattı..

Arabaya girince Selim merakla sordu. "Bir şey buldun mu içerde?"

"Önemli bir şey bulamadım, 3 8 Tik bir Smith & Wesson' dan gayri."

115

Selim bir yorumda bulunmadı. Barış da nedendir bilinmez cebine attığı anahtarlardan ona hiç bahsetmedi. Bu davranışının kurallara aykırı olduğunu biliyordu ama bu araştırmada kendisine saklayacağı ufak tefek kozları olmasına karar vermişti.

116

UÇUNCU BOLUM 1

Nurten banka kapısından çıktığı anda gördü yakışıklı delikanlıyı. Uzun boylu, hatta çok uzun boylu, sırnını gibi bir gençti. Sırtında gri bir eşofman, elinde de spor malzemelerini taşıdığı bir çanta vardı. Soğuk havaya rağmen uzun saçları hâlâ nemliydi. Mutlaka basketbolcu olmalı, diye düşündü. O önüne geçilmez çiftleşme duygusu vahşi bir hayvan gibi benliğini sarıverdi birden. Son zamanlarda bu duyguya çok sık kapıldığını biliyordu; hayli sakıncalı hatta tehlikeli olduğunun da farkındaydı, ama ne yazık ki önlemesi imkansızdı.

Elinde olmadan genç sporcunun peşine takıldı. Oğlanın hiç acelesi yokmuş gibiydi. Teşvikiye'den ağır ağır Maçka'ya doğru yürüyordu. Tüm yakışıklılığına rağmen çevresiyle değil, mağaza vitrinleriyle ilgilenen bir hali vardı. Nurten iki üç metre kadar arkasındaydı delikanlının ve daha şimdiden kaslı vücudunun cazibesine kapılmış, sporun geliştirdiği uzun ve adaleli kollarının bedenini ihtirasla kavrayıp ezdiği hayaline dalmıştı. Bu duruma daha fazla tahammül edemezdi; hemen çantasından telefonunu çıkarıp arkadaşı Nesrin'i aradı. Nesrin telefonu açar açmaz kısık sesle fısıldamaya başladı.

"Merhaba. Sana geliyorum."

"Gel, evdeyim."

117

"Ama yanımda insan azmanı bir dev olacak. Şimdi az ilerimde önümde yürüyor." Nesrin âdeta bağırarak, "Hayır, olmaz!" dedi.

"Yine başlama Nesrin. Sana nefis bir parça diyorum. Görsen, dudağın uçuklar."

"Hayır dedim. Bu işin cılkını çıkardık. Ben yokum artık."

"Saçmalıyorsun. Ben yokum da ne demek?"

Dairesinde rahat konuşma şansına sahip olan Nesrin âdeta kükredi.

"Sen aklını oynattın galiba. Bu kaçınıcı be? Hiç bu kadar kısa süreyle olur mu?"

Nurten pervasızca karşılık verdi.

"Neden olmasın? Geride hiç iz mi bırakıyoruz?"

"Saatin kaç olduğundan haberin var mı? Ya buraya girerken birileri görürse? Gündüz vakti eve getirmen çılgınlık."

Nurten bir an durakladı.

"Ne yapayım peki? Göz göre göre bırakacak mıyız bu yavruyu?"

"Boş ver, şimdi. Hele aradan biraz zaman geçsin, başkasını buluruz."

"İmkânsız, şekerim. Bütün kanım beynime sıçramış vaziyette. Onu bırakamam."

Hattın öbür ucunda Nesrin'ini de inkâr edemeyeceği bir ürperti kaplamıştı. Merakını yenemedi. Öfkeli hali yavaş yavaş kayboluyordu.

"Nasıl bir şey?"

Nurten kıkırdadı.

"Ötekilerden çok farklı. Kapı gibi. Sanırım basketbolcu. Boyu iki metreye yakın, görünce bayılacaksın."

"Yakınında mı?"

"İki üç metre ilerimde aylak aylak yürüyor."

"Temas kurdun mu?"

"Yapma kuzum.. O işin en kolay yanı. Bizi reddedecek hali yok ya."

"Dur... Acele etme."

"Neden?"

118

"Önce gerekli kontağı kur. Sonra oğlanı alıp yemeğe filan... ya da bir kafeye götür. Gittiğiniz yerden beni ara. Tabii karanlık basınca. Ancak ilerleyen saatlerde onu eve atarız."

"Tamam, oldu," diye mırıldanan Nurten'in keyfi yerine gelmişti. Birden arkadaşının titrek sesini işitti.

"Sahi Nurten, çok mu iri yarı?"

"Geline görürsün azgın karı.. Ama daha şimdiden unutulmaz birgece hayal edebilirsin tatlım."

Telefonu kapatırken başını iki yana sallayan Nurten içinden de homurdanıyordu.

"Ne oluyor bu kadına yahu, anlamıyorum. Her seferinde önce itiraz ediyor, sonra da zevkten mayışıyor."

**#

Nurten önce kendisini göstermek için basketbolcu gencin önüne geçti. Önünde yürürken de kalçalarını her zamankinden biraz daha fazla kıvırmaya başladı. Sonra da kendine kızdı. Ne gereği vardı? En doğal haliyle bile yürürken sanki erkekler onunla ilgilenmiyorlar mıydı? Dalyan gibi boylu bosluydu. Uzun erkekler de kendilerine hep uzun boylu kadınlar seçmek isterlerdi. Oğlanın dikkatini çekip çekmediğini anlamak için biraz yavaşladı. Önünden geçtiği bir pastanenin vitrinine yansıyan görüntüye baktı. Oğlanın hayranlıkla kendisini süzeceğini sanmıştı; oysa delikanlı hiç ilgilenmeden yürüyüp gitti.

Önce hafif bir şaşkınlık yaşadı. Hatta biraz da bozuldu. Bu ilgisizliğe pek alışık değildi. Ne var ki, bazen avlarıyla aralarındaki yaş farkı, böyle olumsuz durumlar yaratabiliyordu. Oğlan yeniden önüne geçince avının yaşını merak etti. Devasa cüssesine rağmen acaba kendi yaşındaki küçük kızlarla mı ilgileniyordu bu enayi? Yoksa görüldüğünden de küçük müydü? Yaşını tahmin etmeye çalıştı.

Biraz daha yanma yaklaştı.

Âdeta yan yana yürüyorlardı. Burnu da mı koku almıyordu bu veledin? En azından pahalı parfümünün çarpıcı koku-

119

sunu fark ederek başını çevirip bakması gerekmez miydi? Yan gözle yakından süzdü delikanlıyı.

Daha sakalları bile yeni çıkıyor olmalıydı. Yüzündeki uzantılar erkek sakalından ziyade ince tüyler gibiydi. On yedi yaşında ya var, ya yoktu. Keşke bu rastlantı, bir iki sene sonra olsaydı, diye hayıflandı. O zaman daha gelişmiş olurdu.

Ama yine de hayvansı bir cazibesi vardı çocuğun. Hayatta kalırsa çok kadının canını yakabilirdi. Daha şimdiden böyle olursa, kim bilir ilerde ne müthiş bir erkek olurdu. Nurten'in içi kaynıyordu.

Tam o sırada oğlanın bir pasaja daldığını gördü. Hiç duraksamadan o da peşinden girdi pasaja. Henüz delikanlı peşinde çılgın bir avcı gibi dolaştığını hissetmemişti. Hatta belki de görmemişti. Basketbolcu pasajın içindeki dükkânların vitrinlerine bakıyordu. Önce bir ayakkabıcı vitrininin önünde oyalandı. Sonra hediyelik eşyalar satan başka bir dükkânın önünde durdu. Onun yanındaki dükkân kadın çamaşırları satan bir yerdi. Nurten hafifçe gülümsedi. Atağa geçmenin tam zamanı sayılırdı.

Oğlandan önce vitrinin önüne geldi. Rengârenk, siyah, beyaz, kırmızı veya desenli külot ve sutyenlerin sergilendiği bir dükkândı. Tabii oğlan bu dükkânla hiç ilgilenmeden yürüyüp geçebilirdi de, ama o yaştaki gençlerin hayal dünyalarını allak bullak eden vitrinlerdi bunlar. Bazıları utanıp bakamasa da, bazıları bu tür vitrinlere aval aval bakarak, önünde hayale dalarlardı.

Basketbolcu yanında duran kadının varlığını fark etmeden vitrinin önüne gelip çamaşırları seyre başladı. Gözünü özellikle yandan ince bantlı bir külotla dikmişti.

Nurten, basketbolcuya bakmadan sordu kısık bir sesle.

"Sence hangisi en güzeli?"

Oğlan sorunun kendisine yöneltildiğini neden sonra fark etti. Gözlerinde hayret dolu bir ifadeyle dönüp Nurten'e baktı. O ana kadar yanı başında duran kişiye hiç dikkat etmemiş olan genç basketbolcu afallamıştı.

Elinde olmadan kekeledi. "Bana mı sordunuz?"

120

Nurten oğlanı sanki ilk defa görüyormuş gibi kara gözlerini yarı beğeni yarı muzip bir edayla kısarak davetkâr bir bakış fırlattı. Delikanlı sanki bir yakını tarafından kadın çamaşırlarını incelerken suçüstü yakalanmış gibi kızarmıştı.

"Tabii sana sordum. Senin gibi bir yakışıklının fikrini almak istemiştim."

Oğlan utancından iyiden iyiye kızarmıştı.

Güçlkle, "Bilmem.. Bir fikrim yok..." diye mırıldandı.

"Artık olsun. Bir çamaşırlara bir de bana bak. Bana hangisini yakıştırırsın?"

Oğlanın sıkıldığını, hatta utanarak oradan uzaklaşmak istediğini sezinledi.

"Dur canım; kocaman bir delikanlısın sen. Çamaşırlarla ilgilendiğine göre herhalde bunlardan birinin içinde sevgilini hayal etmiş olmalısın, değil mi?"

Oğlanın dudakları aralandı ama cevap veremedi. Genç yaşının gereği olan tecrübesizliğini-açığa vurmak gururuna ters düşüyordu. Bir an Nurten'i süzdü, bu soruyu ne amaçla sorduğunu anlamaya çalıştı. Gerçekten zevkine mi baş vuruyordu, yoksa bu sorunun altında başka bir neden mi vardı. O sıralar Emel'le çıkıyordu, ama Emel kendisine asla böyle bir soru sormazdı.

"Bilemiyorum," diye kekeledi yeniden. "Hepsi güzel."

"Bir sevgilin var mı?"

"Evet, var."

"Tipi nasıl? Sarıydın mı, esmer mi?"

"Kumral."

"Ama ben kumral değilim. Ne dersin, bana hangisi yakışır?"

Basketbolcu Nurten'e bir daha baktı utanarak.

"Şu olabilir," diyerek parmağıyla vitrindeki bir takımını işaret etmişti."

"Hm.. Demek o.. Beyaz bir sutyen ve külot. Neden beyaz?"

"Bilmem," diye fısıldadı delikanlı. "O dikkatimi çekti."

Nurten az ötedeki siyah zemin üzerine kırmızı çiçekli başka bir takımını gösterdi.

121

"Ya şuna ne dersin? Daha seksi değil mi?"

Oğlan bir adım geri çekilerek, "Olabilir," diye fısıldadı.

Nurten şaşırılmış gibi sordu.

"Yoksa bana yakıştıramadın mı?"

"Hayır, ne münasebet. Yakışır tabii."

"Ama sen beyazı tercih ediyorsun, öyle mi?"

"Evet."

Nurten beğenmemiş gibi dudaklarını sarkıtmıştı.

Bu sohbet manasız da olsa, delikanlı ilk şaşkınlığını üzerinden biraz daha atmıştı sanki. Cesaretleterek düşüncesini açıkladı.

"Önemli olan sizin beğenmeniz, nasıl olsa siz kullanacaksınız."

"Doğru. Fakat karar veremiyorum. Bana yardımcı olmak istemez misin?"

"Nasıl yani? Fikrimi söyledim ya."

"Üzerimde görmedin ama."

Oğlan yeniden hayretle kadına baktı. Bir şey diyemedi. Yine de kadının bir şekilde kendisine askıntı olduğunu anlamıştı artık. Nurten delikanlının hiç beklemediği anda onun koluna girdi birden ve adeta çeker gibi sürükledi.

"Gel," diye mırıldandı. "Dükkândakiler bize bakmaya başladılar. Ayıp oluyor. Az ilerde daha

güzel çamaşırlar satan bir mağaza daha var. Bir de oraya bakalım."

Basketbolcu önce direnmek istedi lâkin kadının etrafa saçtığı güzel parfüm kokusunu o anda hissetmiş gibi durakladı. Kadına bir daha alıcı gözüyle baktı. İçindeki şehvi duygular kabarıp gibi olmuştu. Sesini çıkaramadı, daha doğrusu başına ilk kez böyle bir şey geldiği için, şaşkındı. Bu konularda pek tecrübeli olmadığını kendisi de biliyordu, üstelik her erkeğin böyle bir tecrübe geçireceğini de. Elinde olmadan kendini olayların seyrine bıraktı. Kadın düpedüz kendisini taciz ediyordu. Önceleri biraz ürkmüştü lâkin sonra mantığını zorladı. Ne sakıncası olabilirdi ki? İstese bile böyle bir maceraya kalkışamazdı, şans kendiliğinden gelip onu bulmuştu. Daha rahat ve doğal görünmeye çalıştı. Hatta gülümsemeyi bile başardı.

122

"Tamam," dedi. "Gidip bakalım."

Pastanede çay içiyorlardı. Oğlan şimdi daha rahatlamış gibiydi. Çay fincanını kırmızı rujunun renklendirdiği dudağından çeken Nurten fısıldadı.

"Adın ne senin?"

"Emre."

Gözlerini delikanlının gözlerine diken kadın gülmüştü.

"Biliyor musun, çok yakışıklısın Emre."

Kendine güveni gittikçe artan Emre de gülümsedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Peki beni nasıl buluyorsun?"

"Siz de çok güzel bir kadınsınız."

"Ne kadar güzel? Anlat bakayım."

Emre alışık olmadığı bu konuşma tarzı karşısında ilk ağızda söyleyecek bir şey bulamadı. Hafifçe yutkundu.

"Ne bileyim, güzelsiniz işte. Hoş ve havalısınız."

"Hepsi o kadar mı?"

"Şey., çekicisiniz de." «

"Meselâ nerem çekici? Gözlerim, bacaklarım, memelerim filan mı?"

Kadının konuşma şekli karşısında Emre tekrar rahatlığını kaybetmek üzereydi. Bir defa kendinden bu kadar büyük bir kadınla bu konuları nasıl tartışacağını kesinlikle bilmiyordu. Soru karşısında başını salladı.

"Hepsi," diyebildi.

"Ama en fazla nerem sana çekici geliyor?"

"Gözleriniz."

Nurten hayal kırıklığına uğramış gibi söylendi.

"Gözlerim mi?"

"Evet."

Nurten'in inci gibi beyaz dişleri pastanenin ışıkları altında parıltıydı.

"İçimde ne renk bir sutyen olduğunu merak etmiyor musun?"

123

"Şey.. Ediyorum.. Siyah mı?"

"Görmek ister misin?"

Emre, "İsterim," dedi hemen.

"Bekle."

Pastane hiç de تنها sayılmazdı, ama avıyla birlikte görünmekten kaçınan Nurten, planlı ve programlı olarak, içeriye girdikleri ilk anda arka taraftaki ufak bir masayı seçmiş ve sırtını salona vererek oturmuştu. Kadının gözlerindeki ihtiras parıltılarını ve yüzündeki alaycı ifadeyi gören Emre, Nurten'in ne yapacağını merak etmeye başlamıştı. Kadın ince uzun parmaklarını bluzunun düğmelerine götürerek üstteki iki düğmeyi açtı. Hareketinin kimse tarafından görülmediğini biliyordu. Bakışlarını delikanlının gözlerinin ta içine dikmişti.

Emre önce onun belirgin göğüs aralığı çizgisini gördü. Yutkunmaktan kendisini alamadı. Kadının göğüsleri bir hayli dolgundu. Saklayamadığı ihtirası titrek kelimelerle açıkladı.

"Yanılmamışım... Siyahmış."

"Asıl memelerimi nasıl buldun, sen onu söyle."

"Süper. Hârika görünüyorlar."

"Öyledir."

Oğlanı ter bastığını görebiliyordu Nurten.

"Gözlerimden daha hoş değil mi?"

Emre hemen mırıldandı. "Evet."

"Peki, onları öpmek, okşamak, emmek ister misin?"

"Nerede? Burada mı?"

Nurten düğmelerini yeniden iliklerken hafif bir kakhaha attı. Avı artık zokayı yutmuştu. Hiçbir erkek bu andan sonra kendisine hayır diyemezdi; hele böyle tecrübesiz bir delikanlı.

"Daha neler? Burada olur mu hiç? Evim de tabii."

"Ne zaman?"

Nurten mağrur bir edayla, "Bu akşam," dedi. . Oğlan sanki telâşlanmıştı.

"Ama bu akşam..."

"Evet? Ne olmuş bu akşama?"

124

"Bu akşam çok zor."

"Neden? Sevgilinle randevun mu var yoksa?"

"Hayır, hayır... Fakat teyzemlere yemeğe davetliyiz."

"Nereye?"

"Çengelköy'e. Orada otururlar."

"Atlat, bir bahane bul."

"Yarın akşam olmaz mı?"

"Hayır. Ya bu akşam, ya da asla."

"Neden ama?"

"yle işte.."

Emre birkaç saniye düşündü. Eline geçen bu muazzam fırsatı kaçırmak istemiyordu, lâkin uygun

bir bahane bulup annesine geçerli bir mazeret uydurması da çok zordu. Annesi bu konularda çok titiz davranırdı. Ne var ki, annesinden çekindiğini karşısındaki kadına anlatamazdı; kadın onun tam bir erkek değil, ana kuzusu olduğunu düşünürdü. İçinden bir plan yapmalıyım, diye geçirdi. Aklına gelen tek çare, yarın okulda sürpriz bir sınava gireceğini, bunun için de arkadaşlarından birine çalışmaya gideceğini söylemekti. Aklına başka bir olasılık gelmiyordu. Sınavla ilgili bir bahane bulursa akan sular dururdu. Böyle bir gerekçeye annesinin fazla itiraz etmeyeceğini düşündü. Lâkin annesinin tanımadığı bir arkadaşının adını söylemeliydi. Başka çaresi yoktu, aksi halde annesi arkadaşının evini de arardı. "Tamam," diye mırıldandı. "Anneme bir telefon edip haber vereyim."

Emre telefon etmek için daha sakın bir yer aradı. Her şeye rağmen annesinin biraz mırın kırın edeceğini tahmin ediyordu. Kadının yanında konuşmak istemiyordu. Tam yerinden kalkmaya davranıyordu ki, Nurten engelledi.

"Nereye?"

"Anneme telefon etmeye. Yarın bir sınavım olduğunu ve geceyi arkadaşım ile çalışarak geçireceğimi söyleyeceğim."

"Yanımdan ara."

"Ama..."

"Beni istiyorsan, söylediklerimi yapmak zorundasın. Anlaşıldı mı?"

125

Emre çaresiz kalarak eşofmanının cebinden telefonunu çıkardı. Fakat Nurten'in bu sert tutumuna bir anlam verememişti...

##*

Aynı saatlerde Barış, Baş Komiser Hidayet'in odasında yalvarırcasına onun yüzüne bakıyordu. Âdeta inler gibi yalvardı.

"Yapmayın Baş Komiserim. Ne sakıncası olabilir ki? Zaten eve usulsüz bir şekilde girdik. Ama aceleden yeterli araştırma yapamadım. Selim Ağabey hemen çıkmamı istiyordu."

"Haklı tabii. O araştırma yasalara aykırıydı."

"Ev metruk. Kimsecikler yok içinde."

"Hem düngece aramışsın içini. Daha ne bulmayı umuyorsun?"

"Belli olmaz âmirim. Yeterince araştırdığımı da söyleyemem. Kocaman bir villa. O yöre kış aylarında pek kalabalık olmuyor. İnsanı kesseler kimse duymaz. Belki de o iki kadın avlarını oraya götürüyorlardır."

Hidayet homurdandı. Birkaç dakika sesini çıkarmadan düşündü.

"Gerekirse yasal bir arama emri çıkarabiliriz," dedi sonra.

"Hiç gereği yok âmirim. Hem izin verin bu işi ben yalnız yapayım."

"Bana bak evlât. Başıma bir iş açarsan seni yakarım bilmiş ol. Anladın mı beni?"

"Anladım Baş Komiserim. Bütün sorumluluk benim."

"Evet, öyle."

"Ha, âmirim, bir de şu Opel araba meselesi var. Hâlâ bulunamadı mı?"

Hidayet hırsıyla homurdandı.

"Lanet olsun! Bütün Trafik Şubesi alarında. Herkes arabayı arıyor. Ama hiçbir yerde görülmedi. Kapalı garajları, tamircileri bile arıyorlar ama izine rastlanmadı henüz. Sanki yer yarıldı araba içine girdi."

126

"Kadın arabasıyla izmir'e gitmiş olamaz mı? Hani şu şirketinin toplantılarından birine?"

"Onu da düşündüm. İzmir polisi de arıyor arabayı."

Gerekli izni koparan Banş'ın keyfi yerine gelmişti.

"Dert etmeyin âmirim," diye fısıldadı. "Nasıl olsa buluruz."

"Hadi, toz ol şimdi karşımdan. Umarım Florya'daki evde işe yarar bir şey bulursun. Bulmadan karşıma gelme."

"Sağ olun, Baş Komiserim."

"Ne dedi annen?" diye sordu Nurten.

Emre omuz silkerek yalan söylemenin yükünü üzerinden atmak ister gibi, "Ne diyecek, kabul etti tabii," diye fısıldadı.

"Aferin. İş hallettin yani."

Delikanlı sanki onlar bana karışamazlar havası içindeydi. Böylece kendini hem bağımlı, hem de daha rahat göstermek sevdasında idi.

"Ben istediğim zaman eve dönerim."

"Kaç yaşındasın Emre?"

Bu sorudan hiç hoşlanmamıştı delikanlı. Gerçek yaşını söyleyemezdi; kısa bir duraksamadan sonra, "Yirmi üç," diye mırıldandı. Kurt gibi zeki olan Nurten, oğlanın kendini daha büyük göstermek için yalan söylediğini hemen anlamıştı, ama hiç bozuntuya vermedi.

Oğlanın masa üzerinde duran kocaman ellerini avuçlarının içine aldı. Aslan pençesi gibiydi. Yaşına göre çok iriydiler. İnşallah aleti de öyledir, diye geçirdi içinden.

"Şimdiye kadar kaç kadınla yattın?" diye sordu birden.

Afallayan Emre bir an kadının sırıtan çehresine baktı. Ona, hiç yatmadım, diyemezdi. Bazı kızlarla partilerde ufak tefek sevişmeleri olmuştu ama bunların hiçbiri o safhaya varmamıştı. Lâkin bunu kadına asla söyleyemezdi. En azından şimdilik. Çünkü bu deneyimi bugece mutlaka kazanmak istiyordu. Asla bundan daha iyi bir fırsat yakalayamazdı.

127

"Çok," dedi. "Sayısını hiç tutmadım."

Sadece gülümsedi Nurten.

"İyi. Ama yine de bugece benden çok farklı şeyler öğreneceksin."

"Nasıl?"

"Ben senin yattığın öteki kadınlardan değilim. Sakın bana sokakta rastladığın bir fahişe gibi bakma. Ben bu işi onlardan çok daha iyi yaparım. Partnerime çok zevk veririm ama ondan da en iyi sonucu beklerim."

Emre bir an kadının ne söylemeye çalıştığını düşündü.

"Merak etmeyin," diyebildi.

"Merak ettiğim yok zaten. Sevişirken, seviştiğim gencin kendini tamamen bana bırakmasını, teslim olmasını isterim. Sevişmeyi daima ben yöneteceğim, sen de benim istediklerimi uygulayacaksın, tamam mı?"

Bu oğlanın işine gelirdi zaten.

"Anlaştık," diye mırıldandı.

Nurten ellerini oğlanın ellerinden çekmişti. Heyecanı gittikçe artan Emre kendini tutamayarak sordu.

"Ne zaman kalkacağız?"

"Acelen mi var?"

"Hayır ama sabırsızlanıyorum."

Kadın muntazam dişlerini göstererek gülümsedi yine.

"Birinci dersin şu olmalı. Sevişme sabırsızlığa gelmez. Aceleye hiç gerek yok. Zamanı en iyi ve en zevk alacağın şekilde kullanmalısın. Çünkü her anın bir değeri vardır. Anlıyor musun beni?"

"Galiba anlıyorum."

"İkinci öğreneceğin şey, sevişirken kendini değil altındaki kadının mutlu etmeyi bileceksin. Tamam mı?"

Emre başını sallamakla yetindi.

Tam bu sırada Nurten'in cep telefonu çalmaya başlamıştı. Kadın telefonuna bir göz attı. Arayan Nesrin'di.

"Efendim?" dedi.

"Durum nedir?"

"İyi. Her şey yolunda."

128

"Gelişinizi sabırsızlıkla bekliyorum."

İçinden, hınzır karı, diye geçirdi. Önceleri paniğe kapılıyor, her yeni gence itiraz ediyor ama sonra kanı alevlenip çılgına dönüyordu.

Nurten, "Henüz erken, değil mi?" diye sordu.

"Evet ama dayanamıyorum. Kudurmuş gibiyim. Gelin artık."

Nurten, "Tahmin ederim," deyip telefonu kapadı.

Emre merakla sordu.

"Kimdi arayan?"

"Bir kadın arkadaşım."

"Bir aksilik mi var."

Kadın yine gülümsedi.

"Hayır yok." Sonra birden sordu. "Hiç hayatında iki kadınla aynı anda sevişmiş miydin?"

Bu kez Emre içtenlikle karşılık verdi.

"Hayır."

"Denemek ister misin?" (4

"Bugece mi?"

"Tabii. Neden olmasın?"

"Şey... bilmem ki.. Nasıl olur bu?"

"Yapma yahu! Hiç duymadın mı? Arkadaşlarından hiç işitmedin mi, ya da hiç porno film filan seyretmiyor musun?"

"Biliyorum tabii. Öyle filmler de seyrettim. Hem Cihat Ağabey hep öyle hikâyeler anlatır bize."

Nurten kıkırdayarak sordu. "Cihat Ağabey de kim?"

"Bizim basketbol takımının kaptanı."

"Ha...."

"Bu arada... ben hâlâ bilmiyorum."

"Neyi?"

"Adınızı. Size nasıl hitap edeceğim?"

Nurten saf çocuğun yüzüne baktı. Aslında gerçek adını öğrense ne fark ederdi, nasıl olsa yarın sabah güneşin doğuşunu göremeyecekti. Gerektiğinde avlarına hep uydurma isimler söylemişlerdi ama bu kez hiç çekinmeden gerçek adını fısıldadı.

"Nurten," dedi..

129

Onu yatak odasına almışlardı. Geniş ve büyük bir yatak odasıydı burası.

Emre çekingen ve ürkek bakışlarla karşılaştığı ikinci kadına bakıyordu. Kalbi daha şimdiden güm güm atmaya başlamıştı. Evdeki kadın adını söylememiş, tabii o da sorama-mıştı. Uzun süren pastane sohbetinde Nurten'e alışmıştı, onu yanında kendini daha iyi hissediyordu ama gördüğü bu yeni kadın onu daha da heyecanlandırmıştı. Nurten güzel ve çekici biriydi, lâkin simsiyah saçlı ikinci kadın ondan da seksi gelmişti Emre'ye.

Bu konularda ne kadar toy olursa olsun, bu ayarlamının önceden tezgâhlandığını sezmişti delikanlı. Karyolanın kenarında upuzun boyuyla, ne diyeceğini bilemeden öylece kendisini dikkatle inceleyen kadınlara bakıyordu. Tecrübesizliğinden ne yapacağını şaşırmış bekliyordu.

Neden sonra Nurten, "Hadi, soyunsana," dedi.

Emre tam bir itaat içinde sırtındakileri çıkararak külotuyla yatağa uzandı, O an kendini kurbanlık bir koyun gibi hissetmeye başlamıştı. Kadınlarda hâlâ bir hareket yoktu. Neden sonra, evdeki kadının sert sesini işitti.

"Külotunu da çıkar."

Emre'nin şaşkınlığı uyarılmasını engelliyordu. Hafifçe sırttan Nurten soyunmadan oğlanın bacaklarını aralayarak kasıklarının arasına doğru başını uzattı. Kadının, çıplak teni üzerinde dolaşan sıcacık dili oğlanın gözlerini yummasına yetti. Bu deneyimi ilk defa yaşıyordu

130

2

Barış Asayiş Şubesi'ne tahsis edilmiş sivil plakalı arabanın direksiyonuna geçtiğinde, saat tamgece yarısını gösteriyordu. Aksaray'dan sahil yoluna indiğinde trafiğin yükü kısmen hafiflemişti. Florya'ya varıncaya kadar trafik ekipleri iki defa yolunu kesmişler, kimliğini gösterince oyalanmadan yol vermişlerdi.

Nesrin Mert'in deniz kenarındaki villasına geldiğinde, karanlıkta kalan binaya önce şöyle bir göz attı. Bugece nedense villa ona ürkütücü gelmişti.'Çekinecek hiçbir şey olmadığını bildiği halde, önce sokak boyunca bir tur attı. Bütün sokak birgece evvelki gibi sessiz ve hareketsizdi. Burası zaten yaz aylarında hayatıyet kazanıyor olmalıydı.

Hemen arabadan çıkmadı' Motoru durdurup bütün ışıkları söndürdükten sonra bir sigara yaktı. Ne aradığını bilmemek çok kahrediciydi. Dün akşam nedense, bu yazlık evde işlenen cinayetlerle ilgili bazı ipuçları bulacağını ummuştu. Gerçi dün akşamki basit araştırması çok yetersizdi ama o hâlâ bir şeyler umuyordu. Bu arada zihnini kurcalayan düşüncelerden biri de Nesrin Mert'in suç ortağıydı. Henüz o kadına ait en ufak bir iz bile elde edememişlerdi. Gerçi Nesrin Mert'i suçlayacak herhangi maddi bir suç deliline rastlarsa, ondan sonrası çorap söküğü gibi gelirdi, ama Baş Komiser'in dediği gibi sadece tanıkların ifadesi yeterli sayılmazdı.

Barış sigarasından bir nefes daha çekti.

Yeni sayılacak meslek hayatı boyunca, seri cinayetler işleyen katil tiplmesiyle iki kere

karşılaşmıştı ama her iki vakada da katiller erkekti ve aklî dengesi bozuk tiplerdi. İlk

131

defa kadınlarla karşılaşıyordu. Türkiye'de kriminal vakalar arasında çok nadir karşılaşılabilecek bir durumdu bu. Zihnini yokladı ama hiç kadın seri katil hatırlamadı. Tabii cinayet işleyen ve bu suçtan dolayı mahkûm olan sayısız kadın vardı, ama hiçbiri seri cinayetler işlememişti. Çok zeki olduklarını sanan katiller bile mutlaka bir yerde hata yaparlardı. Bu iki kadın da çok pervasız davranıyordu. Büyük bir cesaretle toplum içine karışıp, avlarını en kalabalık yerlerden seçerek kandırıyor ve geride iz bırakmadan öldürebiliyorlardı. İşlenen cinayetlerde ne olay yerinde ne de mağdurların üzerinde bilimsel delil bulunmuyordu.

Barış arabadan çıkmadan önce, bir nefes daha çektiği sigarasını aralık duran pencereden dışarıya fırlattı. Gerçi iki kadından birinin İzmirli Nesrin Mert olduğunu tespit etmişlerdi; görgü tanıklarıyla yüzleştirilirse faillerden biri olduğu anlaşılacaktı ama hâlâ cinayetlerin nerede ve nasıl işlendiği bilinmiyordu.

Genç dedektifin aklını kurcalayan bir yığın sorun vardı. Maktullerin tümü gençti ve nasıl olup da, hiç mücadele etmeden ölüme bu kadar rahat teslim oldukları anlaşılır gibi değildi. Yapılan tüm laboratuvar çalışmaları sonuçsuz kalmıştı. Ne salgılara ne tırnak diplerinde birikimlere ne de DNA tetkikine konu olabilecek delillere rastlanıyordu. Sadece ikisinin bileğinde, kelepçenin yarattığı izler görülmüştü. Bu da gençlerin öldürülmeden önce kelepçelenmeye rıza gösterdikleri şeklinde açıklanabilirdi.

Barış'ın içindeki bir ses, bu metruk evin bir şekilde cinayetlerle ilgili olduğunu söylüyordu. İkinci kere gelişinin en önemli sebebi, ev şimdilik kullanılmıyor gibi görünse de olaylarla ilgili olduğu hususundaki inancıydı. Belki de kör bir saplantıydı bu.

Villa ona tekinsiz gibi geliyordu.

Bütün odaların eşyaları örtüyle kaplanmış olmasına rağmen neden sadece yatak odası hâlâ kullanıma açıktı? Nesrin Mert arada sırada gelip burada kalıyor muydu? Tabii aklına takılan asıl nokta, cinayetlerin bu evde işlenip işlenmediği-

132

di. Işıkları sönük arabanın içinden sokağa bir kere daha bakıp dışarıya çıktı. Sokakta dün geceki gibi in cin top oynuyordu.

Cebinde villanın anahtarı vardı ama o ön kapıdan girmek yerine, düngece camını kırdığı yan pencereye yöneldi. Dışardan pek belli olmamakla beraber tahta panjur tam yerine oturmadığı için panjuru kolayca açtı. Fenerini cebinden çıkarıp içeriye tuttu. Düngece kırdığı cam parçaları hâlâ cilalı parkeler üzerinde duruyordu. Bu da, en azından dün gecedен beri eve kimsenin uğramadığını gösteriyordu. Tahta pervazı itip içeri sıçradı. Araştırmaya yatak odasından başlamak kararındaydı; bu kez acele etmeyecek her yeri didik didik ederek gözden geçirecekti.

Yürürken ayaklarının çıkardığı gürültüye aldırmandan üst kata çıktı. Ev nasıl olsa boştu, onu

bekleyen herhangi bir tehlike yoktu. Fütursuzca yatak odasının kapısını açtı feneri içeriye doğru tuttu. Oda aynen düngece bıraktığı gibiydi. Önce içini ne aradığını bilememenin umutsuzluğu kaplar gibi oldu. Bir polis olarak daima suç adilleri aramaya alışkın olduğundan, şayet cinayetler burada işlenmiyorsa bu boş villada ne bulmayı bekliyorum, diye hayıflanmaya başladı. Bu evde olsa olsa katilin kimliği veya kişiliği hakkında bazı şeylere rastlayabilirdi ama onlar hadiselerin aydınlanması hususunda fazla işe yarar şeyler olmayacaktı. İhtiyacı olan nesne somut kanıtlardı. Maktullere ait herhangi bir eşya veya burada bulunmaması gereken şeyler, kadının onlarla ilişkisini ortaya çıkaracaktı.

Aslına bakılırsa odada fazla eşya yoktu.

Yazlık evlere özgü şeyler vardı. Bir karyola, iki komodin, büyük bir gardırop, bir şifoniyer ve iki ufak berjer. İçindeki karamsarlık biraz daha yoğunlaştı. Zaten komodinlerin çekme-celeriyle gardıroba düngece üstünkörü bakmıştı. Önce tabancanın hâlâ orada durup durmadığını anlamak için çekmeceyi çekti. Bunu neden yaptığını dahi bilmiyordu. Smith & Wesson yerli yerindeydi. Hiç şaşırılmamıştı, ama orada bulamasa sanki daha çok sevinecekti. Çekmeceyi yerine itti.

Bu kez gardırobun en sağdaki kapısını açtı. Her şey dün

133

gecegördüğü gibiydi, bir yığın yazlık elbise. Askılara geçirilmiş ve sıkıştırılmış şekilde duruyordu. Üstteki rafta boneler, bir iki hasır şapka ve iki karton kutu vardı. Düngece telaştan galiba o iki karton kutuyu atlamıştı. Önce ufak olanı çekip aldı. Kapağı kaldırınca bir yığın fotoğrafla karşılaştı. Hiç acele etmeden yatağın üstüne oturup resimleri kutuyu boşalttı. İlk fotoğrafı alıp fenerin ışığına tuttu. Sararmaya yüz tutmuş eski bir resimdi bu. Uzun boylu, saçları pamuk gibi ağarmış, elinde baston tutan yaşlı bir adamla, onun koluna girmiş yirmi yaşlarında çok güzel bir kızın resmiydi. Sanki bir çiftlik evinin sundurması önünde çekilmişti. Resme bir daha dikkatle baktı. Herhalde Nesrin Mert'le babası olmalıydı. Barış hayret etmekten kendini alamadı. Resimdeki kız inanılmayacak kadar güzeldi. Hemen fotoğrafın arkasını çevirdi. Ufak bir not düşülmüştü. Babamla Çeşme 'de çektiğim son fotoğraf. Altına da tarih düşülmüştü. Barış aklından bir hesap yaptı, bu hesaba göre resim yirmi yıl öncesine ait olmalıydı.

Kadının güzel ve çekici olduğunu görgü tanıklarından da işitmişti ama havsalasının alamadığı nokta, bu denli güzel bir kadının nasıl katil olabileceği idi. Gayri ihtiyari ürperdi. Mutlaka yirmi yıl önce bu kadar güzel olan bir kız, şimdi çok daha olgunlaşmış tam fam fatal bir kadın olmuştu. Gençlerin neden onun ağına bu kadar rahat düştüklerini anlıyordu artık. Hiçbir erkek onun davetine hayır diyemezdi. Yine elinde olmadan gülümsedi. Tanrıya şükür etmeliydi, zira kendisi bir av değil, bu kadını arayan avcıydı.

Es kaza av olsa, karşı koyamayacağını hisseder gibi oldu. Sırayla diğer resimlere de bakmaya başladı. Çoğunda Nesrin Mert'in fotoğrafları vardı. Daha ileriki yıllarda çekilmiş resimleri görünce yanılmadığını daha iyi anladı. Hele bir tanesinde fevkalâde güzel görünüyordu. Bir yaz günü bu villanın bahçesinde çekilmişti. Grup fotoğrafıydı, yanında tanımadığı erkek ve kadınlar vardı. Nesrin Mert ayağında bir şort ve penye bluzla bile değme film yıldızlarından daha çekiciydi. O fotoğrafın da arkasını çevirip baktı; herhangi bir açıklama yoktu, sadece tarih atılmıştı. Tarih geçen seneyi gösteriyordu.

Bu kadar güzel bir kadın düşüp kalktığı toy gençleri öldürürdü acaba neden?

Cinsel bir bozukluğu olmalıydı. Hastalıklı bir durumdu. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Kadının genç erkeklerle düşüp kalkmasına fazla bir şey söylenemezdi, ama cinayet işlemek!... Bu hastalığının göstergesiydi. Bu konuda akreplerle ilgili bir tevatür işittiğini anımsadı; ne oranda tevatür olduğunu da bilmiyordu, ama bazı akrep türlerinin çiftleştikten sonra erkeklerini öldürürlermiş. Rivayet doğruysa Nesrin Mert de dişi bir akrep olmalıydı.

Bulduğu resimler en azından katilin fiziki eşkali hakkında ona bir fikir vermişti artık. Diğer fotoğraflarda ilgisini çekecek fazla bir şey bulamadı, ama o son resmi ceketinin cebine attı. Evine dönse bile kadının o resmin kaybolduğunu anlayacağını pek sanmıyordu. Bu resmi en azından bürodakilere de gösterebilecekti. Artık yanında katilin hem bir resmi hem de evlerinin yedek anahtarları vardı.

Resimleri toplayıp kutuca doldurdu ve tekrar yerine koydu. Sonra gardırobun üst rafından öteki karton kutuyu çıkardı. Onun içinden sadece elektrik, su, telefon faturaları gibi önemli olmayan şeyler çıkmıştı. Üstelik hepsi karmakarışık, istif edilmeden kutuya rasgele tıklılmıştı. Onlarla fazla ilgilenmedi. Gardırobun diğer bölümlerinde ise işe yarayacak hiçbir şey bulamamıştı.

Bu kez şifoniyerin başına geçti.

İlk çekmeceye sadece iç çamaşırları vardı. Diğer çekmecelere ise çarşaf, yastık yüzleri, ince pikeler itina ile yerleştirilmişlerdi. Barış yatağın altına baktı. Boştu. Gardırobun üzerinde yabancı marka iki üç bavul gördü. Merak edip onları da indirdi. Hepsini açıp birer birer baktı. Ne yazık ki onlarda boştu.

Genç dedektifin villadaki araştırması üç saat kadar sürmüştü. Evin her yerini didik didik aramış ama kadının fotoğrafından başka işine yarar bir şey bulamamıştı. Geldiği yerden çıkıp evi terk ederken, içindeki huzursuzluk hâlâ devam ediyordu. Hâlâ bilmecenin sırrı bu evde yatıyormuş gibi hissediyordu; bu duyguyu içinden söküp atamamıştı..

##*

Üçü de ter içinde kalmışlardı.

Nesrin oğlanın üzerinden yuvarlanarak yana kaydı. Nefes nefese, "Benim işim tamam. Sen devam et. Bittim," diye inledi. Vücudu kasılıyor, zevkin doruklarında dolaşarak, usul usul inliyordu. Gözlerini kapamış, Emre'nin üzerine çıkmaya çalışan Nurten'e bakmaz olmuştu artık. Müthiş yorgun hissediyordu kendini. Yaşı küçük ama fiziği alabildiğine gelişmiş oğlandan böyle bir performans hiç beklememişti.

Oğlanın üstündeki Nurten ikaz edercesine arkadaşını dürttü. Sonra pes bir sesle mırıldandı.

"Hadi," dedi. "Vakit çok ilerledi.. Artık fantezimize geçelim."

Nesrin'in kımıldayacak mecali kalmamıştı.

Güçlkle, "Benim kımıldayacak halim yok. Sen getir," dedi.

Nurten hayretle bitkin yatan kadına baktı.

"Nesrin saçmalama.. Hadi.. Fırla yataktan."

Emre tükenmez enerjisiyle iki kadına bakıyordu. İşin en ilginç yanı saatler süren boğuşmaya rağmen hâlâ dinç ve istekli oluşuydu. İki kadın da bu durum karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Oğlan, "Ne fantezisi?" diye sordu.

"Şimdi göreceksin," diye fısıldadı Nurten.

Nesrin güç belâ yataktan kalkmış sendeleyerek odadan çıkmıştı. Emre çırılçıplak odadan uzaklaşan kadını seyrediyordu arkasından. İki de tam bir âfetti ve bu gece sevişine tekniği hakkında onlardan çok şey öğrenmişti. Yarın arkadaşlarına anlatacağı müthiş bir hikâyesi vardı.

Ama yeniden odaya dönen Nesrin'in elindeki kelepçeyi görünce irkildi.

"O nedir?"

Nurten, "Bu da bizim fantezimiz. Az sonra anlarsın," diye homurdandı.

Emre sırtıttı. "Anladım bile. Sharon Stone'un filmindeki gibi, değil mi? Beni kelepçeleyeceksiniz yatağa."

"Evet.."

136

"Ama olmaz."

İki kadın şaşkın şaşkın oğlana baktılar.

Nurten âdeta gürlledi.

"Olmaz mı?"

"Evet, olmaz."

"Nedenmiş o?"

"Kelepçe bileklerinizi incitebilir."

"Önemli mi yani?"

"Ben basketbolcüyüm. Bileklerim incinirse şut atamam. Hafta sonu önemli bir maçımız var."

Nesrin mırıldandı. "Merak etme. Kelepçe bileklerinde fazla kalmayacak. En fazla on dakika."

"Yok," dedi oğlan. "İstemiyorum. Başka bir fantezi düşünün."

"Biz bunu istiyoruz."

Nurten'in hırslı konuşması oğlanı düşündürmüştü. Bu kadınları kırıp gücendirmek istemiyordu. Hayatı boyunca asla unutamayacağı bir gece geçirmişti onlarla. Kazandığı deneyimle ulaştığı hazzı bir daha kolay kolay bulamayacağını da farkındaydı. Üstelik onların da çok zevk aldığını anlamıştı. İtiraz etmezse bu tür gecelerin devam edeceğini hissediyor-du.

"Pekâlâ," demek zorunda kaldı. "Ama bileklerim acırsa hemen çözeceksiniz. Tamam mı?"

İkisi de tamam diyerek başlarını salladılar. Kadınlar şimdi daha mutlu görünüyordular. Emre çaresiz bir şekilde uzun kollarını kaldırıp pirinç karyolanın baş kısmına dayadı. Nesrin ustalıklı yaklaşıp bileklerine kelepçeyi geçirdi. Sonra yatağın başucunda durup onları seyretmeye devam etti.

Nurten oğlanın üstünde çırpınıp duruyordu. Orgazma ulaşacağı sırada dayanamayıp oğlanı dişlemeye başlamıştı. Haz ısırıkları delikanlının canını yakıyordu. Sonunda bağırmaya başladı.

"Yavaş ol biraz. Canımı yakıyorsun." .

Nurten durmadı. Oğlanı hoyratça ısırma devam etti. Kadının aşırı hoyrat davranışı Emre'yi şaşırtmıştı. Kendini

137

kadının dişlerinden korumak için çırpınmaya başladı ama Nurten hiç oralı değildi. Genç çocuk yardım diler gibi bakışlarını tepelerine dikilmiş olan Nesrin'e çevirdi. Acı dolu gözlerinde sanki bana yardımcı ol, der gibi bir ifade vardı. Fakat Nesrin'in umursamaz, hatta keyiflenen yüzünü görünce dehşete kapılır gibi oldu.

Hiçbir şey anlamamıştı.

Fantezi dedikleri şey kendisine acı çektirmek miydi?

"Hey! Canım yanıyor yahu!" diye bağırdı. "Bırak şu ısırmaı.."

Oğlanın feryadını ikisi de umursamadı.'

Cam yanan Emre bu sefer çığlık attı. Kadının dişleri neredeyse omzundan et koparacak gibiydi.

Oysa Nesrin arkadaşını uyaracağına, çok daha farklı bir şey yapmış, çocuğun başının altındaki kuştüyü yastıklardan birinin çekerek çığlığının duyulmaması için yüzüne kapatmıştı. Bir an nefes alamayan oğlan çırpınmaya başladı. Nesrin ise yastığı yüzüne gittikçe daha fazla bastırmaya devam ediyordu.

Delikanlı, çılgın bunlar, diye geçirdi aklından. Bu ne biçim fanteziydi. Bu baskı biraz daha devam ederse nefessiz kalacaktı. Gücü hâlâ yerindeydi. Kasıklarının üzerine oturmuş olan Nurten'i üstünden atmaya çalıştı. Âletinin sertliği birden kaybolmuştu, ama kadın hiç aldırmadan bacaklarını delikanlının bacaklarına dolayarak çırpınmasını engelliyordu şimdi de. Çocuk ellerini kullanamadığı için çaresizdi. Son birkaç kere daha çırpındı, sonra durdu.

Kendisini öldürmeye kalkıştıklarına hâlâ ihtimal vermiyordu. Fantezi dedikleri de bu aşk oyununun bir parçası olmalıydı. Belki biraz da sadist bir yanları vardı. Kim bilir acı çekmesini mi istiyorlardı acaba?

Nefes almakta zorlanıyordu ama kadınların sesleri kulağına geliyordu henüz. Onlar da nefes nefesydiler ve kendisinden çok daha yorgun görünüyorlardı. Emre neler olduğunu anlamadığı için korkmaya da başlamıştı. Hele birden Nesrin'in bir dizinin tam kalbinin üstüne baskı yaptığını his-

138

sedince büsbütün afalladı. Nurten'in bacakları kendi bacaklarını hapsedmişti, göğsündeki diz ancak Nesrin'e ait olabilirdi. O tazyik nefes almasını daha da zorlaştırdı. Göğsü, hançeresi paralanır gibi yanıyordu.

Artık sesi de çıkmıyordu.

Çığlıklarını sadece beyninde duyuyordu.

Bu ne bir oyun ne de cinsel bir fanteziydi.. Oğlan boğulacağını anladı. Mantığı bir türlü kabullenemiyordu ama bu kadınlar kendisini öldürüyorlardı. Şuuru yavaş yavaş bula-nıklaştı. İyice kuvvetten düştü. Hiç mecali kalmadı, direncin yerini kontrolsüz tikler aldı.

Sonra da tam bir hareketsizlik...

"İşi tamam galiba," diye mırıldandı Nurten.

Sarf ettiği enerjiden ter/içinde kalmıştı. Duştan çıkmış gibi vücudunun her yanından ter damlacıkları süzülüyordu. Nesrin'in de ondan geri kalan yanı yoktu. Soluk soluğaydı..

Yavaşça yastığı oğlanın yüzünden çekti.

Emre'nin irileşmiş açık gözleri tavana dikilmişti.

İkisi de kuşkuyla oğlanın'sararmış yüzüne baktılar.

"Boğuldu, değil mi?" diye fısıldadı Nurten.

"Ne bileyim, öyle görünüyor."

Yastığı elinden bırakan Nesrin yalpalayarak camın kenarındaki ufak koltuğa yürüdü ve çırılçıplak vücudunu koltuğun üstüne bıraktı.

Nurten hâlâ oğlanın üzerindeydi. "Vay canına!" diye söylendi tıkanatıkana. "Hiç böylesineTastlamamıştık be.. Ne güçlü hergeleymiş meğer!" Bakışlarını hâlâ Emre'nin yüzünden ayıramıyordu. Elini oğlanın gözleri üzerine uzatıp gezdirdi. Öldüğüne emin olmak için refleks bekledi. Gözlerinde hiçbir hareket yoktu basketbolcunun ama o hâlâ rahatlamamıştı.

"Boğma ipimizi getir Nesrin," diye homurdandı.

"Benim kıınıldayacak halim yok. Boş ver. Baksana ölmüş, hiç hareket etmiyor."

139

"Emin olmalıyız."

"Çok yorgunum diyorum, bırak biraz dinleneyim."

Nurten ters ters arkadaşına baktı.

"Saatin kaç olduğundan haberin var mı? Yoksa bu geceyi cesetle koyun koyuna mı geçirmek istiyorsun? Biraz daha geç kalırsak oğlanı bu gece başımızdan atamayız."

Nesrin ürperdi.

Arkadaşının ikazı onu harekete geçmeye zorladı. Güçlkle yerinden kalkıp yan odaya geçti. Az sonra Hint kenevirinden yapılmış ince boğma ipiyle geri dönmüştü. Aslına bakılırsa Emre çoktan ölmüştü ama iki kadın artık yapmaya alıştıkları eylemi tekrarladılar.

"Araban nerede, kapının önünde mi?"

"Evet" diye mırıldandı Nesrin.

"Hadi, biraz acele edelim. Bir aksilik olacak diye huylanıyorum. Bu kez çok geç kaldık. Zamanı iyice unuttuk."

Nesrin arkadaşını onaylamak zorunda kaldı.

"Haklısın. Veleidin bu kadar mükemmel çıkacağını hiç ummamıştım."

Nurten sırtıttı. "Bir de itiraza kalkışıyordun. Artık kabul et, senden daha başarılı avlar buluyorum."

Nesrin sesini çıkarmadı.

Ancak ilk kez çok uzun boylu olan kurbanı arabaya kadar indirirken zorlandılar. Asansörle sokak kapısına kadar taşımaları kolay olmuştu, ama arabanın bagajına tırkarken bir hayli güçlük çektiler. Saat gecenin üç buçuğuna yaklaşırken sokak bomboştu ama her zaman hareketli olan ana caddeden klakson sesleri geliyordu.

Her zamanki gibi direksiyon başına Nesrin geçmişti. İkisi de yorgunluktan pestil gibiydiler. Direksiyondaki Nesrin ana caddeye çıkınca herhangi bir trafik çevirmesi olup olmadığını anlamak için sağa sola bakındı. Onun telâşını gören Nurten mırıldandı.

140

"Korkma, kontrol saatlerini atlattık sayılır. Polisler bu işi daha ziyade gece on iki ile bir arasında yaparlar. O saatlerden sonra bu iş gevşer. Tabii herhangi bir ihbar yoksa."

"Bunu nereye atacağız?"

"Sen ne düşünüyorsun? Bir fikrin var mı?"

"Senin tekneye götürelim."

"Olmaz. Bu gece tekneyle açılmayız. Çok geç kaldık."

"Öyleyse tekneye bırakalım cesedi. Yarın gece bir yere atarız."

"O da olmaz. Çok riskli."

"Ne yapacağız peki? Arabanın bagajında bırakacak değiliz ya..."

Nurten birkaç dakika düşündü.

"Galiba yine en iyisi sahil yolu. Duruma bakarız artık; Cankurtaran, Zeytinburnu veya o dolaylarda تنها bir yere bırakırız. Başka çaremiz yok, hadi durma sür."

Nesrin sinirli bir şekilde arabayı gazladı. Yollar o saatte bomboş olmasına rağmen yine de fazla sürat yapmaktan kaçınıyordu. Maçka sırtlarından Dolmabahçe'ye indiler sonra Karaköy istikametinde yol aldılar. Sirkeciye vardıklarında Sepetçi Kasrı'nın önünden başlayan kamyon kuyruklarıyla karşılaştılar. Sirkeci'den itibaren sahil yolu hareketlenmişti. Araçlar karşıya geçmek için araba vapurunun önünde kuyruğa girmişlerdi.

"Lanet olsun," diye homurdandı Nurten. "Burası da kalabalık."

Nesrin hiç cevap vermeden gazı kökledi. Nedense bu gece içinde sebepsiz bir korku vardı. Dağınık saçlarını bir eliyle arkaya attı. Nurten'de de aynı sıkıntıyı hisseder gibi olmuştu. Tam Cankurtaran çıkışının köprü altına rastlayan yerinde tepesindeki kırmızı-lacivert ışıkları yanan bir polis otosuyla karşılaştılar.

Nurten, "Allah kahretsin, çevirme var," diye söylendi. "Ne halt edeceğiz şimdi?"

Nesrin genelde tedirgin ve sinirli bir tip olmasına rağmen, olağandışı durumlarda heyecanını daha iyi kontrol eden biriy-

141

di. Gerginliğine rağmen arkadaşını o sakinleştirmeye çalıştı. "Dur bakalım, hemen paniğe kapılma. Önce ne aradıklarını bir öğrenelim. Bunlar trafik ekibi değil."

"Daha kötü ya," diye homurdandı Nurten. "Arabayı aramaya kalkarlarsa hapı yuttuk."

Başka çareleri yoktu. Nesrin ayağını frene dayadı, yavaşladı. Önlerinde durdurulmuş üç araba daha vardı. Bir polis memuru yavaş yavaş onlara yaklaşıyordu.

İkisinin de eli ayağı buz kesmişti.

Gelen orta yaşlı, tıknaz memur kibardı. Arabanın içindeki iki genç kadını görünce, aradıkları arabanın o olmadığını yüzünden anlaşıldı.

"Hayırlı sabahlar, efendim," dedi adam. "Ehliyetinizle ruhsatınız lütfen."

Nesrin hemen çantasını açıp ehliyetiyle ruhsatı uzattı. Sonra sakin bir ses tonuyla sordu. "Ne oldu memur bey?"

"Önemli bir şey değil, hanımefendi. Rutin kontrol."

"Acaba bize bir öncelik tanıyabilir misiniz? Acelemiz var da..."

Elindeki feneri iki güzel kadının yüzüne tutan memur onlara şöyle bir baktı. Bu fırsattan istifade eden Nesrin hemen devam etti.

"Havaalanına vaktinde yetişmek zorundayız. Annemiz yurt dışından geliyor da..."

Memur gülümsedi.

Zaten aradıkları kişilerin bu iki güzel kadınla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Elindeki evrakları üstün körü gözden geçirdikten sonra gülümsedi.

"Endişelenmeyin, efendim. Sizi beklediğiniz uçağa yetiştiririz."

"Çok teşekkür ederiz memur bey."

Ehliyetle ruhsatı iade eden memur, "Devam edin, lütfen," dedi. Sonra eliyle bir hareket yapıp ilerdeki arkadaşlarına arabanın gözden geçirildiğini işaret etti. Nesrin de gözleri minnetle ışıldayarak, memura uzun zaman aklından çıkaramayacağı bir tebessüm fırlattı..

142

Direksiyonu sola kırarak kuyruktan çıktı ve polislerin yanından geçerek boş yola koyuldu. İkisinin de eli ayağı buz kesmişti. Bir süre ikisi de konuşamadı.

Neden sonra Nurten, "Bravo. Durumu iyi idare ettin. Uçağa yetişeceğiz fikri çok iyiydi," diye fısıldadı.

"Bence şansımız yaver gitti. Rutin mutin, herif arabayı aramaya kalksa hapı yutardık."

"Boş ver, atlattık işte. Kimse bu iki güzel kadının arabada bir deve cesedi taşıdığını düşünemez."

"Her neyse. Şimdi uygun bir yer arayalım şu cesetten kurtulmak için. Birazdan gün ağaracak."

Ancak o gece aksilikler peşlerini bırakmıyordu. Koca sahil boyunca bir tek uygun yer bulamamışlardı. Biri Zeytinburnu, diğeri de Yenimahalle dolaylarında münasip gördükleri iki mahallin birinde sahilde dolaşan iki şarapçı, diğesinde de balığa çıkmaya hazırlanan balıkçılar vardı. Biraz daha gecikirlerse şafak sökecekti.

Polislerin karşısında soğukkanlılığını hiç kaybetmeyen Nesrin birden paniğe kapılır gibi oldu. Sinir içinde, "Ne yapacağız şimdi? Bu deveyi savamadık başımızdan," diye söylendi.

"Düşünüyorum."

"Öyleyse çabuk düşün. Hiç zamanımız kalmadı."

"Korkma canım. Allanın sahili tükendi mi?"

Nesrin sanki yeni hatırlamış gibi bağırdı birden.

"Yahu bunları hep deniz kenarına bırakmak zorunda mıyız? Tenha bir yerde arabadan atalım, olup bitsin."

"Olmaz."

"Neden olmazmış?"

Nurten sinsi bir şekilde mırıldandı. ^

"O da bizim raconumuz."

"Sen kafayı yemişsin Nurten. Vaktimiz olsa amenna, ama şu anda zor durumdayız, racon filan

düşünecek halde değiliz."

Nurten aklına bir çözüm yolu gelmiş gibi birden bağırdı.

"İyi bir fikrim var."

143

"Ne?"

"Oğlanı senin Florya'daki eve götürelim."

"Saçmalama. Kesinlikle olmaz."

"Neden olmazmış? Orası bomboş. Yarın gece de uygun bir zamanda alır canımızın istediği sahile bırakırız. Cesedi senin villada kim bulacak? Çevrendeki komşular bu mevsim orada oturmuyor. Bence dâhiyane bir fikir."

Nesrin bir iki saniye düşündü. Ona hiç de dâhiyane gelmemişti ama en azından cesedin arabada kalmasından daha iyi idi. Suratı asılmıştı.

"Düşünsene," diye mız mızlandı. "Aradan geçen zaman zarfında ceset katılaştır. Oğlanı o deve boyuyla arabaya nasıl tıkarız bir daha."

Nurten sırttı.

"Benim tekneyi senin evin önüne getiririz. Kayıkla sahile çıkarız. Sonra da kayığa yükleyip tekneye taşırız. Fenerbahçe'de yaptığımız gibi."

Nesrin'in hiç hoşuna gitmemişti bu çözüm.

Ama başka çareleri de kalmamıştı galiba. Doğuda yavaş yavaş tan ağarıyordu. Daha geç kalmadan villasına ulaşabilmek için gaz pedalını kökledi..

* * *

Hayatı kolaylaştırabilecek rastlantıları değerlendirmek her zaman mümkün olmuyor.

Barış'ın gözünden uyku akıyordu; iki gecenin uykusuzluğu iyice çökmüştü üzerine. Bir an önce Topkapı'daki ufak dairesine dönüp kendini yatağa atmak istiyordu. Baş Komiser Hidayet ne derse desin, yarın sabah on bire kadar uyumaktı niyeti. Zaten mesaiye normal saatte giderse masasında uyuya kalacağından hiç şüphesi yoktu. Son günlerde bu kadın katillere fena kaptırmıştı kendini.

Gedik Lokantası'nın önünden sahile indiğinde neredeyse gözleri kapanıyordu. Uyumamak için yan pencereyi birkaç parmak araladı. Serin sabah rüzgârı arabaya doldu. Karşı

144

şeritten gelen arabalarla hiç ilgilenmiyordu. İnanılmayacak bir raslantıyı gözden kaçırmasa da, yanı başından geçen İzmir plakalı Opel'in içindeki iki kadını görse, belki de anında uyanıp peşlerine takılırdı; ama ne yazık ki arabayı görmedi Barış.

i

145

3

Sokak karanlık ve bomboştu. Yine de Nesrin'in içini bir korku kaplamıştı. Endişeyle bütün komşu villalara birer birer baktı. Hiç birinde ışık yanmıyordu. Genellikle komşuları da buraya yaz aylarında gelirlerdi. Mevsiminde bu sokak sabaha kadar hareketli ve aydınlık olurdu ama tam karakışın ortasında sadece soğuk ve sert rüzgârın sesi yankılanıyordu. Nesrin arabayı demir parmaklı bahçe kapısının önüne kadar çekti ve ustaca bir manevrayla kapı ağzında durdu. Sonra hızla arabadan inerek demir kapıyı ardına kadar açtı. Motor hâlâ çalışıyordu ama farlarını kapatmıştı. Temkini elden bırakmak istemiyordu genç kadın. Yeniden arabaya atlayarak yavaş yavaş arabayı bahçeye soktu ve villanın ana giriş kapısına kadar sürdü. Tekrar arabadan inerek üç basamaklı merdiveni çıkıp çantasından çıkardığı anahtarlarla kilidi açtı.

Bir an evin kapalı kalmaktan kaynaklanan kokusu burnuna çarptı. Nesrin karanlık evin içine şöyle bir göz attı. Onu rahatsız eden bir şey vardı. Ne olduğunu pek kavrayamadı; ama sanki alt katta serin bir hava dolaşıyordu. Ama bunun nedenini arayacak durumda değildi henüz. Öncelikle şu cesedi evin içine taşımalıydılar. Antrenin ışığını yakmadı, sokak kapısının kanadını açık bırakarak tekrar arabanın yanına koştu. Nurten de arabadan inmişti. Arkaya geçip bagajı açtılar.

Genç basketbolcunun cesedi onları ürkütmüyordu, fakat Nesrin'in bakışları hâlâ sokaktaydı, tesadüfen biri geçebilirdi. Ceset soğumaya yüz tutmuştu, ilk sertleşme belirtileri başlamıştı bile. Cesedi bagajdan çıkarmakta zorlandılar, ama zor da olsa sonunda eve kadar taşımayı başardılar.

146

Nurten homurdandı kapıyı kapattıktan sonra.

"Yaksana artık şu elektriği, içerde göz gözü görmüyor,"

dedi.

"Hayır. Daha olmaz. Önce bunu yarın akşama kadar nerede saklayacağımıza karar vermeliyiz."

"Ne fark eder? Ha burada ha üst katta. Kim görececek ki?"

"Oynattın mı sen? Ya biri gelirse?"

"Kim gelecek ayol? Temizlikçi kadının kış aylarında bir kere geldiğini söylemiştin."

"Doğru ama insan hali bu, hiç hesaba katmadığımız olağanüstü bir şey olabilir."

"Ne gibi?"

"Ne bileyim ben canım, bitişikte yangın çıkar filan..."

Nurten başını sallayarak homurdandı yine. "Belli belli.. Bu gece senin sınırlerin çok bozuk. Olmayacak şeyleri vehmediyorsun."

Nesrin sinirlenerek karşılık verdi.

"Sınırlerim bozuk tabii.'Böyle bir şey başımıza ilk defa geliyor. Cesetle ortada kalakaldık. Düşünsene öldürdüğümüz velet on iki saat burada kalacak."

"Yahu ne tasalanıyorsun? Hiç kimse girip çıkmıyor ki buraya. Kim fark edecek. Tut "bakayım şunun ayaklarından da yan odalardan birine taşıyalım."

Nurten oğlanın kollarından tuttu, Nesrin de bacaklarına yapışarak oğlanı alt kattaki odalardan birine taşıdılar. İkisi de nefes nefese kalmışlardı. Biraz daha rahatlayan Nesrin nihayet elektrik düğmesini çevirdi.

Etraf birden aydınlandı.

İkisi de halının üstünde yatan delikanlının cesedine şöyle bir baktılar. "Şunun üstüne bir şey örtelim," diye söylendi Nesrin. Sonra yan odaya geçerek oturma takımlarının üzerine serilmiş ölülerden birini çekti. Ama o anda eve ilk girdiğinde hissettiği o ürpertici serinliği tekrar hissetti. Bu oda sanki diğerlerinden daha serindi. Yadırgayarak etrafına bakıp o serinliğin sebebini bulmaya çalışırken duvardaki elektrik düğmesini çevirdi.

147

Pencerenin önü cam kırıklanıyla doluydu.

Kaşlarını çatıp bir an olduğu yerde kalakaldı. Panjurlar hâlâ kapalı gibi duruyordu. Pencerenin kenarına yaklaşp yan duvara bakınca panjurun sol yanındaki iki çengelin kopmuş olduğunu gördü. Evin içindeki serin hava cereyanının neden kaynaklandığını anlamıştı artık. Kapalı gibi dursa da, dışarının serinliği kırık pencereden içeriye doluyordu. Çengellerin yerlerinden zor kullanılarak söküldüğü aşikârdı. Bu ev kaç senedir kışları boş kaldığı halde şimdiye kadar hiç hırsızlık olmamıştı. Cesedin yanında kalan Nurten'e seslendi.

"Buraya gelsene biraz."

Nurten kapının eşiğinde görüldüğü anda, bakışları yerdeki cam kırıklarına takıldı.

İki arkadaş bir an bakiştılar.

"Hırsız mı?" diye fısıldadı Nurten.

"Bilmiyorum."

"Allah kahretsin! Bir bu eksikti şimdi. Evden çalınmış bir şey var mı?"

"Bakmadım ki henüz."

"Bütün ışıkları yak. Arayalım."

"Yatak odamda tabancam vardı."

"Yürü. Önce silahı alalım."

İki kadın alt katın bütün ışıklarını yakarak önce alt katı aradılar. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Büfedeki gümüş takımlara da dokunulmamıştı. Ağır ağır üst kata çıkan basamakları tırmandılar. Nesrin doğru yatak odasına giderek baş ucundaki komodinin çekmecesini açtı. Smith & Wesson da yerinde duruyordu. Genç kadın silahı eline aldı. Şimdi kendini daha güvende hissetmeye başlamıştı.

Bütün evi aradılar. Ama Nesrin öbür komodinin gözünde duran yedek anahtar destesine bakmayı unutmuştu.

"Garip," diye söylendi. "Hiçbir şey çalınmamış. O zaman pencerenin kırılmasını nasıl açıklayacağız."

Nurten'in de biraz akli karışır gibi olmuştu.

"Burada sakladığın özel bir şey var mıydı?"

"Ne gibi?"

148

"Ne bileyim, mücevherat, nakit para, hisse senedi filan gibi."

"Yoktu. Hem öyle şeyleri neden boş evde tutayım?"

"Gel öyleyse şu pencereye bir daha bakalım. Hırsızlık olsa içeri giren eli boş çıkmazdı. En azından gümüş takımları çalardı."

Oldukça mantıklı bir açıklamaydı bu. Yeniden alt kata inip kırık pencerenin önüne geldiler. Bir uzman gibi cam kırıklarına ve yerinden sökülen panjur çengellerine baktılar.

"Bu panjur zorlanmış," diye mırıldandı Nesrin.

Nurten de yere eğilip ayak izleri aradı. Belirgin ayak izlerine rastlayamadılar. Ama sanki içeriye giren biri vücudunu kesmesin diye özellikle alt taraftaki camları un ufak etmişti.

"Bence de zorlanmış," diye fısıldadı Nurten. "İyi de bir şey çalmadığına göre, boş bir eve neden girer insan?"

"Beni de rahatsız eden bu ya."

Bir daha göz göze geldiler.

Nurten, arkadaşının aklından geçenleri anlamış gibi homurdandı hemen.

"Hayır, hayır... Bu olayın kesinlikle bizim oğlanlarla bir ilgisi olamaz. Biraz kafanı çalıştır Nesrin. Biz işlediğimiz hiçbir cinayette arkada iz bırakmadık. Yani polis araştırma sonucunda buraya gelmiş olamaz. Öyle olsa şehir içindeki evine gelirdi, buraya değil. Bu villa bütün kış kullanmadığın bir yer, burada ne bulacaklar ki? Bu alelade bir hırsızlık girişimi olmalı."

"Öyleyse hırsız neden bir şey çalmamış?"

"Bunu bilmiyorum henüz. Belki son anda bir gören filan olmuştur, o da kaçmayı yeğlemiştir."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Sakin ol. Paniğe kapılmanın gereği yok."

"Çıldırдың mı sen? Bu şartlar altında cesedi nasıl burada bırakabiliriz? Ya o herif bir daha gelirse? Evin içinde bir ceset bulacak."

"Bir çaresini bulacağız, korkma."

"Nasıl?"

149

"Çok basit. Biz de geceyi burada geçiririz. Mesele biter. Zaten sabaha ne kaldı ki? Gün ola harman ola. Zaten yorgunluktan bittik ikimiz de. Birkaç ışığı yanık bırakır yatarız."

"Sonra?"

"Yarın ben gider teknemi alırım. Gece de evvelden tasarladığım planı uygularız. Korkacak bir şey yok."

Nesrin birkaç saniye düşündü.

Nurten haklı olabilirdi. Zaten yapabilecekleri başka bir şey de yoktu..

Önce Emre'nin cesedinin üzerini örttüler. Sonra düşünceli bir şekilde salona geçtiler. İkisinin de keyfi kaçmış gibiydi. Kırık cam hikâyesi belki yaşadıklarının tamamen dışında, sıradan bir hırsızlık girişimiydi ama ikisini de düşünmeye sevk etmişti. Panjuru zorlayan, camı kıran kişi

hırsız ise, acaba evden neden bir şey çalmamıştı? Sadece gümüş takımlar bile yeterliydi ama hırsız onlara dokunmamıştı bile. İçeri giren hırsız değilse evde ne aramıştı?

"Boş ver," dedi Nurten. "Yarın sabah salim kafayla bir daha düşünürüz. Şimdi biraz uyuyalım."

"Benim uyuyacak halim yok."

"Yastığa kafanı koyar koymaz sızarsın, merak etme. Az mı yorulduk bu gece? Ummadığın taş baş yararmış derler, bitişik odadaki deve bizi perişan etti be..."

Salonun ışıklarını söndürüp üst kata çıktılar.

Nesrin homurdandı. "Leş gibiyiz. Geç kaldık diye yıkanamadık da. Oğlanın izleri hâlâ vücudumda. Bir duş almak ister misin?"

"Sadece uyumak istiyorum," diye homurdandı Nurten. "Bana yatacak bir yer göster."

"Benim yatağымda yatarız, ikimize de yeter."

Nurten, korkuyor diye, düşündü. Nitekim arkadaşı tabancasını o ana kadar elinden bırakmamıştı. "Dolu mu o silah?" diye sordu.

150

ORHAN KEMAL İL HAU KÜTÜPHANESİ

"Tabii, dolu."

"Onu da bir köşeye bırak. Korkacak bir şey yok artık." Nurten soyunmuş, arkadaşının verdiği geceliği sırtına geçirerek yatağa girmişti bile. Ama bir türlü rahatlayamayan Nesrin bir duş almak için dolaşıp duruyordu. Duşunu yapıp yatağa girdiğinde Nurten çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah Maçka'daki eczanesine gelen Mahinur Pamir endişe içinde, oğlu Emre'yi belki yirminci kere cep telefonundan aradı. Dün gece yemeğe davetli oldukları kız kardeşinin evinden de pek çok kere aramıştı ama telefon hep kapalıydı. Bu duruma pek bir anlam veremiyordu Mahinur Hanım; zira oğlu telefonunu hiç kapalı tutmazdı. İster istemez aklına kötü şeyler gelmeye başlamıştı. Gerçi oğlunun kötü alışkanlıkları, onu yoldan çıkaracak arkadaşları yoktu, öyle olduğunu biliyordu. Genç yaşına rağmen'ünlü bir spor kulübünün takımında yer aldığından, oldukça muntazam ve sağlıklı bir yaşamı vardı oğlunun. Ama devir kötüydü ve tecrübesiz oğlunun başına bir hal gelmesinden endişe etmekte de haklıydı. Dün öğleden sonra antrenmanı olduğunu biliyordu. Dün akşamki son telefon görüşmesinde hangi arkadaşına gidip çalışacağını sormadığı için şimdi kendini suçluyordu.

Saat on bire doğru kocasını aradı iş yerinden ve durumu bildirdi.

Sacit Pamir karısının biraz fazla evhamlı ve tek oğullarına aşırı düşkün olduğunu bilirdi. Ya sabır çekip karısını teskin etmeye çalıştı. "Yahu artık kocaman oğlan oldu, nedir bu merakın," diye, söylendi. "Öğleyin çıkar gelir. Varma üstüne bu kadar. Çocuğu da bunaltıyorsun." Ama Mahinur Hanım oğlunun bu kadar saat telefonunu kapalı tutmayacağından emindi; öyle alıştırmıştı Emre'yi, hiç olmazsa bu sabah bir kere arardı.

Öğleye kadar bekledi.

Oğlunun okulu eczaneye yakın sayılırdı. Çok merak edi-

151

yordu ama ihmal yüzünden kendisini aramadığını öğrenirse, fena halde çıkışacaktı oğluna. Sonunda dayanamayıp okula gitti.

Okuldan öğrendikleri kadını iyice bunaltmaya yetmişti. Emre o sabah okula gelmemişti. Son ders saatinin zilin çalmasını bekledi. Sonra okul müdürüyle birlikte sınıfına gitti. Bütün yakın arkadaşlarına Emre'yi sordu. Dün gece hiçbiri Emre'yi çalışmak için evine çağırılmamıştı. Kadın beyninden vurulmuşa dönmüştü.

Emre kayıptı.

Kadıncağz kocasını bir daha aramış ve durumu anlatmıştı. Bu defa meraka kapılan Sacit Bey de işinden ayrılarak eczaneye gelmişti. Birlikte basketbol oynadığı kulübün spor salonuna gittiler. O gün idman yoktu ama koçu sahada buldular. Onun ifadesine göre de Emre dünkü idmandan sonra neşeli bir şekilde çıkıp evine gitmişti.

Bütün yakınlarına, eş dost, akraba hatta kız arkadaşlarına telefon etmişlerdi. Çocuk sanki dünkü antrenmanda sonra kayıplara karışmıştı. Polise baş vurmaktan başka çareleri kalmamıştı artık.

###

Baş Komiser Hidayet saat on bir buçuğa doğru odasının kapısını vurup uykulu yüzünü aralıktan gösteren Barış'ı görünce, "E, dün gece ne buldun bakalım?" diye söylendi.

"Sadece katillerimizden birinin fotoğrafım âmirim."

"Demek bütün gece bulabildiğin sadece bir resim, öyle mi?"

"Ne yazık ki öyle, efendim."

İçeriye giren genç dedektife bakarak, "Göster bakalım şu kadının resmini. Söylendiği kadar güzel miymiş?" diye homurdandı Hidayet.

Barış ceketinin cebinden çıkardığı fotoğrafı âmirine uzattı. Fotoğrafa bir göz atan Hidayet daha iyi görebilmek için masa lambasının ışığını yaktı.

"Şu ayağında şort olanı mı?"

"Evet, efendim."

"Vay canına! Gerçekten de sıkı kadınmış ulan. Tevekkelli değil, çoluk çocuğu armut gibi topluyor. Hiç şaşmamalı..."

"Ben aslında acıdım Baş Komiserim. Bu kadın mutlaka ruh hastası. Doyumuz bir isterik olmalı. İlk fırsatta adli tabiplerden biriyle görüşmek istiyorum. Yolda hep onu düşündüm, gençlere düşkünlüğünü belki bir hastalığın arazı olarak anlayabilirim, ama kafamı kurcalayan asıl nokta başka. Neden sonradan öldürüyor onları?"

"Kim bilir, o husus bizim ihtisasımız dışı. Herhalde o da hastalığının başka bir yanı olmalı. Her neyse, en azından arayacağımız kadını tanıyoruz artık. Ya öteki? Onun hakkında ne öğrendin?"

Bariş başını olumsuzca iki yana salladı.

"Maalesef hiçbir şey. O hâlâ bir muamma."

Tam o sırada kapı vuruldu ve komiser muavinlerinden Sedat göründü eşikte.

* •

"Baş Komiserim," dedi. "Az evvel bir kayıp ihbarı aldık."

"Kayıp ihbarı mı?"

"Evet. İlginizi çekeceğim düşündüm. Lise son sınıf öğren-cisiymiş."

Hidayet ile Bariş birbirlerine baktılar.

"Kimmiş?"

"Arayan bir kadındı. Maçka'daki bir eczanenin sahibi. Çocuğun annesi. Oğlanı dün geceden beri bulamıyorlarmış. Üstelik çocuk basketbolcuymuş. Yani genç irisi bir delikanlı olmalı."

"Allah kahretsin!" diye homurdandı Hidayet. "Yine mi yahu? Peki oğlan öldürülmüş mü? Bir ceset bulunduğu dair bize intikal eden bir haber var mı?"

"Henüz yok, âmirim."

Hidayet sinirlenerek okkalı bir küfür savurdu.

"Durun yahu! Her haberden nem kapmayın. Basketbolcu diyorsun, belli ki kazık kadar heriftir. Belki bir yere takılmıştır? Ne yani, bir gece eve gelmezse kıyamet mi kopar?"

Komiser muavini biraz çekinerek fısıldadı.

"Daha on yedi yaşındaymış efendim. Annesinin beyanına göre oldukça içine kapanık, kendini tamamen spora vermiş bir gençmiş. En ufak bir kötü alışkanlığı, herhangi bir iptilası yokmuş. Doğru düzgün bir kız arkadaşı bile yokmuş."

Hidayet bağırmaya devam etti.

"Yahu burası kayıp bürosu mu, git Allah aşkına Sedat!"

Baş Komiser'in sinirlendiğini gören Sedat sus pus olup çekildi.

Ama o çıkınca Hidayet tekrar homurdanmaya başladı.

"O fahişe ruhlu kaltaklar mutlaka bu oğlanı da öldürmüşlerdir," diye söylendi. "Tam onlara göre yeni bir kurban. Uzun boylu, güçlü kuvvetli, on yedisinde bir fidan. Lanet olsun yahu! Hiç başıma böyle bir iş gelmemiştir. Bu Allanın belâsı cinayetler daha ne kadar devam edecek?"

Barış birkaç saniye düşündü.

"Âmirim, bu işte bir terslik var ama," dedi.

"Ne tersliği?"

"İlk defa ceset bulmadan bir kayıp ihbarıyla karşılaşıyoruz."

"Ne fark eder? Belki de bu sefer çocuğu kimsenin görmediği ücra bir yere atmışlardır. Muhtemelen bulunması, birileri tarafından görülmesi, zaman alacaktır."

Barış yüzünde düşünceli bir ifadeyle, "Olabilir," diye fısıldadı. "Ama bu kadınlar öyle sistemli ve tipik hareket ediyorlardı ki, cinyeti işledikleri günün sabahı öldürdükleri genç şehrin merkezi sayılabilecek bir yerinde kolaylıkla bulunuyordu. Bu genci de gerçekten onlar öldürdüyse, neden bulamadık? Neden şimdiye kadar bir vatandaş tarafından görülmedi?"

"Dedim ya evlât, kuvvetli bir olasılıkla, uzak ve ıssız bir yere atmışlardır cesedi bu defa. Haberin gecikmesi ondandır."

Barış sesini çıkarmadı.

Baş Komiser haklı olabilirdi. Belki de az sonra yeni bir ihbar gelebilirdi. Barış, sesini çıkarmamıştı ama içinden aynı

154

kanaati savunmaya devam ediyordu. Saat neredeyse on iki olmuştu, yani günün yarısı geçmişti. Bu şehrin nüfusu on beş milyona yakındı ve deniz kenarları günün her saatinde insanların gözü

önündeydi. Şayet ceset ustaca gizlenmediyse şimdiye kadar mutlaka bulunması gerekirdi. Barış'ın zihninde iki ihtimal vardı: basketbolcu genç ya hayattaydı ve dün gece düşündüklerinin dışında bir nedenle evine gitmemişti ya da hâlâ kadınların elinde esirdi. Birden bu iki olasılığında güçlü olabileceğine karar verdi. Oğlan bilinmeyen bir nedenle ailesine karşı çıkmış, evden kaçmış olabilirdi. Bunu ancak anne babasıyla görüşünce öğrenebilirlerdi. Belki de ebeveynin çocuk üzerinde bunalıtıcı bir baskısı vardı. Zamane gençleri bu tür baskılara pek tahammül edemiyorlardı. İkinci olasılık da pek yabana atılamazdı. Kadınlar çocuğun yataktaki performansında ziyadesiyle memnun kalıp, bu zevkin biraz daha uzaması için oğlanı öldürmeyi ertelemiş olamazlar mıydı? Mesela cinayeti bir yirmi dört saat ertelemeleri mümkün değil miydi? Acaba on yedi yaşındaki bir genç o şuh dilberlere o kadar saat direnebilir miydi?

Barış aklına gelen bu ihtimalleri Baş Komisere anlatmadı. Sadece, "Aile ile konuşmamı ister misiniz âmirim?" diye sordu.

Hidayet gerçekten çok bunalmıştı. Sekiz ay önceki Muzaffer Tunç vakası, dosya açık olmasına rağmen, âdeta unutulmuş gibiydi. Ne medyanın ne de yetkililerin fazla dikkatini çekmeyen bir vakaydı. Lâkin birbiri ardına ve çok kısa fasılalarla işlenen diğer üç cinayet şimdi Baş Komiserin iyice başını ağrıtır hâle gelmişti. Dün İstanbul Emniyet Müdürü'nün kendisini makamına çağırarak zılgıt çektiğini teşkilat içinde duymayan kalmamıştı. Hele çikolata kralının oğlunun ölümünden sonra Ankara'dan siyasi baskıların da arttığı söyleniyordu.

Baş Komiser, "Git," diye hırladı "âdeta. "Kiminle gerekiyorsa onunla konuş. Beni rahat bırak şimdi. Yalnız kalmak istiyorum."

Barış sessizce odadan çıktı. Çıkarken de Nesrin Mert'in

155

fotoğrafını usulca Baş Komiser'in masasının üzerinden alarak ceketinin cebine atmıştı..

***#

Nurten sabaha kadar deliksiz uyumuştı. Gözlerini açtığı anda saat dokuzaya geliyordu. Başını çevirip yatağın öbür ucunda uyduğunu sandığı Nesrin'i aradı ama yatak boştu. Gerinerek yataktan kalktı. Hemen dün geceki giysilerini sırtına geçirip odadan çıktı. Alt kata indiğinde Nesrin'i salonda otururken buldu. Sevgili arkadaşı koltuklardan birine çökmüş bir bacağı koltuğun kolundan sarkıtmış, ağır ağır, ileri geri sallıyordu.

"Yoksa bütün geceyi burada mı geçirdin sen?" diye sordu.

Nesrin cevap vermedi. Yanına yaklaşan Nurten, "Nasılsın?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedi nihayet Nesrin. "Korkuyorum sadece."

"Yine başlama Allah'ımı seversen. Tamam işte, bu gece tekneyi buraya getirip sahilde demirleyeceğim. Gerisi kolay. Uygun bir yer bulup cesetten kurtuluruz."

"O kadar basit değil."

"Ne demek bu Şimdi?"

"Ceset hâla baŐımızda. Bunun dert olacağını dŐünmüyor musun?"

"Anlamadım. Bunu tam beş kere yaptık. Hiç birinde de başımız ağrımadı. Bunun ne farkı var?"

"Kafanı çalıştır biraz Nurten. Çocuk dün öğleden beri kayıp. Ailesi mutlaka aramaya baŐlamıŐtır."

"Ne fark eder ki? Herhalde oğlanı Florya'daki ünlü bir ailenin yazlığında aramayacaklar. Bu gece onu bir yere bırakınca da bizimle ilişkisi sona erecek."

"Ailesi polise baş vurmuŐ olabilir."

Nurten kayıtsızca omuz silkti.

"Neyi deęiŐtirir? Polis nasıl olsa bizi tanımıyor."

156

"Bundan o kadar emin olma." "Ne demek istiyorsun?"

"Polisi aptal mı sandın sen? Ortada beş tane boğularak öldürölmüŐ ceset var. Hiç kuşkusuz bu olaylar arasında bir ilişki kuracaklardır, belki kurmuŐlardır bile. Bunların seks cinayeti olduğu da açık. Katilin bir kadın olduğu da gün gibi ortada. Öldürölenlerin homoseksüel olmadığını hemen tespit etmiŐlerdir."

"Şimdi de bu abuk subuk varsayımları mı dert ediyorsun? Biz sabıkalı mıyız? Nereden ve nasıl dŐecekler peşimize."

"Bazen seni hiç anlamıyorum Nurten. Bu çocukların çoğunu kalabalık yerlerden topladık. Polis mutlaka son göröldükleri yeri tespit etmiŐtir. Özellikle bizi Bebek'teki kahvede ve dün senin Maçka'da oturduğun pastanede gören olmuştur, yani bizi tarifeden görgü tanıklarına ulaŐmıŐ olabilirler."

Nurten birkaç saniye dŐündü. Sonra büyük bir umursamazlık içinde mırıldandı, i

"Diyelim ki bizim hakkımızda polise bir tarif verdiler. Ama suçu bize yüklemeleri için ellerinde somut delil olması lâzım. Var mı ellerinde böyle bir delil?"

"Bunu bilemeyiz. Teknoloji çok ilerledi. Saç kıllarından, salgılardan, DNA testlerinden bir sürü sonuca ulaŐıyorlar artık. Bunlardan anladığını söyleyebilir misin?"

"Boş versene sen, onlar filmlerle romanlarda olur." "Hiç de değil."

Nurten kızmış gibi kaşlarını çatı. "Yahu, eskiden hiç öyle değildin Nesrin, neler oluyor sana? Toparlan biraz, kendine gel. Dün gece şu deveyi bir yere bırakamadık ya, senin sinirlerin ondan bozuldu. Henüz polisin elinde bir ceset yok, öyle ise cinayet de yok demektir." Nesrin içini çekti.

"Peki, şu kırık cam meselesi nedir?" "Allah Allah... Her şeyi büyütüyorsun yahu! Dedik ya belki serserinin biri evi boş görünce girmek istemiştir. Sokaklar evsiz barksız, başıbozuklarla dolu." "Ama hiçbir şey çalınmamış."

157

"Yine açma aynı konuyu Allah'ını seversen. Benim karnım aç, yiyecek bir şey var mı evde?"

"Yok, nereden olsun? Haziran başına kadar gelmiyorum ki buraya."

"Tamam anlaşıldı. Şimdi hemen toparlanıp çıkalım buradan. Gece olunca sen arabayla ben de tekneyle döneriz."

"Dur bir dakika. İçerdeki ceset tek başına mı kalacak?"

Nurten sırtıttı.

"Herhalde başında nöbet tutmayı düşünmüyorsun, değil mi? Hem buradan daha güvenli bir yer geliyor mu aklına?"

Nesrin kırık camı anımsayarak bir daha titredi. Fakat arkadaşına hak verdi, zaten bu saatten sonra yapacak pek fazla bir şey de yoktu...

Nesrin önce şehre dönüp Nurten'i evine bıraktı. Yol boyunca fazla konuşmamışlardı, ikisi de yeterince gergindiler. Akşam 23:00 sularında Florya'daki villada buluşacaklardı. Soğuk bir havada vedalaşıp ayrıldılar. Genç kadın sokakta park edecek yer bulamadığından çoğu zaman arabasını evinin hemen yakınındaki kapalı garaja bırakıyordu. İhtiyacı olduğu zaman garajdan alıp sonra tekrar oraya bırakırdı.

Tam arabayı garaja soktuğunda garaj hizmetlilerinden İbrahim'le karşılaştı. Kırk yaşlarında biraz saf, hatta bön sayılabilecek bir adamdı. Ne zaman garaja geldiğinde onunla karşılaşırsa, belli etmemeye çalışarak kendisine arzuyla baktığını hissedirdi.

İbrahim arabalardan birini yıkıyordu. Nesrin'i görünce hemen suyu sabunu bırakıp kadına yaklaştı. Sırıtarak özür dilermiş gibi söylendi: "Hanımefendi, ben bir hata yaptım galiba."

Adamdan hoşlanmayan Nesrin kaşlarını çatarak, "Ne hatası?" diye sordu.

"Size söylemeyi unuttum"

"Neyi?"

"Evvelki gün iki polis geldi buraya."

Polis lâfını duyunca genç kadın buz gibi oldu. Hızla garajın içine göz attı. Seslerini duyamayacak kadar uzaklıkta garaj müşterilerinden biri arabasını almaya gelmişti.

"Polis mi?"

"Evet."

"Ne istiyorlarmış?"

"O sırada garajda yalnız ben vardım."

"E?"

"Sizin garajda hiç İzmir plâkalı araba var mı, diye sordular."

"Trafik polisleri mi?"

"Biri trafiktendi ama diğeri sivildi."

Nesrin heyecanını belli etmemeye çalıştı.

"Sen ne dedin?"

"Sizin arabayı unuttum ve yok dedim. Hakikaten de garajda sizinkinden başka İzmirli arabamız yok."

"İyi etmişsin İbrahim. Aferin sana."

Adam, çok beğendiği güzel kadından bir takdir cümlesi alınca sevinerek sırttı; fakat sonra birden hatırlamış gibi sordu:

"Trafikle bir sorununuz mu var? Varsa bizim patron yardımcı olur, Trafik Şubesi'nde tanıdığı birçok komiser vardır."

Aksilikler hep üst üste geliyordu. Önce basketbolcu delikanlının cesedinden kurtulamamak, sonra villanın camının kırılması, şimdi de polisin arabasını araması. Bütün bu aksilikler arasında bir bağlantı aradı Nesrin. Trafik Şubesi arabasını niçin araştırıyordu acaba? Hiç ödenmemiş cezası yoktu, arabanın rutin kontrollerini de yaptırmıştı, başka niçin arayabilirlerdi ki? Hem trafik polisinin yanındaki sivil polis neden gelmişti acaba?

Ama Nesrin çabuk toparlandı. Hiç âdeti olmadığı halde işçiye uzanıp sırtını okşadı.

"Aferin İbrahim, iyi etmişsin," dedi. "Gerçekten arabayla ilgili bir sorunum var. Ama bu aramızda kalsın. Polisler bir

159

daha gelirse sen yine burada öyle bir araba yok de, anladın mı?"

İbrahim aralıklı dişlerini göstererek sırttı.

"Tamam, hanımefendi. Emrin başım üzerine. Ben zaten her saat buradayım. Ama bir sorun varsa, biz..."

Nesrin onu susturdu.

"Merak etme, ben halledeceğim." Sonra çantasından bir yüz lira çıkararak adamın eline sıkıştırdı. "Soran olursa garajda İzmir plakalı hiç araba olmadığını söylersin yine, bu bana yeter. Gerisini ben hallederim."

Mavi bir yüzlük bahşiş almak İbrahim'i mest etmişti. Kadının karşısında iki büküm eğildi..

160

4

Nurten, Etiler'de TRT binasından Ortaköy'e inen yokuşun üzerindeki lüks bir sitede yer alan binalardan birinde oturuyordu. Nesrin onu evine getirince önce doğru banyoya girip sıcak suyun altında uzun uzun yıkandı. Dün gecenin pisliğinden arınmış ve temizlenmiş olarak bornozuna sarınıp banyodan çıktı. Hâlâ açtı. Mutfağa girip ocağa çay ibriğini yerleştirdi. Maddi durumu elverişli olmasına rağmen yanında hizmetçi çalıştırmazdı, sadece haftanın bir günü bir gündelikçi kadın gelir, umumi temizlik yapardı. Giyinmek için yatak odasına geçti. Büyük boy aynasının karşısında sırtından bornozunu çıkararak nefis endamını seyretti. İki gün sonra otuz sekiz yaşını tamamlayacaktı ama vücudu hâlâ taş gibiydi. Çıplak vücudunu hayranlık ve gururla inceliyordu. Uzun boyu, düzgün bacakları, ince bir beli ve her kadının imreneceği nefasette dolgun göğüsleri vardı.

Çıplaklığına baktıkça gençlerin neden kendisine hayran kaldıklarını daha iyi anlıyor, karşısında içlerinin erimesine hak veriyordu. İnce uzun parmaklarını göğüslerinden başlayarak çıplak vücudunda dolaştırdı, belini tuttu, aynanın karşısında hafif yan döndü, gergin karnına, tam kıvamındaki kalçalarına baktı uzun uzun.

Çok şanslıydı.

Yirmi iki yaşında henüz üniversite öğrencisiyken kendinden otuz yaş büyük trilyoner bir iş adamıyla evlenmişti. Kocasının servetinin ucu bucağı yoktu. Adamın üçüncü evliliği idi bu ama kısır, hiç çocuğu yoktu. Son senelerde kocasının işleri bozulmaya yüz tutmuştu ama öldüğü zaman

Nurten'e yine de büyük bir servet bırakmıştı, iki fabrikası, sayısız gayrimenkulu, banka da külliyetli nakit parası, iki arabası ve teknesi vardı. Nurten kalan mirası ömrünün sonuna kadar tüketemeyeceğini biliyordu. İki fabrikayı hemen uygun fiyatla satmıştı. Zaten evlilikleri dört sene sürmüştü. Kocasını kalp hastasıydı ve bir gece ateşli bir sevişme sırasında yorgun kalbi aniden durmuştu.

Nurten aslında kocasını hiç sevmemişti. Onun kalp hastası olduğunu da son ana kadar bilmiyordu. Ama o gece hayatındaki değişikliğin başlangıcıydı. O geceyi hiç unutamazdı Nurten. Kocasını fenalaşır her yanından ter boşanmaya, güçsüzleşmeye başlayınca, adamın bir kalp krizi geçirmekte olduğunu anlamadığı gibi çırpınmalarının hazdan olduğunu düşünmüş eşini sevişmeye zorlamıştı. Adamın kalbinin dördüğünü ve öldüğünü anladığı anda ise inanılmaz bir zevk almıştı. Niyeti kesinlikle onu öldürmek değildi, ama o an inanılmaz bir hazzı yaşamıştı; cinselliği ile bir erkeği ölüme, götürmenin zevkiydi bu. İlerde bunun hiç de normal bir duygu olmadığını kavrayacak, ama senelerce o zevki ve tatmin duygusunu belleğinden silip atamayacaktı. Üzüntü ve sorumluluk duyacağına tam tersi, zevk almıştı. O hazzı yeniden yaşamak için uzun yıllar beklemesi gerekecekti. Nesrin'le karşılaşması tamamen tesadüftü. Nesrin evlenmemişti, ama ikisinin de müşterek yanı cinsel iştahlarıydı. Nurten karşısına çıkan erkeğin yaşıyla fazla ilgilenmezdi, bir erkeğin yataktaki performansı onun için yeterliydi; fakat Nesrin farklı bir kadındı ve daima tecrübesiz genç erkeklerle düşüp kalkmayı tercih ediyordu. Samimiyetleri ilerleyince Nurten'i de bu yola sevk etmişti. Uzun süre buldukları gençlerle birlikte seviştiler. Ama Nesrin'in hâlâ bilmediği şey zevkin en yüksek noktasıydı. Bir gece içki içtikleri bir ortamda Nurten ona kocasının ölümü sırasında eriştiği o muazzam orgazmı anlattı.

Fakat Nesrin yine anlamamıştı durumu.

Orgazmı hep cinsel birleşmenin nihai doruğu olarak algılıyordu. Sonunda Nurten o müthiş zevke ancak partnerini öldürdüğü zaman ulaşabileceğini söylediği zaman Nesrin'in

nasıl şaşkın ve irileşen gözlerle kendisine baktığını unutamı-yordu. "Ne?" diye hırlamıştı Nesrin. "Öldürerek mi?" diye sormuştu. Ve tabii arkasından da hemen itiraz etmişti, "Olmaz öyle şey, ben öyle bir şey yapamam," diye.

Anılarından silkindi Nurten. Ocağa koyduğu çaydanlığı unutmuştu. Mutfağa koştu..

Nesrin evine döndüğünde hem yorgundu hem de müthiş korkmuştu.

Polis peşindeydi ve arabasını aramalarının basit bir trafik suçuyla ilgili olması söz konusu değildi. İbrahim denen o bön adamı şimdilik ayarlamıştı ama arabayı artık o garaja bırakması tehlikeliydi.

Aklına gelen ilk fikri hemen uygulamaya koydu. Büyük ağabeyinin Tarabya sırtlarında büyük

bir villası ve kapalı bir garajı vardı. Ağabeyi.^ıllardır işlerinin yoğunluğu nedeniyle o eve uğramıyordu. Evin bekçisi olan Settar Ağayı ise yıllardır tanırdı. En iyisi arabayı o kapalı garaja çekmekti. Gerekirse Opel'i kullanmaktan vazgeçebilirdi. Bu fikir ona oldukça uygun ve mantıklı geldi. Eğer polis arabayı arıyorsa seyir halindeyken her zaman çevirebilirdi. Bunu düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu. Bu endişesini hemen Nurten'e iletmeliydi. Yeniden telefona sarılıp arkadaşını aradı. Zilin ikinci çalışında onun sesini duydu: "Efendim?"

"Polis arabamı arıyormuş."

"Kimden duydun?"

"Garaj çalışanından."

"İsmen mi sormuşlar?"

"Hayır, İzmir plakalı arabayı soruşturuyorlarmış."

"Allah'ım, koca şehirde İzmir plakalı tek araba seninki mi?"

"Saçmalama. Plaka numarası tutuyor." "Trafikle bir sorunun var mı? Bir ufak kaza veya ödenmemiş bir para cezası filan?"

163

"Ne münasebet, yok öyle bir şey."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Nurten birkaç saniye düşündü.

"Nerede araban şimdi?"

"Garajda ama alıp ağabeyimin Tarabya'daki evine götüreceğim. Villasının kapalı garajı vardır. Bir süre oraya bırakacağım."

"İyi," diye mırıldandı Nurten. "Sonra bir taksiye atlayıp bana gel. Benim Audi'yi kullan bir süre, tamam mı? O garaja da bırakma artık."

"Sen ne yapacaksın?"

"Beni boş ver şimdi. Öteki arabamı kullanırım."

"Korkuyorum Nurten. Başımız büyük bir belâda."

"Topla kendini. Hiçbir şey olmayacak. Sinirlerine hâkim ol yeter. Arabayı polisin neden

aradığını bile bilmiyorsun daha. Bekle biraz."

Nesrin telefonu kapatmıştı, ama her yanı zangır zangır titriyordu.

###

Barış, Maçka'daki eczaneyi bulup içeri girdiğinde, arka taraftaki bölümün gereğinden fazla kalabalık olduğunu hemen fark etti. Eczanedeki birkaç müşteriye kalfa hizmet vermeye çalışıyordu. Sakin adımlarla arka bölüme yürüyünce zayıf, oldukça uzun boylu, metal gözlük çerçevesini düzelten zarif bir bey sanki içeriye girmesine engel olmak ister gibi dedektife yaklaştı. Dedektif, onun kayıp çocuğun babası olduğunu anlamıştı.

Cüzdanından kimliğini çıkarıp gösterdi hemen.

Sacit Pamir telaşlanmıştı. "Bir haber mi var, memur bey?" diye sordu.

"Henüz yok. Endişelenmeyin oğlunuz bulunacaktır, efendim."

Ama çocuğun sağ salim bulunacağından çok şüphesi var-

164

di. O katil kadınların ağına düşmüşse oğlanın hiç şansı olmadığını biliyordu.

"Size birkaç soru sorabilir miyim?"

Adam, "Buyurun," diyerek onu oturdukları arka bölüme sokmuştu. Daha ziyade hazırlanacak ilaçların yapıldığı bu bölüm oldukça dardı ama içerde aileden oldukları anlaşılan, üç dört kişi daha vardı. Oğlanın annesi olduğunu tahmin ettiği hanım bitkin bir halde, plastik bir sandalyenin üzerine çökmüştü âdeta. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı. Barış'ı karşısında görünce ümitle yüzüne baktı.

"Oğlumu bulacak mısınız, memur bey?" diye yalvarır gibi sordu.

Barış, çocuğun babasına söylediği şeyleri moral vermek için kadına da tekrarladı. Cinayet masası memurları böyle hüznü sahnelere alışıklılar, hatta çok daha beterlerine... Ama genç polis hiç de inandırıcı olmayan bu sözleri yinelemekten nefret ediyordu. Daha sonu^1 oğlanla ilgili bir takım rutin sorular sormaya başladı. Mariinur Hanım cevap verirken sık sık ağlama nöbetlerine kapılıyordu. Oğluna aşırı düşkün olduğu her halinden belliydi. Cep telefonunu elinden bırakmıyor, her seferinde biricik oğlu karşılık verecek umuduyla üç dört dakikada bir Emre'nin telefonunu arıyordu.

Barış her zaman yanında taşıdığı ufak ajandasına, kendine göre bazı notlar aldı. Yanılmış olmayı çok isterdi, ama artık oğlanın hayatta olduğunu sanmıyordu.

**#

Nesrin, garajdan son defa aldığı Opel'ini Tarabya'ya sürerken içini müthiş bir korku kaplamıştı. Her an yolunun kesileceğini, polislerin kendisini çevireceğini düşünüp durmuştu. Ancak Ayazağa'ya yaklaştığında bu kadar da korkmaya gerek olmadığını; daha dün gece sahil yolunda polis ekipleri tarafından çevrildiklerini ama rahatça yola deva'm ettiklerini hatırlayınca biraz gevşer gibi oldu.

Paniğe gerek yoktu.

165

Ağabeyinin kapalı garajına soktuktan sonra kimse bulamazdı arabayı. Tarabya sırtlarına varınca iyice rahatlamıştı. Settar Ağa ile yaşlı karısı hiç beklemedikleri misafiri saygıyla karşıladılar. Nesrin onlara, yeni bir araba alacağını ve bu arabayı satıncaya kadar burada muhafaza etmek istediğini söylemişti.

Dönüşte villadan telefon ederek bir taksi çağırdı ve doğru Nurten'in evine yollandı.

Yol boyunca düşünüp durdu.

Bütün başına gelenlerin sorumlusu Nurten'di. Bu felâket duruma onun teşvik ve tahrikleriyle sürüklenmişti. Ama sadece onu suçlamak doğru olur muydu? Kendisinin hiç mi hatası yoktu? Bazen yaptıklarını düşündükçe tüyleri ürperiyor-du. Adeta bir cinayet makinesine dönüşmüşlerdi. Üstelik iş öylesine rayından çıkmıştı ki, artık önlenemez, önüne geçilemez bir hâle gelmişti. Hiç kuşkusuz bu durumun en korkunç yanı, kendisinin de bu cinayetlerden zevk aldığı gerçeğiydi. Nurten bir türlü kabullenemiyordu ama ikisi de hasta olmalıydılar. Bunun başka açıklaması yoktu. Nurten kendisine bu teklifi ilk yaptığı zaman, önce şaka yaptığını sanmış sonra onun deli olduğunu düşünmüştü. Ama Nurten ciddiye; tabii işin başında teklifi reddetmiş, olmaz öyle şey, sen aklını mı kaçırdın, diye itiraz yoluna gitmişti. Ama ilk defa Muzaffer Tunç denen çocuğu öldürdüklerinde duyduğu heyecan ve zevk karşısında şaşırıp kalmıştı. Asla normal bir insanın duyabileceği bir zevk değildi bu. Mantığı bunu kabul etmekle beraber, eylemlerinin önüne geçemiyordu bir türlü.

Taksiden Etiler'deki sitenin önünde indi.

Nurten onu evde bekliyordu. Nesrin yol boyunca düşünüp taşınmış her ne olursa olsun, bir daha onun arzu ve isteklerine uymamaya karar vermişti. Önünde sonunda yakayı ele vereceklerdi, bu durum sonsuza kadar devam edemezdi. Fakat şu an aldığı kararı arkadaşına açıklayamazdı. Florya'daki villasında bir ceset vardı. Önce ondan kurtulmaları gerekiyordu; Nurten'in yardımı olmadan da bunu beceremezdi. Ama sonra kesinlikle bu gidişata bir son verecekti. Her ne pahasına olursa olsun. Artık bunda kararlıydı.

166

NurtenTe yüz yüze geldiklerinde, sanki aldığı karar yüzünden okunacakmış gibi telâşa kapıldı ve mümkün oldurunca arkadaşının yüzüne bakmamaya çalıştı. Onun ne kadar zeki olduğunu gayet iyi bilirdi.

Nurten, "Sen çok sarsılmışsın," diye söylendi.

"Evet, korkuyorum."

"Anlamsız bir telâş. Kendini hep suçlu hissettiğinden olayları büyütüyorsun sadece, hepsi bu."

"Suçlu hissetmek mi? Suçlu değil miyiz yani? Biz düpedüz katiliz yahu."

Nurten yanına gidip onu şefkatle kucakladı.

"Saçmalama. Bunu sadece doğal bir ihtiyaç için yapıyoruz. Kadınlar erkeklere zulmetmeli, ilâhi dengesizlik ancak bu şekilde ortadan kaldırılabilir. Başka yolunu biliyor musun?"

Nesrin onun yüzüne karşı, delisin sen, diye bağırmayı çok isterdi. Ama son anda kendini tutmayı başardı. Asıl saçmalayan oydu. Bu ne biçim bir mantıktı?

"Belki de haklısın," diye fısıldadı.

Şimdi tartışmanın sırası değildi.

Nurten onu kolundan tutup çekerek bir köşeye oturttu.

"Hadi, topla kendini. Bugün bizim için zor bir gün olabilir. Dikkatli olmalıyız."

Sonra gitti, Audi'sinin anahtarlarını getirip Nesrin'e verdi.

"Al bunu. Bir süre sen kullan. Düz vitestir, senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Fark etmez," diye mırıldandı Nesrin. "Teşekkür ederim."

"Karnın aç mı?"

"Bir şey yiyecek halde değilim."

"Aç karnına dolaşamazsın. Sana bir şeyler hazırlayayım."

"Hayır. Gerekirse dışarıda bir şeyler atıştırırım."

"Emin misin?"

"Tabii, beni dert etme."

"Şimdi yapacaklarımızı bir daha gözden geçirelim."

167

"Tamam. Seni dinliyorum," diye fısıldadı Nesrin güç belâ.

"Arabayı alıp Florya'daki eve gitmelisin. Senin için biraz zor olacağını tahmin ediyorum. Orada bütün gün yalnız kalabilir misin? Korkuyorsan açıkça söyle, olmazsa tekneyle gece birlikte gideriz. Tercih senin."

"Hayır, korkmam," diye mırıldandı Nesrin. "Ölmüş bir gencin nesinden korkacağım?"

Nurten onun saçlarını okşadı.

"Korkmadığını biliyorum ama yazlığında yatan ceset seni rahatsız ediyor."

"Evet, aynen öyle."

"Özellikle de o kırık cam seni çok tedirgin etti."

"Doğru."

"Hadi öyleyse, durma git. Benim Audi'de güvende sayılırsın. Seni kimse çevirmez."

Nesrin ayağa kalktı.

"Sen kaçta gelirsin?" diye sordu.

"Karanlık basınca. Tekneden sana telefon ederim."

"Tamam, anlaştık," diyen Nesrin evden çıktı.

Nurten arkasından pencereye giderek, arkadaşının arabaya binip siteden çıkışını seyre koyuldu. İçinde garip bir tedirginlik vardı. Nesrin mükemmel bir ortaktı ama bundan sonra işlerin eskisi gibi yürümeyeceği içine doğuyordu. Bu işte korkunun yeri olmamalıydı.

Ve Nesrin korkuyordu artık...

Nesrin, Audi'yi villanın bahçesine sokarken gergindi. Florya'ya kadar problemsiz gelmişti, ama yine de kalbi güm güm atıyordu genç kadının. Arka koltuğa attığı birkaç yiyecek poşetini alarak ön taraftaki verandanın basamaklarını çıktı. Anahtanyla kapıyı açmadan evvel etrafına şöyle bir bakındı. Sokağın nihayetinde tanımadığı iki erkek bulunduğu yöne doğru yaklaşıyordu. Onlara şöyle bir göz attı, tanımadığı ki-

168

silerdi. İçeriye girdi ama kapının yanındaki cam bölmeden tüllerin arkasından, evin önünden geçip gidene kadar izledi onları. Artık herkesten şüphelenir olmuştu. Oysa geçerken bir defa bile başlarını çevirip bakmamışlardı villaya.

İçerde ağır bir koku vardı.

Lanet olsun, ceset kokmaya başlamış galiba, diye düşündü. Evin içi kalorifer çalışmadığı için soğuktu. Cesedin bu kadar çabuk kokmaması lâzımdı, diye homurdandı kendi kendine. Ayrıca kırık camdan alt kata dolan hava akımı hissedilir bir anaför da sağlıyordu. Yine de alt katta belirgin bir koku vardı.

Elindeki yiyecek poşetini götürüp mutfağa bıraktı. Sonra elinde olmadan, aralık kapıdan halının üstünde yatan üstü örtülü cesede bir göz attı. Emrc'nin cesedi bıraktıkları gibi duruyordu. Neyse ki yüzü örtülüydü.

Ağır koku odada daha da yoğundu.

Nesrin içeriye girmeden kapıyı çekti. Bu kokunun uzun süre genzinden çıkmayacağından emindi. Artık korkmuyordu. Evdeki cesede rağmen, alt tarafı burası onun kendi eviydi ve kimse onu rahatsız edemezdi.

Ne var ki, gecenin ilerleyen saatlerine kadar burada yalnız olacaktı.

Gayri ihtiyari yan odaya daldı. Kepengi örtülü kırık camın önüne gitti. Yerdeki cam kırıkları öylece duruyordu. Emin olduğu tek şey, birinin bu pencereden içeriye girdiği idi.

Eğilip yerdeki cam parçacıklarını bir kere daha inceledi. İçeriye her kim girdiyse oda boyunca yürümüş ve üstlerine basarak büyük cam parçalarının daha da ufalanmasına yol açmıştı. Hatta bazı ufak parçalar adamın ayakkabısının tabanına yapışarak kapının önüne kadar taşınmıştı. Yeri dikkatle inceleyerek koridor boyunca yürüdü.

Koridorda cam parçacıklarına rastlayamadı.

Belki bir nedenle ürküp hemen geldiği yerden çıkmıştır, diye düşündü önce. Ama bu çok anlamsızdı. Camı kırma riskini göze alan biri mutlaka bir yere sinip bekler, sonra etrafı araştırırdı. Büyük ihtimalle eve giren kişi hırsızdı. Peki, neden pahalı eşyalar çalınmamıştı?

169

Salona geçti, her tarafta cam kırığı aradı. Özellikle gümüşlerin bulunduğu vitrinin önünde ve çevresinde. Yoktu..

Çalınacak en uygun eşya gümüşlerdi, ama hırsız veya giren her kim ise, onlarla ilgilenmemişti. Ne aramıştı acaba? Nakit para veya mücevher mi? Bazı hırsızlar sadece bunlarla ilgilenirdi.

Sonra ani bir kararla üst kata yöneldi. Tam merdivenlerin dördüncü basamağını çıkıyordu ki, ufak bir cam parçası dikkatini çekti. Eğilip yerden aldı, parmaklarının arasında tutarak inceledi. Hiç kuşkusu yoktu, bu kırılan pencerenin bir parçasıydı. Demek ki, içeri giren kişi üst kattaki yatak odalarına da gitmişti. Bu kez merakı büsbütün arttı.

Evden ayrılırken tabancayı olduğu yerde bırakmıştı. Acaba hâlâ orada mıydı? Nedense ilk kez

ürperdi. Hızla yatak odasına daldı. Komodinin çekmecesini çekti. Silah yerinde duruyordu. Rahat bir nefes aldı ve ürkekliğine kendi de şaştı. Tabii ki silah yerinde olacaktı, kim çalabilirdi ki? Eve sabahın erken saatlerinden bu yana kimsenin girdiğini düşünmek bile istemiyordu.

Evin içi soğuk olduğundan sırtındaki kabanı çıkarmamıştı. Smith & Wesson'u alıp kabanının cebine attı. Tabanca bulundurma ruhsatı vardı ama taşıma izni yoktu, ama şu sıralar yanında taşımak istiyordu. Evine giren esrarengiz ziyaretçinin ne aradığını bulmaya çalışıyordu. Bu mesele galiba umduğundan daha ciddiye; artık o şahsın hırsız olmadığını düşünüyordu. Hırsız olsa gümüşleri, çekmecedeki tabancayı, evdeki kıymetli halıları çalabilirdi en azından.

O halde ne aramıştı?

Bu yazlık evde başkalarını ilgilendirecek bir şey yoktu ki. Burnuna sinen o pis koku üst kata kadar çıkmıştı şimdiden. Evi havalandırmaya karar verdi. Şu sıralar evde olduğu anlaşılabilirse bile, kendisini görüp de ziyarete gelecek kimse yoktu. Komşularının çoğu yazlıkçıydı ve bu mevsim burada bulunmazlardı.

Önce perdeleri, sonra da camları açtı.

Serin kış rüzgârı evin içine doldu. Gerçi o ceset buradan

170

çıkmadıkça, koku daha da şiddetlenerek yayılmaya devam edecekti, ama hiç değilse şimdilik biraz hafifletebilirdi. Güneşin batmasına ve havanın kararmasına epey zaman vardı. Rüzgârın içerdeki sirkülasyonu havayı biraz değiştirmişti. Olmazsa yarın bir daha gelir o odayı da havalandırırım, diye düşündü. Zaten camı değiştirmesi, panjurun sökülen kancalarını yaptırması gerekecekti; evi bu haliyle bırakamazdı.

İçerisi buz gibi olmuştu.

Tam o sırada cep telefon çalınca yerinden sıçradı. Boş bulunmuştu. Arayan tahmin ettiği gibi Nurten'di. Telefonu açtı.

"Efendim."

"Yolda mısın hayatım?"

"Florya'dayım. Villada?"

"Güzel. Her şey yolunda, değil mi?"

"Şimdilik öyle görünüyor."

"Mükemmel. Ben de teleneye gidiyorum, yoldayım. Seni bir arayayım dedim, sinirlerin biraz yatıştı mı?"

"Evet, evet iyiyim. Beni merak etme."

Nurten telefonu kapattı..

Evin içi yine derin bir sessizliğe bürünmüştü..

Barış çayından bir yudum alırken karşısında oturan muavin Selim'e dönüp sordu.

"Ağabey, şu eczacının oğluyla ilgili yeni bir haber var mı?"

"Sanmıyorum," dedi komiser muavini. "Çocuk hâlâ kayıp. Ses seda yok."

"Ne dersin, o da yeni bir kurban mı acaba?"

"Olabilir. Dün gece Florya'daki eve gitmişsin yine. Baş Komiser söyledi. Kadının bir de fotoğrafını bulmuşsun."

"Evet. Çok güzel bir kadın."

"Fotoğraf yanında mı? Göster bakayım."

Barış ceketinin cebinden çıkardığı resmi muavine uzattı.

171

Selim fotoğrafı uzun uzun inceledikten sonra genç dedektife geri verdi.

"Ne o? Dosyaya koymayıp yanında taşıdığına göre, sen de diğer oğlanlar gibi kadına abayı yaktın galiba.."

Barış şakaya boş verdi.

"Resmi gördükten sonra oğlanlara hak verdim be ağabey. Çocuklar rahatlıkla bu kadının ağına düşebilirler. Baksana, kadında her şey fazlasıyla mevcut. Hangi genç onun davetini geri çevirebilir."

"Ne o aslanım? Sen de o davete hazır gibisin?"

"Hani hiç de fena olmazdı yani. Keşke beni de bir görselerdi. Belli olmaz, yakışıklı bulup oltanın ucuna takılmamı isteyebilirlerdi."

Tabii Barış bunu sırf şaka diye söylemişti, ama Selim birden ciddileşti.

"Hârîka bir fikir," dedi. "Ne dersin konuyu Baş Komiser'e açalım mı?"

Barış elindeki çay bardağını masanın üzerine bırakırken, "Dalga mı geçiyorsun be ağabey? Şakanın hiç sırası değil," diye söylendi.

"Ne şakası be? Şaka filan yaptığım yok."

"Anlamadım. Ne demek istiyorsun?"

"Geceleri seni bar, pastane ya da onların gezdiği yerlere götürelim. Senden iyi av mı bulacaklar? Öldürülen gençlerden aşağı kalır yanın mı var?"

Genç dedektif, muavinin şaka yapıp yapmadığını anlamak için gülümseyerek ona baktı ve Slim'in yüzündeki ciddi ifadeyi görünce irkildi.

"Ciddi olamazsın," diye homurdandı.

"Gayet ciddiyim."

"Ama..."

"Aması ne? Katillerin ağına düşürülmeye çalışılan bir polis. Bence hârika.."

"Bırak Allah'ını seversen eğlenmeyi. Burnumdan soluyorum zaten."

Muavin heyecanla, "Kaç yaşındasın sen?" dedi. "Y i r -mi yedi."

172

"Biraz kart sayılırsın onlar için, ama doğrusu o kadar gös-termiyorsun."

"Yahu sen ciddi misin?"

"Hadi biz alayh>.z, ?/1a sen mekteplisin. Polis Akademisi'nde öğretmediler mi size böyle şeyleri? Polis her kılığa girer. Neden olmasın? Bazı muhitler seçeriz, tabii nispeten kaliteli yerler. Akşam vakti oralarda ararsın onları. Hiç belli olmaz, bakarsın karşılaşıverirsin katillerle. Hem artık birini tanıyorsun, elimizde fotoğrafı var. Gerisi kolay. Seni bulurlarsa ekibe bir telefon, tereyağından kıl çeker gibi enseleriz kahpeleri."

Şaka bile olsa fikrin hiç de yabana atılmayacağını hissetmişti Barış. Doğrusu düşünölmeye değerdı. Önce teklifi benimsemış gibi sırttı ama imkânsızlığını anlamakta gecikmedi.

"Olacak şey değil ağabey bu," diye homurdandı.

"Neden?"

"Ağabey bu koca şehirde binlerce bar, pastane, kahvehane var. İğneyle kuyu kazmak gibi bir şey bu. Nasıl buluruz onları?"

"Ne fark eder? Hiç yoktan iyidir. Dört genç öldüröldü, sanırım yakında şu eczacının* oğlunun da cesedini bulacağız. Elimizde ciddi bir delil olduğu söylenebilir mi?"

Genç dedektif kendini küçümsenmiş gibi hissetti. En azından katillerden birinin kimliğini, adını sanını, evini, arabasını, modeline varıncaya kadar tespit etmişti. Hatta elinde kadının bir fotoğrafı bile vardı.

"Bence Nesrin Mert'i yakalamamız artık an meselesi," dedi Barış. "Nereye kaçacak? Onu mutlaka bir yerde kıştıracağız."

Muavin Selim ellerini ceplerine sokup masasından kalktı. Genç dedektifin yüzüne bakıp hafifçe alaycı bir tavırla, "Öyle mi sanıyorsun? Yakalayacağından emin misin?" diye mırıldandı.

"Eminim ağabey. Er geç .yakayı ele verecek."

"O kadar emin olma."

173

"Neden?"

"Sen kadının ismini öğrendiğinden beri ne yaptığımızı sanıyorsun? Baş Komiser yanıma iki yardımcı katıp bizi sokaklara saldı. Tabanlarımız su topladı be. İki gündür anamız ağlıyor, senin haberin yok."

"Neden haberim yok? Ne yapıyorsunuz ki?"

"Bütün mahalle muhtarlıklarını dolaşıp Nesrin Mert'in ikametgâhını bulmaya çalışıyoruz. Şu iki gün içinde sadece Şişli ve Levent muhtarlıklarında kaç Nesrin Mert'e rastladık, biliyor musun ?"

"Yo, nereden bileyim?"

"Tam altmış dört tane. Anladın mı, adı ve soyadı tutan tam altmış dört kadın."

"Baş Komiserimin emri mi bu?"

"Evet., onun emri. Malum şimdi elektronik ortamda yaşıyoruz. Bilgisayardan hemen öğreniyoruz. Tabii bunların bir kısmı adres bırakmadan ikametgahlarını terk edip gitmişler. Yani senin anlayacağın biz de iğneyle kuyu kazıyoruz. Şehirdeki tüm muhtarlıkların miktarını düşünürsen anlarsın ne zor bir işe kalkıştığımızı."

Barış sinirli bir şekilde burnunu çekti.

"Sonuç?" diye sordu.

"Şimdilik pek bir şey elde edemedik. İki arkadaş da bu listelerden öncelikle bekâr ve hâlâ adreslerini değiştirmemiş olanların peşine düştü, onları araştırıyor."

"Neden önce bekârlara öncelik verdiniz?"

"Yahu bunun nedeni basit değil mi? Evli bir kadın bu rezilliğe nasıl kalkışabilir?"

"O hiç belli olmaz. Çünkü katilimizin profili sıradan normal bir insaninkine benzemiyor, pekâlâ evli de olabilir. Bence kayıtlara bakıp önce İzmir doğumlu olanları tarasaydınız."

"Onu da yaptık evlât. O altmış dört kadının yirmi yedisinin İzmir doğumlu olduğunu tahmin edebilir misin?"

"Vay be! Bu kadar çok olacağını düşünememiştim."

Selim odanın içinde turlamaya devam ediyordu.

174

"Bir de şu Opel araba meselesi var. Trafik Şubesi elinden geleni yapıyor. Canına yandığının şehrinde o kadar çok araba var ki, kaç gündür izine rastlayamadılar. Bütün garajlar arandı, yollar gözden geçiriliyor, ama bulunamadı. Bak evlat, şu sana söylediğimi bir düşün; nasıl olsa bekârsın, geceleri eğlence yerlerinde dolaşmak sana koymaz. Ne dersin, teklifimi Hidayet âmirime bir açalım mı?"

Barış omuzlarını silkti.

"Benim için hava hoş. Baş Komiser onaylarsa, ben varım."

Selim keyiflenerek sıırttı..

###

Selim gülümseyerek, "Barış bu iş için ideal bir tip âmirim," dedi. "Siz onaylarsanız o da kabul edecek. Yaşı uygun, yakışıklı ve güçlü kuvvetli. Kısacası kadınlar için mükemmel av niteliğini taşıyor. Ne dersiniz?"

Hidayet genç dedektife dönüp onu bir süre süzdü.

"Sen ne diyorsun Barış? Bir iş çıkar mı dersin?"

"Bilmiyorum, âmirim. Belki de..."

"Bu görevin riskli olduğunun farkındasın, değil mi?"

"O yanı hiç önemli değil, efendim. Bizim meslekte daima risk vardır."

Selim durduğu yerde kıkırdadı.

"Riskinin yanında nimeti de inkâr edilmez, Baş Komiserim. Evli olmasam dünden gönüllü olurum bu işe," dedi..

Nesrin Florya'daki yazlık villada bütün ışıkları kapatmıştı. Ancak akşam iyice bastırıp, etraf zifiri karanlık olunca, belli belirsiz bir korku hissetmeye başladı. Karanlık sınırlarını bozuyordu.

Saatlerdir soğukta oturmaktan çeneleri titriyordu artık. Isının evin içine hâkim olan ağır kokuyu yoğunlaştıracağını bildiği için, kaloriferi bir türlü yakamamış, üşümeyi tercih etmişti. Salondaydı. İçindeki ürküntüyü yenmeye hiçbir faydası olmayacağını bildiği halde, eli medet umar gibi kabanının cebindeki tabancada, koltuğa tünemiş oturuyor, Nurten'in karaya çıkmasını bekliyordu.

Az önce arkadaşı telefon etmiş, teknesini evin az ilerisine demirlediğini söylemişti. Sadece gecenin biraz daha ilerlemesini bekliyorlardı artık. Ama bu bekleyiş Nesrin için çok zordu. Karanlık bastırıldığından beri bir kâbusun içindeymiş gibiydi. Elinde olmadan öldürdükleri gençlerin yüzleri birer birer canlanıyordu zihninde.

Önce Muzaffer...

Onun simasını hayal meyal hatırlıyordu. Epey zaman olmuştu, ama Oktay, Orhan, Burçak oldukça yeniydi. Hele Emre... o hâlâ içerdeki odadaydı. Arada bir sanki hepsi canlanmış da kendisinden hesap sorar gibi toplu olarak geliyorlardı gözünün önüne. Parmaklarını uzatıp hep bir ağızdan, suçlusun, diye bağırıyorlardı. Bunun bir halusasyon olduğunu biliyordu genç kadın, ama zihninin oynadığı bu oyundan kurtulamıyordu bir türlü.

Karanlık basınca evi havalandırmak için açtığı bütün pen-

cereleri kapatmıştı. Cesedin bulunduğu odanın kapısı sıkı sıkıya kapalı olmasına rağmen, içeri sızan ağır koku evin içini kaplamıştı yine.

Bir yandan moralini bozmamaya çalışıyor, sınırlarım bozuk olduğu için bu tedirginliği yaşıyorum diye, kendini toplamaya gayret ediyordu. Ölümlerden insana zarar gelmezdi. Hortlak, zombi hikâyelerine de inanmazdı zaten. Onun bütün derdi yalnızlıktı şimdi. Şartlar, ne olursa olsun, kendi evinde korkması için bir neden yoktu aslında. Yine de, evin içinde duyduğu en ufak bir ses, hafif bir çıtırtı veya sokaktan gelen herhangi bir gürültü yerinden sıçramasına neden oluyordu. Tabancasını sesin geldiği yere yöneltip beklemeye başlıyordu.

Birkaç kez artık yalnızlığa tahammül edemeyeceğini düşünerek, denizde demirlediği teknesinde bekleyen suç ortağını yanına çağırmayı düşünmüştü. Bir iki defa da, salonun denizi gören büyük pencerelerine gidip, karanlıkta Nurten'in teknesini seçmeye çalışmış'. ama denizin üstünde hiçbir şey görememişti. Zaten korktuğunu arkadaşına belli etmekten de utanıyordu.

Son iki üç saati nasıl geçirdiğini bir Tanrı bilirdi, bir de o. Sanki zaman durmuştu Nesrin için. Dakikalar hiç ilerlemiyordu. Bazen de kafası hep aynı soruya takılıyordu. Camı kıran o

esrarengiz ziyaretçi acaba bir daha ne zaman gelecekti? Onun kim olduğu ve evine neden girdiği sorularını zihninden bir türlü silkip atamıyordu.

Ne aramıştı evinde?

O bir hırsız değildi. O halde neden girmişti içeriye?

Zihni bu soruya cevap bulmaya çalışırken telefonu çaldı.

"Hazır ol. Geliyorum," diyordu Nurten.

Derin bir nefes aldı Nesrin. Bu korkunç bekleyiş ve yalnızlık onu bitirmişti. Bu belâdan kurtulur kurtulmaz villayı satmayı düşünmeye başlamıştı. Bu evde yaşamak istemiyordu artık. Kendine başka bir yerde yazlık alır, bu evin anılarından kurtulurdu. Zira bu uğursuz günü hayatı boyunca unutamayacağından emindi.

177

Pencerenin önünden ayrılmadı.

Az sonra Nurten demirlediği tekneden ufak botunu denize indirecek, kürek çekerek evin önündeki kumsala gelecekti. Sonrası kolaydı. Cesedi önce bota taşıyacaklar, sonra da tekneye götüreceklerdi. Bu işi daha önce de yapmışlardı. Pek kolay değildi, biraz zorlanıyorlardı ama başarıyorlardı. Burçak Tokdemir'i de Fenerbahçe burnunda karaya öyle bırakmışlardı. Nurten'in teknesinde iki çift uzun, sarı, balıkçı çizmesi vardı. Eylem sırasında onları ayaklarına geçirip ıslanmaktan korunuyorlardı.

Beklemeye devam etti.

Telefondan sonra cesaretlenmiş, tabancayı kabanın cebine atmıştı yine. Gözleri radar gibi sahili tarıyordu artık. Tüm dikkatini sahile çevirmişti. Kumlu alanla villa arasında en fazla yirmi beş metrelik bir mesafe vardı ama hâlâ Nurten'i görememişti.

Kapının zili çalınca sıçradı yerinden. Çabucak kapıyı açmaya seğirtti. Nurten gülümseyerek kendisine bakıyordu. Yüzünde en ufak bir telâş, gerginlik veya korku emaresi yoktu. Sanki geç saatte arkadaşını ziyarete gelmiş kadar sakindi. Ancak yüzü ve sırtındaki denizci muşambası ıslaktı.

"Hazır mısın, tatlım?" diye sordu, Nesrin'c.

Neredeyse çeneleri kilitlenecek durumda olan Nesrin başını salladı.

"Hazırım."

"Dışarıda berbat bir yağmur yağıyor. Hadi şunları ayağına geçir."

Nurten tekneden getirdiği sarı lastik çizmeleri ona uzattı.

Heyecan ve korkusunu belli etmemeye çalışan genç kadın çizmeleri hemen giyerken, "Her şey yolunda, değil mi?" diye kekeledi.

"Yolunda tabii. Şüpheni mi vardı? Şimdi o deveyi tekneye taşıyacağız. Havanın yağmurlu olması da lehimize. Yolda gelirken sahilleri dürbünle taradım. Onu atacağımız çok boş yer var."

"İyi," diye fısıldadı Nesrin. Artık yavaş yavaş normale dönüyordu. O korkunç yalnızlık nihayet sona ermişti.

178

Nurten birden, "Bu ne yahu?" dedi. "Bu pis koku da nedir? Ceset mi kokuyor?"

"Evet. Eve girdiğimden beri leş gibi bir koku var. Evi havalandırdım ama nafile."

"Boş ver. Sonra icabına bakarsın."

Işıkları yakmadan Emre'nin yattığı odaya girdiler. Kapıyı açınca odada yoğunlaşan koku ikisinin de burun deliklerine doldu. Ama pek oralı olmadılar. Biri cesedin baş ucuna geçip katılan cesedi koltuk altlarından kavradı, diğeri de ayaklarından tuttu.

"Vay canına!" diye homurdandı Nurten. "Amma da ağırmış bu be."

Nesrin'den hiç ses çıkmadı. O anda tek istediği cesedin evinden çıkmasıydı. Sokak kapısının önüne kadar taşıdılar oğlanı. Orada yere bıraktılar.

"Dur," diye mırıldandı Nurten. "Önce dışarıya bir bakayım. Sokaktan geçen kimse var mı? Gerçi ortalıkta in cin top oynuyor, ama yine tedbiri" elden bırakmayalım."

Nurten bahçeye çıkıp sokağa baktı.

Kimsecikler yoktu.

Koyu bir karanlık ve yağmur... Hepsi o kadar. Bir de gecenin sessizliği...

Geri dönüp, "Hadi," dedi.

Nesrin son anda, "Dur, acele etme," diye homurdandı. "Evin ve arabanın anahtarlarını yanıma alayım."

Nurten, "Niye bunları daha önce düşünmedin? Çabuk ol biraz," diye çıkıştı.

Hızla geriye dönen Nesrin anahtarları cebine attı. O anda tabancanın hâlâ kabanın cebinde olduğunu fark etmişti ama arkadaşını sinirlendirmemek için bir şey söylemedi..

Cesedi önce kumsalda bekleyen bota, sonra- da kürek çekerek gittikleri tekneye aktarmak tahmin ettiklerinden daha kolay oldu, ama ikisi de nefes nefese kalmıştı. Nurten usta

179

bir denizciydi. Bu merakı çok eskiye dayanıyordu. Asıl denize düşkün olan kocasıydı, kendisine denizciliği ve tekne kullanmasını da o öğretmişti. Denizciliğe çok ısınan Nurten, dul kalınca, kocasının çok büyük olan ahşap teknesini satmış, yerine bu fiberglas tekneyi almıştı. Yelken kullanmak ona zor geliyordu, zaten bunun da güçlü bir motoru vardı.

Hava şartları gittikçe kötüleşiyordu. Yağmurla beraber rüzgâr da hızını artırmış lodos şiddetlenmişti. Nurten bir süre usta bir kaptan gibi âdeta havayı kokladı.

"Lanet olsun," diye homurdandı demir alırken.

"Ne var?"

"Hava kötüleşiyor. Baksana dalgalara. Bu şartlarda cesedi sahile bırakmak oldukça zor. Bizi çok uğraştıracak."

"Ne yapacağız peki?"

"Belki bu kez bir değişiklik yaparız."

"Nasıl yani?"

"Cesedi denize atabiliriz."

Nesrin omuzlarını silkti.

"Benim için fark etmez. Belki daha güvenli bile olur. Sen ne dersin?"

"Galiba tek çare bu. Hava azıyor, epey sallanacağız. Boğaz sularına girdikten sonra rahatlarız. Endişelenme, usta bir kaptanın sorumluluğu altındasın."

Denizin sertleşmeye başlaması hiç endişelendirmemişti Nesrin'i. Kaba, bembeyaz köpüklü dalgalara şöyle bir göz attı. Tekne rüzgârı yandan aldığı için fazla sallanıyordu. Nurten pür dikkat, görevinin başında gözlerini denize dikmiş, tekneyi belirli bir rotada tutmaya çalışıyordu.

Uzunca bir süre daha yol aldıktan sonra kaptan birden homurdandı.

"Cesedi burada denize atabiliriz. Hesabım tutarsa Anadolu sahiline vurur."

"!Şimdi mi atacağız?"

"Evet, şimdi. Ama dikkatli ol ve sıkı dur. Sallantıdan her an yuvarlanabilirsin."

"Merak etme. Dikkat ediyorum."

180

Az sonra genç basketbolcunun cesedini teknenin bordasından denize yuvarladılar. Ceset karanlık sularda bir an içinde kayboldu. Az sonra hareketsiz bir eşofman kolunun su yüzeyine çıktığını görür gibi oldular, ama hırçın dalgalar görüntüyü engelledi. Zaten gecenin karanlığı daha fazlasını izin vermiyordu..

* * *

Nesrin eve döndüğünde neredeyse gün ağarmak üzereydi. Evinden içeriye adımını attığı anda ne kadar yorulduğunu fark etti. Korkunç bir gün geçirmişti. Dün gece iyi uyuyamamış, bu gece ise gözünü kırpmamıştı. Ama artık biraz rahatlamıştı. Nihayet Emre Pamir'in cesedinden kurtulmuşlardı.

Karnı açtı. Bugün Florya'ya götürdüğü yiyeceklerden birkaç lokma atıştırmıştı ama evvelki gün öğle yemeğinden beri kursağına sıcak yemek girmemişti. Aç olmasına rağmen hâlâ yemek yiyecek hali yoktu. Denizdeki aşırı sallantı da midesinin kabarmasına yol açmıştı, hafif hafif midesi bulanıyordu.

Önce ayağından ayakkabılarını çıkarıp fırlattı, sonra soyunmaya başladı. Şimdi tek^isteği sıcak bir banyo alıp saatlerce uyumaktı. Tek ihtiyacı uykuydu. Yorgunluktan gözleri kapanıyordu. Banyoya girip sıcak suyu sonuna kadar açtı. Uzun uzun sabunlandı. Üzerindeki kiri ve kokuşmuşluğu atmak ister gibi lifi vücuduna sert sert sürerek ovuşturdu.

Yatak odasına girdiğinde onu bir sürpriz bekliyordu.

Çarşafın iki gece evvelinin dağınıklığı ve pisliği içindeydi. Yer yer buruşmuş, büzülmüş çarşafın üzerinde her üçünün de vücutlarından akan sıvıların kurumuş akıntıları vardı. O gece geciktiklerinden evden apar topar çıkmış, yatağı temizleme fırsatını bulamamıştı. Söylenerek kirli çarşafı ve yastık yüzlerini çekip çıkardı ve tiksiniyerek yuvarlayıp kirli sepetine attı. Sonra şifoniyerden tertemiz takımlar çıkarıp yatağa serdi. Pijamalarını giydi, yatağına uzandı, tam baş ucundaki gece lambasını söndürürken odadaki berjerin ayaklarının arkasında kalan siyah nesneye gözü takıldı.

181

Ne olduğunu anlamadı önce. Merakla gözlerini kısıp bir daha baktı. İri bir çantaya benziyordu. Merakını yenemeye-rek yataktan kalkıp çıplak ayak koltuğun yanına gitti ve ne olduğunu anladı. Kendini tutamayarak, ağzından bir küfür çıktı.

Emre Pamir'in spor çantasıydı bu.

Basketbolcuyu aceleyle arabaya taşırken çantasını unutmuşlardı..

DÖRDÜNCÜ BOLUM

1

İstanbul kazan, polisler kepçe olmuşlardı, ama hâlâ bir sonuç yoktu. Sanki yer yarılmış kadın kayıplara karışmıştı. İzmir'e döndüğü düşünülerek durumdan İzmir polisi de haberdar edilmiş, ama oradan da bir sonuç alınamamıştı. İzmir'deki mülklerine gidilmiş, arandığı belli edilmeden soruşturma yapılmıştı. Kadının İstanbul'da bilinen tek adresi Florya'daki yazlık eviydi.

Muhtarlıklardan belirlenen Nesrin Mert'ler sıkı bir araştırmadan geçirilmiş sonunda şüpheli görünen İzmir doğumlu üç kadın gizlice takibe alınmıştı. Kadınların üçü de bekârdı ve yaşları tutuyordu. Biri özel bir bankada memurdu, ama resimdeki güzel kadınla uzaktan yakından alakası yoktu. İkincisi evde kalmış bir acuze çıktı. Üstelik çocuk felci geçirdiğinden bastonla yürüyordu. Üçüncüsü ise polisi bir hayli meşgul etmişti; zira kadın ellerindeki fotoğrafa çok benziyordu. Hatta Komiser Muavini Selim, bunun o kadın olduğu konusunda çok ısrar etmişti. Kadının evi Şişli'deydi ve bir trikotaj atölyesinde çalışıyordu. Kadın önce takibe alındı sonra üç gün süreyle tüm yaşantısı, görüştüğü insanlar izlendi. İzmir'de doğmuş olması tamamen rastlantıydı; babasının- devlet memurluğu sırasında o şehirde doğmuştu. İzmir'deki ünlü Mert ailesiyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Sonunda polis şu

183

hükme vardı. Kadın ikametgâhını izmir'den nakletmemişti, hatta Florya'da bile kaydı yoktu. Kış aylarında İstanbul'a arizi olarak geldiği düşünülerek, büyük oteller, pansiyonlar ve apart oteller dahi tarandı ama izine rastlanamadı.

Kısacası polis kadını bulamıyordu.

Opel araba da kayıptı. İç İşleri Bakanlığı'ndan, Emniyet Genel Müdürü'ne, ondan da İstanbul Emniyet Müdürü'ne devamlı baskı vardı. Tabii o da, birim âmirini sıkıştırıp duruyordu. Bazı nüfuzlu kişiler ise olaya çomak sokuyor, çikolata kralının oğlunun öldürülmesinden sonra emniyetin üzerindeki baskı arttıkça artıyordu. Buna ilaveten medyanın eline de bir koz geçmişti. Reytingi yüksek televizyon kanalları sık sık olayı konu ediyor, yerel basın da durmadan polisin yetersizliğini vurgulayan yayınlar yapıyordu. Hidayet Baş Komiser fazlasıyla bunalmıştı.

Barış kendisine verilen yeni görevden hiç hoşnut değildi. Koca şehirde barları, pastaneleri dolaşarak, o iki kadına ulaşmanın çok anlamsız bir çaba olduğuna inanıyordu. Bu şekilde bir netice almak neredeyse imkansızdı. Pozitif düşünceli, eğitilmiş bir polis olarak vakaların aydınlatılmasında, neticeye ulaşmakta tesadüflere yer olmadığına inanırdı o. Hâlâ zihninde Florya'daki ev vardı. O eve kafayı takmıştı.

Şayet işe yarar somut bir delil bulunacaksa ancak orada ele geçirileceğine inanmıştı. Şimdi zihnini kurcalayan bir nokta daha vardı. Eczacının oğlunun cesedi de iki gün evvel Kartal sahilinde yine balıkçılar tarafından bulunmuştu. Şu farkla ki, ceset bu kez sahilde değildi, denizden çıkarılmıştı. Otopsi raporu cesedin, aynı şekilde ipe boğularak öldürüldüğünü, ölüm

nedeninin suda boğulma olmadığını belirtiyordu. Çocuk öldürüldükten sonra denize atılmıştı. Ölüm günü ve saati kesin olarak saptanmıştı.

Bunun nedenini henüz çözememişti genç dedektif. Acaba bu kez ceset neden sahile bırakılmamıştı? Bu soru beynini kemirip duruyordu. Bunun mutlaka bir gerekçesi olmalıydı. Konuya kafasını fena takmıştı Barış. Burçak Tokdemir'in Fenerbahçe burnunda bulunan cesedini hatırladı. O olaydan son-

184

ra, cesetlerin buldukları yere denizden getirildiğini düşünmeye başlamıştı. Henüz kesin bir kanıt yoktu ama bu oldukça mantıklı bir fikirdi. Ne var ki, bir haftadır İstanbul'da hüküm süren şiddetli lodos zaman zaman fırtınaya dönüşüyordu. Deniz bu kadar azginken tekneyle denize açılmak oldukça zor bir işti. Barış ne zaman bu konuyla ilgili ihtimal hesapları yapsa, ardından fikrini çürütecek bir olayla karşılaşılıyordu. Ama onun için Florya'daki ev hâlâ gizemini koruyordu. En azından artık o evin muhtemel katile ait olduğunu biliyordu. Eldeki mevcut tek bilgi oydu. Ayrıca o ev cinayetleri işlemek için çok uygun bir yerdi. Boştu ve çevresindeki bina sakinleri de yazlıkçıydı. Kısacası birini boğazlasan kimsecikler duymazdı. Zaten içindeki bir ses sürekli, bu işin aydınlanma noktasının orası olacağını söylüyordu.

Barış son iki gecedir istemeye istemeye Bebek ve Etiler'deki barları dolaşmaya başlamıştı. Hidayet Baş Komiser'in, Komiser Muavini Selim'in bu filere nasıl ve neden sıcak baktığını bir türlü anlayamamıştı. Ancak emir emirdi ve çaresiz uygulamak zorundaydı. O gece Bebek'te takıldığı barlardan birinde meyve suyunu yudumlarken akli fikri Florya'daki villadaydı. İçinden bir his yine atlayıp o eve gitmesini söylüyordu. Birkaç bar değiştirerek boş yere on buçuğa kadar oyalandı. Sonra birden içindeki dürtüye yenik düştü. Florya'ya gidip o eve bir kere daha bakmayı kafasına koymuştu. Belki hiçbir şey bulamayacaktı ama gidip yeni bir inceleme yapmazsa rahat edemeyeceğini biliyordu. Evden yürüttüğü anahtarlar hâlâ cebindeydi, ayrıca altında da emniyetin kendisine tahsis ettiği sivil plakalı bir görev arabası vardı. Geceleri çıktığı asli görevi unuttu ve bardan çıkıp arabasına atladı.

Bebek'ten Florya'ya gitmek bir hayli zaman alacaktı ama umurunda değildi. Barlarda boşu boşuna vakit geçirdiğine inanıyordu. Şiddetli lodos ve hiç hız kesmeyen yağmur devam ediyordu. Herhalde yeni yıla lodosla gireceklerdi. Hava ne kadar kötü olursa olsun, Boğaz'da eğlence hayatı durmuyordu. Trafik Ortaköy'e kadar fazlasıyla yoğundu. Ancak oradan sonra yol tenhalaştı ve genç dedektif hızlandı..

185

*##

Villa her zamanki gibi zifiri karanlıktı. Barış arabayı yine tam evin önüne çekmedi. Nedendir bilinmez bu kez içinde garip bir ümit taşıyordu. Sanki değişik bir şeyle karşılaşacak-mış, olumlu bir ipucu bulacakmış inancı vardı içinde. Bundan önceki gelişlerinde yaptığı gibi hemen arabadan inmedi, bir süre dikkatle çevreyi kolaçan etti.

Sokağa tam bir sessizlik hâkimdi.

Emin olmak için, bir süre arabanın içinden villanın pencerelerini gözledi ve evde kimsenin olmadığına emin oldu.

Arabadan indiğinde, yağmur sanki daha da şiddetlenmişti. Bu sefer camı kırık pencereden girmemeyi düşünüyordu. Nasıl olsa kadının çekmecesinden yürüttüğü anahtarlar yanındaydı. Fazla düşünmeden bahçeye dalıp ana giriş kapısına yöneldi. Usulca anahtarla kilidi açtı. İlk dikkatini çeken şey evin içindeki ağır kokuydu.

Genç dedektif irkildi. Bu villaya üçüncü girişi idi. Daha önce evin içinde böyle ağır bir koku olmadığından emindi; olsa mutlaka dikkatini çekerdi. Yoksa evde biri mi vardı? Tedbirli olmak için hemen belindeki silaha el attı. Usulca emniyetini açıp hiç kıvıldamadan bekledi. Bir hareket veya dışardan geldiğini görüp kendisini bekleyen görünmez düşmandan saldırı beklerken tetikteydi.

Ama öyle bir şey olmadı.

Evin içinde kesin bir sessizlik vardı. Onu huylandıran sadece kokuydu. Bunun ne kokusu olabileceğini anlamaya çalıştı. Etrafı dikkatle kokladı. İlk aklına gelen doğal gaz kaçağıydı ama yavaş yavaş bunun gaz kokusu olmadığını kavradı. Daha da kötüsü burnu bu kokuya hiç de yabancı değildi. Birden bütün vücudunun gerildiğini, tüylerinin ürperdiğini hissetti zira kendisine tanıdık gelen bu kokunun ne olduğunu kavramıştı.

Ceset kokusu bu. Meslek hayatında bu kokuyu yüzlerce kez duymuştu.

Villada bir ceset olmalıydı.. Artık kokmaya yüz tutmuş bir ceset. Eczacının oğlundan sonra yeni bir vaka daha mı?...

186

Elinde silah taşıyan bir polis olmasına rağmen içini inkâr edemeyeceği bir korku kapladı. Bu kadınların hiç şakası yoktu. İşlerini iz bırakmadan görüyorlardı. Ve Barış evde toplu bir Smith & Wesson olduğunu biliyordu. Her an bir kurşuna hedef olabileceği endişesiyle büzüldü.

Gözleri henüz evin zifiri karanlığına alışmamıştı. Hiç kıvıldamadan gözlerinin etrafa uyum sağlamasını bekledi.

Saniyeler sanki geçmek bilmiyordu ama ateş eden de olmamıştı. Kendisine asırlar gibi gelen on beş yirmi saniyenin sonunda, evin yine boş olduğunu kabullendi. Çünkü etraf öylesine sessizdi ki, herhangi bir canlı nefes olsa kolayca duyulacaktı sanki.

Yine de tedbiri elden bırakamazdı. Tabancasını kılıfına sokmadı. Silah hâlâ elindeydi. Sonra iki şey daha dikkatini çekti. Öncelikle, o ağır koku soldaki dar koridor civarında daha yoğundu sanki. Dipteki odadan geliyordu. İkinci olarak, ilk gelişinde içeriye girmen için kırıdığı camın sağladığı hava sirkülasyonu artık hissediliyordu.

Yoksa kırık cam değiştirilmiş miydi?

Arabadan yanına aldığı feneri tüm sakıncasına rağmen yaktı. Şayet pusuda kendisine ateş etmeye hazır biri varsa rahat hedef olacaktı, ama sonsuza kadar böyle hareketsiz kalmazdı. Ağır ağır koridorun sonundaki kırık camlı odaya yöneldi. Ayaklarının ucuna basarak yürüyordu. O kapıyı açık bıraktığından emindi, oysa şimdi kapı kapalıydı. Hiçbir ikaza lüzum görmeden kapıyı açıp fenerin ışığını pencereye tuttu.

Yeni cam takılmıştı..

Emin olmak için, pencerenin yanına kadar gitti. Hiçbir yere elini sürmeden inceledi. Panjurdan kopardığı çengeller de yenilenmişti. Artık daha fazla düşünmeye gerek yoktu. Sahibi, metruk gözükken bu eve bir ziyaret yapmıştı.

Geri dönüp odadan çıktı. Dar koridorda pis koku çok daha fazla hissediliyordu. Dedektif bu kez ikinci odanın kapısını açıp fenerin ışığını içeriye çevirdi.

Ceset filan yoktu ama koku bu odada çok fazla hissediliyordu. Gayri ihtiyari yüzünü buruşturdu.

187

Oda son gördüğü gibiydi. Tam kapıyı kapatıp dışarıya çıkacakken fenerin ışığı yerdeki kocaman örtüyü aydınlattı. Ev kullanılmadığı için mobilyaların üstünün örtüldüğünü, daha önceki gelişlerinden biliyordu. Ama bu odadaki eşyalar zaten örtülüydü. Acaba bu örtü neden yere atılmış, diye düşündü. Evde üstünkörü bir temizlik yapıldığı belliydi. Cam kırıkları da süpürülüp temizlenmişti. Yere bırakılmış o örtünün hiçbir anlamı yoktu. Kaba temizlik sırasında orada unutulmuş olabilirdi, ama Barış beynindeki her soruya mantıklı cevaplar arıyordu artık. Pür dikkat kesilmişti. Odadan bir türlü çıka-mıyordu. Özellikle bu odada koku çok barizdi.

Merakını yenemedi.

Diz çöküp fenerin ışığı altındaki örtüyü aldı. Özellikle örtü leş gibi kokuyordu..

Ya ceset bu örtüye sarılarak buraya bir getirilmişti ya da örtü bu kez, burada öldürülen birinin üzerine örtülmüştü.. Bunun başka açıklaması olamazdı.

Tüleri ürperdi. Işığı bir kere daha örtünün üstüne tuttu. Kan lekesi filan yoktu. Kurban yine boğularak öldürülmüş olmalıydı. Yani tipik bir yeni vaka daha. Sonra birden eczacının basketbolcu oğlunu anımsadı. Onun cesedi biraz geç bulunmuştu. Otopsi raporu çocuğun ölüm saatini tespit etmişti. Yoksa cesedi denize atmadan önce bir süre bu evde mi saklamışlardı? Bu fikir ona kabul edilir gibi geldi. Küfür ederek, keşke buraya iki üç gece evvel gelseydim, diye düşündü. Belki de o zaman cesedi burada bulacaktı.

Dizlerinin üzerinde doğruldu. Dışarıda lodos fırtınası bütün şiddetiyle devam ediyordu. Denizden kopup gelen rüzgârın uğultusu artık evin sessizliği içinde rahatlıkla duyuluyordu. Barış bazı şeyleri yavaş yavaş kavramaya başlamıştı. Villa denize çok yakındı. Odadan çıkıp salona yürüdü. Salonun penceresine yaklaştı. Deniz yirmi, yirmi beş metre ötedeydi. Yani burada boğulan cesetleri denize ulaştırmak sonra deniz yoluyla istenilen yere götürmek pek de imkansız

bir şey değildi. Acaba iki kadın bu eylemi yapabilir miydi?

Genç dedektif iyice gerilmişti.

188

Bu kez cinayetlerin nerede ve nasıl işlendiğine dair esaslı bir varsayıma ulaştığına inanmaya başlamıştı. Galiba yeni bir vaka yok, diye düşündü. Evde duyduğu koku cesedi geç bulunan Emre Pamir'e ait olmalıydı. O ceset burada bekletilmişti. Nedeni de şiddeti gittikçe artan lodos fırtınasıydı mutlaka. Katiller bu kez denize açılmakta lodos nedeniyle gecikmişler ve ceset evde kokacak hale gelmişti.

i

189

2

Nesrin dondurma kâsesini masanın üzerine bırakırken kâğıt peçeteyle ağzını sildi. Masanın karşı tarafında oturan Nur-ten, hâlâ karamelli dondurmasını atıştırmaya devam ediyordu. "Boş ver," diye homurdandı. "O spor çantası sorun değil. Uygun bir yere atar kurtuluruz."

"Emin misin?"

"Yine saçma sapan şeyler soruyorsun, Nesrin. Çocukluk etme. Çok daha zor şartlarda çantanın sahibinden tereyağından kıl çeker gibi kurtulduk yahu, bir çantayı mı dert ediyorsun şimdi? Alt tarafı bir çanta, karanlık bir yerde arabadan fırlatırız, biter gider."

Nesrin sesini çıkaramadı. Nurten haklıydı. O çantadan kurtulmak mesele sayılmazdı. Zaten arkadaşı hiç umursama-mıştı.

"Camı taktırdın mı?" diye sordu.

"Evet. İki gün önce bir camcı bulup eve götürdüm."

"İyi etmişsin."

"Adama panjuru da tamir ettirdim. Ama o koku hâlâ çıkmamıştı evden. Her yere sinmiş. Hatta adam burnunu tıkayıp, hanımefendi bu pis koku da ne, diye sordu bana. Ev uzun zamandır kapalıydı, ondan dedim."

Nurten umursamazcasına bir kahkaha attı.

"Enayi herif! Bir şeyden şüphelenmedi, değil mi?"

"Hayır. Sadece, pencereleri açın da havalandırın, diye tavsiyede bulundu."

"Görüyorsun, değil mi? Korkmaya hiç gerek yoktu. Güvendeyiz ve daima da öyle olacağız. Bana inan."

190

"Öyle olmasını ben de çok isterim Nurten. Ama insanız ve her an bir hata yapabiliriz. Meselâ o çantayı unutmamız gibi... Neyse ki benim evde kalmış. Beni asıl ürküten ilk temaslar ve kalabalık arasında yaptığımız konuşmalar. İkimiz de güzel kadınlarız, etrafın dikkatini çekiyoruz, yüzümüzü görüp de unutmayan çıkabilir. Önünde sonunda fark edileceğiz. Hem unutma ki, avlarımız hep genç çocuklar, delikanlılar."

Nurten yine bir kahkaha attı.

"Aldırma. En kötü ihtimalle bizi anneleri sanırlar."

"Hadi canım sen de... Bu söylediğine kendin de inanmıyorsun, değil mi?"

"İnanmıyorum tabii. Ama bu güne kadar geride hiç iz bıraktık mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Nesrin. "Polis arabamı neden arıyor dersin? Sonra evime girip hiçbir şey çalmayan kim olabilir?"

Nurten yine aldırılmaz bir şekilde homurdandı.

"Belki de bir yerde'nız limitini aştın, radarlara yakalanmış olabilirsin. Evine giren şahıs da mesela bir ses duyup paniğe kapılarak kaçmış olabilir. Aklına hiç bu ihtimaller gelmiyor mu?"

Nesrin başını iki yana salladı.

"Bilirsin, ben hız yapmam. Kurallara riayet ederim. Bir trafik suçu işlediğimi hiç sanmıyorum. Ayrıca o adamın evime girdikten sonra paniğe kapılıp kaçması için hiçbir neden yok. Evimin bulunduğu yer şu sıralar çok ıssız. Neden korkmuş olabilir ki?"

"Yine başladın. Polis bir şeyden şüphelenseydi o evi daimi kontrol altında tutar ve seni yakalardı. Mantıklı değil mi söylediğim?"

Nesrin sesini çıkarmadı. Evet, doğrudu bu. Bir şeyden şüphelenseler orayı devamlı izlerlerdi. Üstelik şu sıralar Florya'daki eve kaç defa gitmiş hatta orada bir gece bile geçirmişlerdi. Kısacası, isteseler yakalayabilirlerdi pekâlâ. Bu iddia Nurten'i haklı çıkarıyordu ama o yine de huylanmaktan kendini alamıyordu.

191

Bir ara başını kaldırıp arkadaşına baktı.

Nurten'in gözlerinde çok iyi bildiği parıltılar belirmişti. Arzu ve ihtiras ışıkları. Hemen itiraz etti. "Yo, hayır," dedi. "Artık olmaz, en azından şimdilik yapamayız. Sakın öyle bir teklifte bulunma."

"Neden? Ne sakıncası var ki?"

"İstemiyorum. Son olayın etkisinden hâlâ kurtulmuş değilim."

Sırıtmaya başlamıştı Nurten.

"Sen onu külahıma anlat. Bahse girerim ki benden bile isteklisin. İçin gidiyor. Şu an yanımızda o deve gibi güçlü yeni bir oğlan olsa, fena mı olurdu, ha? Emre'nin üzerinden hiç inmedin. Oğlan benim üzcrimdeyken bile, sıranın sana gelmesi için can atıyordun, yalan mı?"

Nesrin konuyu değiştirmeye çalıştı. "Şimdilik kapatalım bu konuyu. Başka şey konuşalım."

Nurten de hiç aldırılmıyormuş gibi, "Nasıl istersen hayatım. Söylediğin gibi olsun," dedi.

Nesrin karmakarışık duygularını analize çalışıyordu. Nurten hep haklı çıkıyordu aslında. Belki de ben olanları biraz abartıyorum, diye düşündü. Korkması, çekinmesi için bir neden olmayabilirdi. Gerçekten de polis onları ele geçirecek deliller bulsa, çoktan tutuklanmışlardı. Gazeteler, televizyonlar sık sık öldürülen gençlerden bahsediyordu. Yazılı ve görsel medyada bu cinayetleri mercek altına almıştı. Nurten aşırı derecede soğukkanlıydı. Olaylar bu kadar gündemdeyken yeni bir avın peşine düşmek en azından tedbirsizlikti. Atlı kovalamıyordu ya, biraz daha sabırlı olabilirlerdi. Aradan biraz zaman geçmeli, medya kendine yeni konular bulmalıydı. Zaten bu memlekette olaylar çabuk unutulur, gündem çok çabuk değişirdi. Ama Nesrin'i asıl rahatsız eden şey, tüm yaşadıklarına rağmen hissettiği arzularıydı. Yaptıklarından büyük zevk aldığını inkar edemezdi. Bu tutkudan da öte bir şey haline gelmişti. Yorgun gözlerini arkadaşına çevirdi.

"Biz hasta mıyız Nurten?" diye fısıldadı.

Arkadaşı önce cevap vermedi. Bir süre sanki ona acırmış

192

gibi baktı. Sonra masanın öbür ucundan kalkıp yanına geldi. Masanın üzerinde duran elini tutup okşadı. Ama konuşmadı. Sessizliğiyle onu onaylar gibiydi. Nihayet, "Belki," diye mırıldandı.

"Neden gençlerle sevişmek yetmiyor bize, neden onları öldürme arzusuna kapılıyoruz? Bu hiç sağlıklı değil. Bunun sonu yok. Er geç yakayı ele vereceğiz."

Nurten tuttuğu eli sıktı. "İtiraf et, sen de istiyorsun, değil mi?" dedi.

Nesrin bunu yaptığına inanamıyordu ama o kahredici kelime dudaklarından dökülüyordu.

"Evet."

"Boş ver, fazla düşünme. Asıl olan şu kısacık ömrü gön-lümüzce doya doya yaşamaktır. Hayatın ne kadar kısa olduğunu bilmiyor musun? Yaşam göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidiyor. Her

şeyi oluruna bırak. Gittiğimiz yere kadar gideriz."

"Bu düşünce hiç de mantıklı değil."

"Biliyorum ama başka çaremiz yok."

"Kabullenmek çok zor."

"Alışırısın. Önce ben de zorlandım ama şimdi müthiş zevk alıyorum. Hadi düşünmeyi bırak artık, isteklerimize boyun eğelim. Gel, bu gece ava çıkalım. Yeni zevkler peşinde koşalım."

Nesrin ürperdi, ama kendisinin de en az Nurten kadar istekli olduğunu hayretle fark etti.

*##

İlk duraklan Ortaköy'deki bir bar olmuştu. Saat henüz 21:00 civarındaydı. Birer bardak beyaz şarap içtiler. Nesrin bunalımlı havasından çıkmış, rahatlamış, bakışları etraftaki gençleri taramaya başlamıştı. Ama ne yazık ki çevrede uygun bir kişi bulamamışlardı.

"Kimse yok," diye mırıldandı.

"Farkındayım. Şarabını bitir buradan çıkalım," diye söylendi Nurten.

193

Az sonra bardan çıkıp Audi'ye binmişlerdi. Dışarıda yağmur yağıyordu. Arkadaşının arabasının direksiyonuna geçen Nesrin sordu.

"Şimdi nereye gideceğiz?"

"Koca şehirde bar mı yok? Levent'e çıkalım."

Nesrin hiç itiraz etmeden arabayı çalıştırdı. Yol boyunca fazla konuşmadılar. Her ikisi de daha şimdiden yerinde duramaz hale gelmişti. Levent av açısından bereketli bir alan sayılırdı. Mavi Bar'ın önünde durdular. Bu gece şanssızdılar galiba. İçeri oldukça tenhaydı. Bir süre beklemeyi yeğlediler. Ne de olsa iki güzel ve yalnız kadının içeriye girmesi bazı erkeklerin dikkatini çekmişti, ama uzaktan kendilerini süzen ve adamların hiçbiri onların istediği nitelikte değildi. Nurten sinirlenerek homurdandı.

"Şu şansa bak be! Burada da iş yok."

"Biz de başka yere gideriz. Hadi vakit kaybetmeyelim."

"Tamam," diyen Nurten içkisini bitirmeden yerinden kalktı.

İki bara daha girip çıktılar.

Bu gece işler gerçekten kesattı; avın kıtlığına kıran girmişti sanki. Nesrin pes etmişti. "Anlaşılan bu gece kimseyi bulamayacağız, istersen dönelim evlerimize," diye homurdandı.

"Olmaz. Ben dönemem. Mutlaka birini bulmam lâzım."

"Ama yok işte, ne yapabiliriz?"

"Bir de Etiler'e gidelim. Hani o mimar çocuğu avladığımız bara."

Nesrin hemen itiraz etti.

"Orası olmaz. "

"Nedenmiş o?"

"Orada daha önce görüldük. Barmenlerden veya garsonlardan biri bizi tanıyabilir."

"Saçmalama. Kimse tanımaz."

"Hayır, orası olmaz dedim. Gidecek başka yer mi yok, canım? Neden daha önce hiç görülmediğimiz bir yere gitmiyoruz?"

"Orası iyidir, her zaman kalabalıktır da. Mutlaka birini buluruz."

194

"Çok geç oldu Nurten. Saat on ikiye geliyor." "Ne fark eder? Evde bekleyenimiz mi var?" Nesrin fazla uzatmadı, direksiyonu Etiler'e kırdı. Arabayı barın yanındaki açık otoparka bırakırken, park bekçisinin birden heyecanlandığını ikisi de fark etmedi. Genç adam sanki dudakları uçuklamış gibi şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Ama iki güzel kadın Audi'den inmiş, yağan yağmurdan etkilenmemek için hızla içeriye koşmuşlardı.

Kadınlar uzaklaşınca, park bekçisi soruşturma yapan polis memurunun bıraktığı kartviziti aramaya başladı. Kadınların geldiğini hemen ona bildirmeliydi.

Sinirleri gerilen Barış ciddi bir ipucu bulduğuna inanarak gevşemeye başlamıştı. Yarın ilk işi burada tespit ettiklerini Baş Komiser'e rapor etmek ve gerekirse resmi bir arama emri çıkartarak villayı baştan a^ğı aramak olacaktı. Mutlaka başka ipuçlarına da erişilebilirdi.

İçindeki önsezi genç dedektifi bir kere daha uyarıyordu. Aklına yatak odasındaki tabanca geldi. Hızla merdivenleri tırmanıp odaya daldı. Çekmeceyi açtı. Kısa namlulu Smith & Wesson yerinde yoktu.. Artık her şey ortadaydı; düşman uyanmıştı.

Tam o sırada çalan cep telefonunun sesiyle yerinden sıçradı. Boş bulunmuştu. Gecenin bu vakti kim arıyor, diye heyecanla ışıklı levhada beliren numaraya baktı.

Tanımadığı biri olmalıydı.

"Alo," dedi.

Yabancı bir ses, "Komiser Barış ŞahinTe mi görüşüyorum," diyordu.

"Evet, benim. Buyurun."

"Ben Zekcriya.. Hatırladın mı ağabey?"

Zekeriya adı genç dedektife hiçbir şey ifade etmemişti.

Hızla anımsamaya çalıştı ama adamın kim olduğunu bulamıyordu. Hattın öbür ucundaki ses hatırlanmadığını anlamış gibi mırıldandı.

195

"Etiler'deki barın otopark bekçisi."

Barış'ın beyninde birden şimşek çaktı. Hatırlamıştı tabii. Birden nefesini tuttu. Gecenin bu saatinde oğlan aradığına göre çok önemli bir şey olmalıydı.

Hemen, "Hatırladım tabii," diye fısıldadı. "Söyle, Zekeri-ya ne var?"

"Ağabey bana kartını vermiştin, o kadınlar gelirse hemen ara demiştin."

Barış güçlükle yutkundu. "Evet," dedi soluğu kesilerek. "Geldiler mi?"

"Buradalar ağabey. Onları tanıdım.. Yalnız..."

"Yalnız ne? "

Değnekçi bir an durakladı.

"Ağabey, o beyaz Opel'le değil, bu kez bir Audi ile geldiler."

Barış da irkildi bir an. O sırada farklı bir arabayı pek de hesaba katacak durumda değildi.

"Önemli değil," diye söylendi. "Ama hemen o arabanın plakasını bir yere yaz."

"Tamam, memur bey."

"Dur!" diye bağırdı Barış. "Bekle bir dakika, kapatma hemen telefonu." Telaşla saatine baktı. On ikiyi on geçiyordu. Florya'dan Bebek'e gidene kadar çok zaman geçebilirdi. Gerçi arabasında siren vardı, yol üstünlüğü isteyerek hız yapabilirdi ama yine de vaktinde yetişemememe riski mevcuttu. Bir an düşündü; Baş Komiser'den yardım talep edip hemen söz konusu bara bir ekip

göndermesini isteyebilirdi, ama nedense son anda bundan vazgeçti. Galiba bu zafere tek başına ulaşmak istiyordu. Buna hakkı olmadığını da bilincindeydi, ama umursamadı ve park bekçisine, "Tamam," dedi. "Hemen geliyorum."

Sonra yıldırım gibi villadan fırladı.

Nihayet katillerle ilk defa yüz yüze gelecekti.

196

Barış arabayı yıldırım hızıyla sürüyordu. Siren sesi gecenin sessizliğini yırtıyor, genç dedektif içinden, umarım zamanında yetişirim, diye dualar ediyordu. Audi herhalde ikinci kadının arabası olmalıydı. Zamanında yetişemesc bile, artık izini rahatlıkla sürebilecekleri ikinci bir arabadan haberdar olmuşlardı. Yol bitmek bilmiyordu. Barış arabayı, sağ ayağının tabanını gaz pedalından hiç kaldırmadan sürüyordu. Pek çok muamma hep böyle çözülmüştü. Bazen katiller hiç umulmadık bir anda beklenmeyen bir hata yaparlar ve yakayı ele verirlerdi. Aynı bara tekrar gelmek bu türden bir hataydı.

Öte yandan sorumluluk duygusu galebe çalmaya başlamıştı. İki katil kadının kendilerine av aramak için piyasaya çıktıklarından hiç kuşkusu yoktu. Bir kapris uğruna merkeze haber vermekten kaçınarak meseleyi tek başına halletmeyi düşünmüştü, ama kadınlar kendisi ulaşmadan bardan çıkabilirlerdi. Bu da muhtemelen bir gencin daha öldürülmesine yol açabilirdi. Ayrıca görevini de yerine getirmemiş olacaktı. Sonunda isteksiz de olsa, cebinden telefonunu çıkarıp Baş Komiseri aradı.

Zil çalıyor fakat açan olmuyordu.

Bu kez Merkez'i aradı. Santral onu nöbetçi âmire bağladı. Barış Komiser Muavini Sedal'ın sesini hemen tanıdı. Kısaca durumu özetledi ve hemen ekibi yanına alıp Etiler'deki bara gitmesini ama önce park bekçisiyle görüşmesini söyledi. Yolda olduğunu, kendisi gelmeden hiçbir şey yapmamalarını da tembih etti.

Heyecandan ter içinde kalmıştı genç dedektif.

Arabasının sireni acı acı ötüyordu...

**#

İki güzel kadın içeri girdiklerinde, Kiraz Bar daha önce uğradıkları yere kıyasla bir hayli doluydu. Oturacak boş masa yoktu. Sadece barın yan tarafında boş bir tabure vardı. Oraya yaklaştılar, boş tabureye Nesrin çöktü. Nurten onun yanında ayakta duruyordu.

197

Kiraz Bar'ın at kuyruklu barmeni Yavuz yeni gelen iki müşteriyi görünce irkilmiş ve yan gözle kadınları incelemeye başlamıştı. Bara gelen iki polisin kendisini sorguya çekmelerini hatırladı. Merak ettikleri kadınlar bunlardı işte. Diğer barmen Sait onlara daha yakındı. Bir yandan

müşterilerine hizmet ediyor, bir yandan da çaktırmadan iki kadını süzüyordu. Komik, diye geçirdi içinden, bu iki kadının katil sıfatıyla aranması son derece inanılmaz geliyordu ona. Basından ve televizyon haberlerinden, polisin iki sapık kadının peşine düştüğünü biliyordu, ama aranan katillerin onlar olduğunu düşünmek tek* kelimeyle komedi idi. Hem zaten öyle olsa, cinayetten beş on gün sonra çekinmeden buraya gelirler miydi? Birini daha az görürdü, ama o gece jöleli saçlı delikanlıyla konuşan kadın daha sık uğrardı buraya. Bir an o kadınla göz göze geldi.

Nurten de barmenin kaçamak bakışını yakalamıştı. İlk defa içinde bir tedirginlik hissetti. Orhan Kuloğlu ile burada sohbet ederken ona içki servisi yapan adamdı bu. Özellikle at kuyruğu yaptığı saçlarından anımsıyordu onu. Birkaç saniye sonra barmenin tekrar Nesrin ile kendisine baktığını gördü, hatta bu sefer Nurten'in baktığının fark edildiğini anlayınca hızla bakışlarını kaçırmıştı. Nurten huylanmıştı. Acaba beni o gecedan hatırlamış olabilir mi, diye düşündü. Gerçi Orhan Kuloğlu'nun son gecesinde bu bara uğradığını polis nereden bilecekti? Bu oldukça zayıf bir ihtimaldi ama belli de olmazdı. Ayrıca boğularak öldürülme vakaları basına intikal ettikten sonra; daha doğrusu medya olaylara el attığından beri, gazetelerde sık sık maktullerin resimleri çıkmaya başlamıştı. Barmen o resimleri gördüyse, belki zihninde bir çağrışıra yapmış olabilirdi.

Genç kadının birden neşesi kaçmıştı.

Orada kalmak istemiyordu. Ne var ki kuşkularını Nesrin'e açamazdı. Gün geçtikçe daha ürkek bir hale gelen arkadaşı, kendisinin de paniğe kapıldığını anlarsa, iyice olumsuzlaşır, bu işten elini ayağını çekmeye kalkışabilirdi.

Nesrin'in kulağına, "Anlaşılan bu gece iş çıkmayacak," diye fısıldadı.

198

"Dur acele etme hemen. Sıkıldım artık, kaç bar dolaştık. Yoksa yine çıkacak mıyız?"

"Ben etrafa baktım. İşimize yarayacak biri yok."

Nesrin onun tedirginliğini fark edememişti.

"Biraz daha bekleyelim canım," diye mırıldandı.

Onunla konuşan ama gözlerini barmen Yavuz'dan ayırmayan Nurten, adamın kendilerine bakmaya devam ettiğini görmüştü.

"Yürü gidiyoruz," dedi.

"Yahu içkimizi bitirmeden mi?"

"Sen ne diyorsam onu yap, hadi."

Nesrin isteksizce yerinden kalktı. Nurten ise hesap istemeden bankonun üstüne yeterince para bırakıp yürümeye başlamıştı bile. Nesrin arkadaşındaki telaşı ve kararlılığı fark edince ilk kez huylandı. Hemen peşinden seğırtirken, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Evet." i

"Ne oldu?"

Nurten kuşklarını Nesrin'e açamayacağı için hemen bir yalan kıvırdı.

"Kocamın iki eski arkadaşını gördüm. Şimdi onlarla karşılaşmak istemiyorum, hiç konuşacak havada değilim."

Bu oldukça geçerli bir nedendi. Nesrin anlayışla mazereti kabul etti ve "Tamam," dedi.

Park bekçisi Zekeriya kadınların bardan bu kadar çabuk çıkacaklarını hiç tahmin etmemişti. Birden onları karşısında görünce afalladı. Önden yürüyen Nurten'c yaklaşarak, "Gidiyor musunuz abla?" diye mırıldandı.

Nurten cevap bile vermemişti. Bekçiye yüz vermeden hızla arabaya yürüdü. Zekeriya da başka bir şey sormadı. Ama içinden, hay kör şeytan, diyordu. O genç polis yetişememişti, ama onun elinden de daha fazlası gelmezdi.

Neyse ki, Audi'nin plaka numarasını kaydetmişti..

199

» M.*.*

iki kadın arabaya binip parktan çıktılar. Yağmur bütün şiddetiyle devam ediyordu..

Mavi-beyaz iki polis otosu hızla otoparka dalınca, Zekeriya da yağmurdan kaçıp sığındığı ufacak kulübesinden dışarıya fırlayıp arabalara doğru koştu. Arabaların içinden altı yedi sivil polis inmişti. Bekçinin gözü aralarında Barış'ı aradı ama göremedi. Ekibe başkanlık eden Sedat, kendilerine doğru gelen adamın telefonda Barış'ın bahsettiği değnekçi olduğunu tahmin ederek hızla yanına gitti.

"Komiser Barış da gelmek üzere. Kadınlar hâlâ içerde mi?" diye sordu.

Zekeriya üzüntüyle başını salladı.

"Hayır, memur bey. Yaklaşık on dakika önce burayı terk ettiler. Arabalarına binip uzaklaştılar," dedi.

"Yanlarında başka kimse var mıydı?"

"Yoktu, efendim."

"Allah kahretsin. Geç kaldık yani, ha?"

"Evet, efendim."

"Arabanın plaka numarasını aldın mı?"

"Aldım. Siyah bir Audi idi." Bekçi plaka numarasını Sedat'a uzattı. Komiser muavini hemen arabaya dönerek, telsizinden hareket halindeki bütün polis arabalarına söz konusu otomobilin görüldüğü yerde çevrilmesi emrini verdi.

200

ORHAN KEMAL

İt HALK KÜTÜPHANESİ

3

Ertesi sabah, ekibi Hidayet Baş Komiser'in odasını doldurmuştu. Hepsi pr dikkat Baş Komiser'in vereceği emirleri bekliyordu. Muavin Selim yılların verdiği alışkanlıkla âmirinin hiç de rahat olmadığını sezmişti. Baş komiser ceketinin nn açmış, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, ağzındaki kürdanı sağdan sola kaydırıp duruyordu. Konuşmaya başladığında ses tonundan hâlâ bazı tereddütleri olduğu anlaşılıyordu. 1

"İkinci kadının, ya da-başka bir ifadeyle Audi'nin sahibinin kim olduğunu öğrendik," dedi ve bir süre sessiz kaldı. Bariş kalp arpıntısıyla Baş Komiser'in dudaklarının arasından çıkacak ismi bekledi. Bilmecenin nihayet son halkası da

«

ğrenilmiş olacaktı. Dikkat kesilmişti, nk Hidayet Komiser nedense, ikinci katilin kimliğini tespit ettik, gibi bir ibare kullanmaktan kaçınmıştı. Genç dedektifin birden keyfi kaar gibi oldu. Galiba Audi'nin sahibi yaklaşılması zor, çok ünlü biri ya da siyasi nüfuzu olan bir ailenin mensubuydu.

Hafifçe içini çekti Baş Komiser.

"Aranızda şahin Kabay'ı hatırlayan var mı?" diye sordu.

Ekibin elemanları birbirlerine baktılar. Ortaya atılan isim kendilerine tamamen yabancıydı. Sadece Selim'in kaşları hatırlamaya çalışır gibi çatılmıştı.

"Amirim..." dedi neredeyse kekeleyerek. "Hani şu beş altı sene evvel kalp krizinden ölen ünlü trilyoner değil mi o?"

Hidayet başını salladı.

"Evet, ta kendisi. Araba onun dul eşine aitmiş."

Bu açıklama Barış'a hiçbir şey ifade etmemişti. Kadının

201

çok zengin olması yaptıklarının cezasını çekmesine mâni teşkil etmemeliydi. Dudaklarını sarkıtıp bekledi. Baş Komiser'in de bu durumdan fazla etkileneceğini sanmıyordu.

Ama âmirinin yüzü iyice asılmıştı.

"Peki Kabay soyadı size herhangi bir çağrışım yapıyor mu?"

Barış yine arkadaşlarına baktı. Anladığı kadarıyla kimsede bir çağrışım yapmamıştı. Genç dedektifin merakı daha da artmıştı şimdi.

"Anlaşılan hiç biriniz bilmiyorsunuz?"

Sedat dayanamayarak sordu.

"Neyi âmirim?"

"Müteveffa Şahin Kabay'in erkek kardeşinin kim olduğunu."

Hiç ses çıkmamıştı gruptan.

Hidayet, "Bakanlardan birinin bacanağıdır," diye homurdandı.

Barış kendini tutamayarak, "Hangi bakanın?" dedi.

Hidayet ters ters Barış'a baktı.

"Fark eder mi?"

"Ne yani, âmirim..." diye söylendi. "Bakanın bacanağının akrabası diye kadını tutuklamayacak mıyız?"

Hidayet homurdandı.

"Ukalâlık etme.. Tabii ki bunu söylemek istemiyorum. Ama savcılığa sunacağımız deliller, tartışma kabul etmeyecek ve çürütülemez kadar güçlü olmalı. Müthiş bir patırdı kopacak. Mesele iyice alevlenecek... Kadınları kurtarmak için en iyi avukatlar boy gösterecekler... Olmadık baskılar altında kalabiliriz. Yani söylemek istediğim..."

Baş Komiser birkaç saniye sustu.

O fırsattan istifade eden Barış, yarım kalan cümleyi tamamlamak ister gibi mırıldandı.

"Suçüstü yaratmalıyız, değil mi âmirim."

Hidayet sessizce başını salladı.

202

İkisi de arabanın içinde uyuşmuş kalmışlardı. Sedat birbiri ardına sigara yakıyordu. Barış ise nöbeti aldıkları andan beri âdeta kımıldamadan, gözlerini sitenin ana çıkış kapısına dikmiş, heykel sessizliği içinde oturuyordu. Sedat'ın vakit geçirmek, biraz oyalanmak, asap bozucu bekleyişin gerginliğini yumuşatmak için açtığı tüm konulan. Barış kısa veya ters kelimelerle geçiştirmişti.

Sedat, "Çok gergin görünüyorsun, komiserim," dedi.

Barış yine, "Öyleyim," diye mırıldandı; üstüne varma, sus ve görevine devam et dercesine. Sesi sert ve homurdanır gibi çıkmıştı. Sedat ondan yaşça büyük fakat rütbe ve kıdem olarak astıydı. Aldırmaz gözüktü.

"Bir sigara yakar mısın?"

"İstemem."

Komiser muavini göz ucuyla genç dedektife baktı.

"Bu gün çok gergin gözüküyorsun." diye mırıldandı.

"Kapa çeneni de işin^ bak."

Sedat oralı olmadı.

"Yapma be komiserim, bu iş benim de sihirlerimi çok gerdi. Mesai şartları çok ağırlaştı. Dün sabaha kadar nöbetteydim, şimdi de uyumadan bu izleme görevine başladım. İnan gözümden uyku akıyor."

"Öyleyse geç arabanın arkasına biraz kestir. Ben devam ederim."

"Olmaz, komiserim. Görevdeyken nasıl uyurum? Sen de uykusuzsun. Senin de bütün gece uyumadığını biliyorum. Böyle idare ederim."

Barış ısrar etmedi ve susmaya devam etti, ama bir sigara daha yakan Sedat işgüzar bir şekilde konuşmayı sürdürdü. Gülümseyerek sordu.

"Bu sabah Hidayet Baş Komiser'in yaptığı planı pek beğenmedin, değil mi? Suratının aşıklığı ondan. Takma kafanı, ben onun yanında senden eskiyim. Huyunu suyunu iyi bilirim. Sinirlendiği zaman biraz sert konuşur, kendi fikrinden başkasını kabul etmez ama aslında pırlanta gibi bir kalbi vardır, iyi insandır ve memurunu daima korur. Tecrübesine de

diyecek yoktur hani, ona güven, en iyisini planladığına da inan."

Bariş o anda bunları dinleyecek havada değildi. Esnemekle yetindi. Tam o sırada gözetledikleri Nurten Kabay'ın oturduğu sitenin otomatik açılan bariyeri harekete geçti. Kapı ağzında bir araba gözüktü.

Direksiyonun başındaki Sedat, "Bir araba çıkıyor siteden, " diye mırıldanırken, elli metre uzaktaki arabanın direksiyonunda oturan kişiyi daha net görebilmek için dürbünü gözüne götürdü. Bariş da dikkat kesilmişti.

"Yaşlı bir erkek" diye mırıldandı Sedat. "Kadın değil."

"Arabanın markası ne?"

"Audi değil komiserim. Bu bir Honda."

İkisi de gevşeyip beklemeye devam ettiler. Trafik sicilinden Nurten'in arabasının markasını, modelini, rengini ve tabii en önemlisi ikâmetgâhını belirlemişlerdi. Aldıkları emir günün yirmi dört saati bu kadını izlemektir. Onun peşine düşerek önünde sonunda diğer kadına da ulaşacaklarını tahmin etmişti Baş Komiser Hidayet. Ve kesinlikle iki katili suçüstü yakalamalarını istiyordu.

Sonunda arabanın içinde sırayla ikişer saat uyuklamaya karar verdiler. Arkaya, geçen Sedat başını yaslar yaslamaz uykuya daldı. Direksiyona Bariş geçti. Aslında fazla hareketli bir yer sayılmazdı gözetledikleri mekân. Kapının önünde binanın korumaları vardı ve arabalar dışarıya merasimle çıkıyordu. Gelen araba da bariyerin önünde duruyor, koruma bariyeri kaldırıyor ve bu arada genellikle korumayla birkaç kelime sohbet veya merhabalaşma sırasında, onlar uzaktan giren çıkan rahatlıkla izleyebiliyorlardı.

Saatler akşam altıyı gösterirken netice olumsuzdu. Nurten Kabay adlı kadın gün boyu siteden dışarıya Audi'si ile çıkmamıştı. Aslına bakılırsa Bariş buna fazla da şaşmamıştı; anladığı kadarıyla iki kadın da gece kuşuydu. Şehre karanlık basınca kan emen vampirler gibi ava çıkıyorlardı.

Saat tam altıda, yanına ekipten bir eleman almış olan Muavin Selim, sivil plakalı bir arabayla nöbeti devralmaya geldi. Gece nöbetini onlar tutacaktı. Sedat ile Bariş arabadan indiler. Genç dedektif, Selim'e, "Yeni bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Yok evlât," diye mırıldandı. "Her şey bildiğin gibi." "Ya beyaz Opel? Aranıyor mu hâlâ?" "Hem de her yerde. Ama bulunamadı henüz." Bariş'in suratı asılmıştı. Selim, genç dedektife

takıldı. "Hadi, asma yüzünü. Senin keyifli görevin daha yeni başlıyor. Bütün gece o bar senin bu bar benim dolaşacaksın. Vallahi sana gıpta ediyorum."

"O kadar hevesliysen, görevleri değişelim ağabey," diye homurdandı Barış.

"Ben dünden razıyım, ama evdeki karıya durumu nasıl açıklarım yahu."

Selim kıs kıs gülüyordu.

Barış, Audi'nin gün boyu evden çıkmadığını söyledi ve iki polis Selim'in getirdiği arabaya atladılar.

"Seni nereye bırakayım Sedat?" diye sordu Barış.

"Yoluna denk gelirse Beşiktaş'a. Serencebcy'de oturuyorum."

Sedat'ı Beşiktaş'a bırakan Barış, ne yapacağını bilemeden arabayı Ortaköy'e sürdü. Hâlâ bu işin iğneyle kuyu kazmaktan hiç farkı olmadığını düşünüyordu. Şehirde bu kadar bol eğlence yeri varken, katillerle karşılaşmayı tesadüfe bırakmak onun havsalasının alacağı bir iş değildi.

Ayrıca bir daha ne zaman ava kalkışacakları da bilinemezdi. Mesela iki kadın dün gece bara gittikleri halde kimseyi avlamadan çıkmışlardı. Park bekçisi onların yanında başka kimseyi görmediğini yeminle söylemişti. Geceleri boşu boşuna sokakta sürtecekti. Gerçi artık bir avantajları vardı. Nurten Kabay Audi'si ile evinden çıktığında, en azından kadını takip

205

edebilirlerdi. Körü körüne barları dolaşmak zorunda değildi, ama Baş Komiser Hidayet yine de suçüstünü sağlamak için kendisini koz olarak kullanıyordu.

Arabayı amaçsızca sürüyordu genç dedektif. Tam iş çıkışı olduğu için Boğaz yolu her zamanki gibi tıkalıydı. Belki uykusuzluktan hafifçe başı ağrıyordu. Uygun yerde durup bir 'eczaneden aspirin alayım, diye geçirdi içinden. Ama Ortaköy durmaya pek müsait değildi. Kuruçeşme'ye doğru yollandı. Boğaz yolunda daima belirli kesimler tıkanırdı, nitekim Kuruçeşme'ye yaklaşırken yol birden rahatlamıştı. Karşı tarafta bir eczane gözüne çarptı. Karşıya geçip ilaç almak için iyice sağa yanaşarak, bir arabanın arkasına park etti. Motoru stop ettirip ışıkları kapatacağı anda, birden yakın mesafeden farların aydınlattığı önündeki siyah arabaya gözü takıldı.

Bir Audi idi bu.

Aradığı araba bu Audi olamazdı; ama şartlanmış gibi gözü arabanın plakasına kaydı.

Bir an gözlerine inanamadı. Plaka tutuyordu.

Ama bu adeta imkansızdı. Saat sabahın on buçuğundan beri Nurten Kabay'ın Ulus'daki evinin önünde bizzat nöbet tutmuştu. Arabanın çıkışını görmemesi olanaksızdı. Acaba arka kanepede uyuklarken Sedat gözden kaçırmış olabilir mi, diye düşündü. Ona da ihtimal vermedi; Sedat böyle bir hata yapacak kadar deneyimsiz bir eleman değildi. İkinci bir ihtimal olarak, acaba yorgunluktan zihnim bana bir oyun mu oynuyor, diye düşündü. Plaka numarasında yanılmış olabilir miydi? Bu olasılığı da kabul etmedi, bütün gün kadının evini kontrol altında tutarlarken Audi'nin plaka numarası âdeta beyinlerine nakşolmuştu? Sonra birden uyandı. Nurten denen kadın, kendisi gözetleme nöbetini devrettikten sonra evinden çıkmış olamaz mıydı? Ne de olsa sıkışık trafikte epeyce oyalanmış, Sedat'ı Beşiktaş'a bırakırken epey zaman harcamıştı. Ortaköy'deki dur-kalk da zamanını almıştı.

Baş ağrısını unutup arabadan çıkmadı.

Emin olmak için arabanın telsiziyle Muavin Selim ile temas kurdu.

206

"Ne var?" diye sordu Selim.

"Kadın hâlâ evde mi ağabey."

"Evde. Çıkan olmadı."

"Emin misin, ağabey?"

Muavin sinirlenmiş gibi homurdandı.

"Ne demek oluyor şimdi bu? Sana nöbetteyiz dedim. Neden soruyorsun?"

Kısa bir an kararsız kaldı yine Barış.

"Önemli değil. Az evvel siyah bir Audi gördüm de burada.."

"Evlat, İstanbul'da tonla siyah Audi var. Biz hepsinin değil birinin peşindeyiz. Sen çok yorgunsun galiba."

Muavinin zaman zaman yaptığı bu iğneli şakalara bozuluyordu genç dedektif. Ama bu kez bozuntuya vermedi.

"Şey..." dedi. "Direksiyonda bir kadın vardı da."

"Boş ver sen. Beklediğimiz araba siteden çıkmadı."

"Ağabey..." ^

"Ne var yine?" ' '.

"Yahu Şu arabanın plaka numarası neydi?"

"Yuh olsun size! Yoksa bütün gün beklediğiniz arabanın plaka numarasını bilmeden mi oturdunuz orada?"

"Yok be ağabey. Emin olmak için soruyorum."

Sonra hâlâ sndrmediği farlarının aydınlattığı önündeki arabanın plaka numarasını okuyarak mırıldandı. "Buydu, değil mi?"

Kabaca, "Hı," diyen Selim hattı kapattı..

Bir an dona kaldı Barış. Yanlış yoktu. Artık hayatta tesadüflerin büyük rol oynadığını kabul etmek zorundaydı. Arabanın o sitenin bahçesinden ekibe görünmeden nasıl çıktığını bilmiyordu, ama tam önünde duruyordu işte.

Bir an nefes almakta zorlandı.

Galiba bu sefer turnayı tam gözünden vurmuŐtu.

***# Nurten Kabay ortalarda yoktu henüz, ama er geç arabasının

207

başına dönecekti. Bu arada kafasını çalıŐtıran Barış'ın aklına başka makul bir açıklama geldi. Bu sabah Baş Komiser'in çalışma odasındaki brifingi saat tam sekizde yapmıŐlar, Hidayet komiser planım anlatmıŐ, görev taksimi yerine getirilmıŐ ve ancak ondan sonra Ulus'taki sitenin önünde Sedat'la nöbete girmişlerdi. Barış gayet iyi hatırlıyordu; nöbete baŐladıkları sırada saat tam 10.30'du. Bu durumda, onlar nöbete başlamadan kadın evinden çıkmış olabilirdi. Bu olasılık gayet mantıklıydı. Belki de saatlerdir burada duruyordu Audi.

Mutlaka dönüp arabasına gelecekti kadın.

Acele etmesine hiç gerek yoktu. Polislik her Şeyden çok sabır ve beklemeyi gerektirirdi.

208

4

Barış iŐıkları söndürüp arabanın içine büzülerek, Nurten Kabay'ın gelmesini beklemeye başladı. Kadını hiç tanımıyordu ama bu önemli değildi. Nasıl olsa az sonra görecekti. Hatta bir an aklından, yanında toy bir gençle dönerse hiç ŐaŐmam, diye geçirdi ama sonra bu düşünceden vazgeçti. Kadınlar birlikte çalıŐıyorlardı.

Durmadan düşünüyordu genç dedektif, belki de iki kadın Şu anda beraberdiler. Bunun olmaması için bir sebep yoktu. Nasıl olsa Nesrin Mert'e TilaŐamıyorlardı; Nesrin'in arabası sırta kadem basmıŐtı. Kuvvetli bir olasılıkla ava çıkarken tek araba kullanıyorlardı, zaten akla yakın olanı

buydu. Avı paylaştıklarına göre iki ayrı araba kullanmaları abesti, ayrıca pratik de değildi.

Tüm bunları akıldan geçirirken birden irkildi. Uzun boylu, havalı, yürüyüşüyle bile dikkat çeken bir kadın, karşı kaldırımdan Barış'ın bulunduğu tarafa geçiyordu. Kesin o, diye mırıldandı kendi kendine. Karanlıkta yüzünü seçemiyor-du ama kadın arabaların durduğu yere doğru yaklaşıyordu. Spor bir kıyafet vardı sırtında; blucin, kalın topuklu çizmeler ve başlıklı, kalın, gri bir anorak

Barış bu giysiler içindeki bir kadını, kesinlikle çekici bulmazdı; ne var ki kadın o kadar ahenkli yürüyordu ki bakışlarını üzerinden alamadı. Kukuletanın kenarları yün, pamuk, keçi kılı gibi bir nesneden yapılmış, uzun tüylü, pelüşü hatırlatan bir şeyle kaplı olduğundan yüzünü seçebilmekte zorlanıyordu. Yanılmamıştı, kadın tam Audi'nin yanına gelince, önce anorağın cebinden arabanın anahtarını çıkardı; sonra da

209

arabaya bineceği ve artık yağmurdan korunmasına gerek kalmadığı için, başını örten kukuletayı arkaya attı. İşte, o anda genç dedektif hiç beklemediği bir sürprizle karşılaştı. Yanılmasına imkân yoktu, zira her fırsatta fotoğrafını çıkarıp incelediği kadındı bu, yani Nesrin Mert..

Bir an akli karışır gibi oldu.

Trafik kaydına göre Audi, Nurten Kabay'a aitti, oysa şu anda arabayı kullanan kişi Nesrin Mert'ti. Tabii ilk aklına gelen, Nurten'in Audi'yi arkadaşına vermiş olduğuydu. Bunun sebebinin şimdilik çözemezdi ama Opel'i neden polis bulamadığını anlamıştı. Opel gözönünden kaldırılmıştı.

Barış, bu konuyu düşünmeyi sonraya bıraktı. Kadını, kendisine belli etmeden takip etmeliydi. Nasıl olsa Nesrin, polis artık Audi'nin varlığından da haberdar olduğunu bilmiyordu. Yoksa bu arabayı da kullanmaktan kaçınırlardı.

Kadının, tam arkasında duran arabanın içinde birinin beklediğini fark edip etmediğini bilmiyordu genç dedektif, ama o hareket eder etmez peşine takılmanın sakıncalı olacağını düşündü.

Kadın usta bir manevrayla park ettiği yerden çıktı. Barış ise birkaç saniye bekledi. Yüreği deli gibi çarpıyordu. Nesrin'i bulmuşken izini kaybetmek istemiyordu. Fazla uzaklaşmasını izin veremezdi, bütün riskleri göze alıp o da peşinden kaldırdı sivil polis otosunu. Daha şimdiden aralarında yirmi, otuz metrelik bir mesafe oluşmuştu zaten. Bu mesafeden takip etmesi yeterliydi. Aralarının daha fazla açılmasına müsaade etmemeliydi.

Nesrin hiç de acele etmiyordu.

Hatta ağır gittiği bile söylenebilirdi.

Audi, Bebek'e kadar gitti, sonra Etiler'e çıkan yolu tırmanmaya başladı. Genç dedektif gözlerini öndeki arabadan hiç ayırmıyordu, tedbir olarak da araya başka bir arabanın girmesine

izin vermişti. Böylece kadının tam arkasındaki araba olarak dikkat çekmekten kurtuluyordu.

Nesrin Mert nereye gidiyordu acaba?

Aklına gelen ilk ihtimal Nurten Kabay'ın evi oldu. Po-

210

üs Akademisi'nde suçlu psikolojisi hakkında dersler görmüşler, potansiyel suçlu tiplerini Ferri ve Lombrosa'dan bu yana gelişmeleriyle incelemişlerdi. Baş Komiser Hidayet ve Baş Muavin Selim alaylı olduklarından, bu türden bilimsel yaklaşımlara pek kulak asmazlar, babadan kalma metotlarla yol almayı yeğlerlerdi ama o farklı düşünüyordu. Eğitiminin düşünme şekline değişiklik getirmesi çok normaldi. Cinsel suçlar bambaşka bir ayrımdı ve bu iki kadın, hastalıkları ne olursa olsun, müşterek hareket ediyorlardı. Bu nokta artık iyice ortaya çıkmıştı. Ayrıca aralarında kuvvetli bir bağlılık ve arkadaşlık olmalıydı. Nitekim Nurten Kabay arabasını ona vermişti işte. Şu halde aynı evde yaşamaları da çok doğaldı. Nesrin büyük ihtimalle şimdi Nurten adlı kadının evine gidiyordu.

Akmerkez'i geçtiler.

Barış, Audi'nin sola saparak Ulus yönüne kıvrılacağı sandı. Oysa Audi, Levent-istikametinde yoluna devam ediyordu.

Barış irkildi.

Yoksa yanlış mı düşünüyorum, diye tereddüde düştü bir an. Belki de kadın, Levent'de başka bir yere uğrayacak veya alışveriş yapacaktı. Oysa Audi Levent'e hiç girmeden dümdüz yola devam etmişti.

İçindeki kuşkular arttı.

Trafik bu bölgede birden yoğunlaşmıştı. Adım adım ve sıkıcı bir bekleyiş içinde, dur-kalk ilerliyorlardı

Köprü'nün altından geçip Zincirlikuyu Mezarlığı'nın önüne gelmişlerdi. Barış'ın içini yine şüphe kapladı. Acaba kadın takip edildiğini anlamış, kendisini ekmeye mi çalışıyordu? Çünkü uzun bir süredir Audi'nin peşindeydi. Genellikle suçlu kişiler hep takip edilip edilmediklerinin tedirginliği içinde olurlardı. Belki de kadın peşindeki arabadan huylanmıştı.

Fakat başka çaresi yoktu, sonuna kadar onu izlemek zorundaydı. Gözlerini öndeki arabadan hiç ayırmıyordu. Yanılıyor da olabilirim, diye geçirdi içinden; zira takip edildiğini hisseden suçlular mutlaka bunu bir şekilde açığa vururlar,

211

peşindeki arabanında izlemeye devam edip etmeyeceğini görmek için, kaçmak, daha تنها olan yan sokaklara sapmak gibi, anlamsız şeyler yaparlardı. Oysa Nesrin, oldukça sakin ve telaşsızdı.

Sanki şehir trafiğinin bu en berbat saatinde gezmeye çıkmış gibi rahattı.

Harbiye'ye kadar her şey yolunda gitti.

Audi, Nişantaşı'ndan Teşvikiye yönüne sapınca Barış yeniden uyandı. Bu bölge onlar için tehlikeli bir alandı. Genç öğrenci Oktay Çiçek de en son Teşvikiye Camii civarında, bu kadının Opel arabasına bir takım paketler koyduktan sonra arabaya binerken görülmüştü. Kadının bu civarda bir yerde oturması da mümkündü elbette. Tabii bu da bir varsayımdı ama yüksek bir olasılıktı.

Dikkat kesildi genç dedektif.

Audi'nin sol sinyal lambası yanıp sönmeye başlamıştı. Anlaşılan sokaklardan birine sapacaktı. Barış da sinyal vermeye başladı. Nitekim Audi ilk sokağa sapmıştı. Barış da arkasından sokağa daldı.

Sokağın her iki yanı da arabalarla doluydu. Ama kadının şansı yaver gitmişti, zira arabayı hızla, tam o anda çıkan bir arabanın yerine park etti. Barış da arabayı bırakacak bir yer arıyor fakat bulamıyordu. Bir yandan da dikiz aynasından devamlı arkasını kolluyordu. Nesrin hâlâ arabadan inmemişti. Az sonra Barış sokağın sonuna gelecekti. İçinden küfür edip duruyordu. Tam o sırada kadının arabadan indiğini gördü. Hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Genç dedektif, belki de bu sokaktaki evlerden birinde oturuyor, diye düşündü. Nesrin kaldırıma çıkmış hızlı hızlı yürümeye başlamıştı. Şimdi başını çevirmiş çıplak gözle takip ediyordu kadını.

Nesrin neredeyse sokağın sonuna yaklaşmıştı.

Barış, nereye gidiyor acaba, diye kafasını yordu. Kadın sokaktaki evlerden birine girmemişti. O sırada aynı sokağa girmek isteyen başka bir araba, bir an önce sokak ağzından çekilmesi için Barış'a klakson çalmaya başladı. Genç dedektif arabanın sahibine öldürecek gibi bir bakış fırlattı, ama adam haklıydı, düpedüz yolu kapatıyordu. Çaresiz arabayı

212

yan sokağa soktu ve birden gözleri sevinçle panldadı. Her nasılsa ışılıtlı bir butiğın tam önünde bir arabalık park yeri vardı. Barış çılgın gibi arabayı oraya sığdırdı. Nesrin yanındaki kaldırımdan geçmiş ve dedektife hiç bakmamıştı.

Kadını yaya olarak takip edecekti. Hemen arabadan fırladı. Koşar adım peşine takıldı. Nesrin Mert bir kerecik olsun başını çevirip geriye bakmamıştı; yürümeye devam ediyordu. Az sonra bir apartmanın önünde durdu ve çantasından çıkardığı anahtar destesiyle dış kapıyı açtı.

Genç dedektif sırtmaya başlamıştı artık. Sevinç dalgası tüm bedenini kapladı. Burası izi bir türlü bulunamayan evi olmalıydı Nesrin Mert'in. Ve eğer yanılmıyorsa, kendi cebinde de kadının az önce kullandığı anahtarların yedekleri vardı. Gayri ihtiyari elini ceketinin yan cebine attı ve parmakları anahtar kitlesine değdi. Gerektiğinde her an bu eve de girebilirdi artık. Florya'daki yazlığa yaptığı ziyaretlerin en büyük kazancı, yatak odasındak^ çekmece de bulduğu bu anahtarlardı galiba.

Fakat emin olması lâzımdı.

İlgisiz gibi davranarak apartmanın önünden geçti. Antrenin otomatiği hâlâ yanıyordu ama Nesrin Mert ortalarda yoktu. Hemen geri döndü dış'kapıdan içeriye bir daha baktı. Kapının tam karşısında asansör kabini vardı. Başını cama biraz daha yaklaştırıp içeriye baktı. Yan taraftaki ışıklı göstergede asansörün meşgul olduğunu gösteren kırmızı ışık yanıyordu.

Az sonra zamanla süreli otomatik söndü ve etraf karardı. Kapının önünden çekilen Barış önce dikkat çekmemek için etrafına bakındı. Akşamın bu saatinde sokak oldukça kalabalıktı. İnsanlar koşuşturuyor, sokağa birbiri ardına vasıtalar giriyor ve tipik bir akşam telâşi yaşıyordu. Ancak kendisiyle ilgilenen kimse yoktu.

Barış hiç acele etmedi.

Kadının ikametgâhının burası olduğundan emin olmalıydı. Cebinden anahtarları çıkardı. Şık bir anahtarlık üzerine yedi sekiz anahtar geçirilmişti. Bunlardan biri bu apartmanın dış kapısının anahtarı olmalıydı.

213

Eline alıp birer birer inceledi.

Ufak bir Yale anahtarını gözüne kestirdi. Önce onu deneyecekti. Kimse tarafından dikkat çekmediğine kanaat getirdikten sonra anahtarı kilide sokmaya çalıştı. Ama yarıya kadar giren anahtar daha ileri gitmiyordu.

"Allah kahretsin!" diye homurdandı.

Sonra gözüne kestirdiği ikinci anahtarı denedi. Bu kez uymuştu; kilit sessizce yuvasında döndü. Barış demir kapıyı itince kapı aralandı. Neredeyse bir zafer çığılığı atacaktı.

Hayatta tesadüflerin rolü olmadığına inanırdı. Ama artık bu düşünceden vazgeçmek zorundaydı. Bugün Sedat'ı bırakmak için Beşiktaş'a inmesi, ardından bilinçsizce arabayı Kuruçeşme'ye sürmesi, başına saplanan o ağrı için ilaç almaya karar vermesi ve tam park ettiği yerin önünde, aranan Audi ile karşılaşması, tesadüflerden başka neyle açıklanabilirdi?

Karşı kaldırıma geçip bir süre uzaktan apartmanı inceledi. İlk katın ışıkları sönüktü. Girişte sağlı sollu iki daire olduğunu düşündü. Onun üstündeki katlar tek daire olmalıydı. Yapım şekline bakarak binanın en azından otuz, otuz beş yıllık olduğunu düşündü. Nesrin Mert muhtemelen bu binada kiracıydı. Muhtarlığa kayıt yaptırmadığını da biliyorlardı artık.

Birden, acaba bu gece de kadınların birlikte gezmeye çıkarlar mı diye düşündü. Dün gece Etiler'deki o malum bara gitmişlerdi, acaba bu gece de çıkarlar mıydı? Bilinemezdi, belki de her gece çıkıp kendilerine yeni avlar arıyorlardı. Anladığı kadarıyla dün gece uygun bir genç bulamayıp, eli boş dönmüşlerdi. Yine öldürme krizine kapılmışlarsa, bu gece tekrar av aramaya çıkmaları beklenebilirdi.

Saatine bir göz attı, henüz çok erken sayılırdı. En azından bir iki saat beklemesi gerektiğine inandı. Sonra aklına başka bir soru takıldı; acaba Nurtcn Kabay'a ait olan arabayı neden kendi oturduğu apartmanın önüne değil de, bir sokak geriye bırakmıştı? Oturduğu sokakta yer bulamayacağı için mi?

214

Ama o sokağa girip hiç bakmamıştı ki. İnsanlar genellikle arabalarını kendi kapılarının önüne bırakmak isterlerdi. Neden Nesrin öyle yapmamıştı? Hem denesc yer de bulacaktı. Neyse, diye mırıldandı içinden, bu çok önemli bir şey değildi. Bir süre yağmur altında oyalandı ama şimdiden ıslanmaya başlamıştı. Üstelik bu bekleyiş saatlerce de sürebilirdi. Sonra görev arabasına dönmeyi düşündü; eğer Nesrin Mert dışarı çıkarsa, mutlaka öteki sokağa bıraktığı arabasına gidecekti. Apartmanın önünde beklemekten vazgeçti Audi'nin durduğu yan sokağa yürüdü. Niyeti boş bir yer bulursa kendi arabasını oraya çekmekti. Ama bütün sokak doluydu. Çaresiz arabasına girip oturdu. Artık kadının çıkışını beklemekten başka çaresi yoktu..

Saat sekiz buçuğa iddoğru çok acıktığını hissetti. Arabadan çıkıp dört yol ağzındaki sandviççide alelacele bir şeyler tıklarken, gözlerini karşıdaki apartmanın kapısından hiç ayırmadı. Bir şey daha dikkatini çekmişti; galiba apartmanın dairelerinin çoğu mesken olmaktan ziyade iş yeri olarak kullanılıyordu, zira saatler ilerledikçe, dairelerin çoğunun ışıkları sönmüştü.

Yeniden arabasına döndü. Arabanın radyosunu açıp karıştırmaya başladı. İki gecenin yorgunluğunu şimdi daha iyi hissediyordu. Belki bu gece de sabaha kadar uykusuz kalacaktı. Saçları da sıırıslam olmuştu.

Dokuz buçuğa doğru, Nesrin Mert sokak kapısının önünde belirdi. Kadın dışarıya çıkıyordu.

Barış gözlerini kısıp nefesini tutarak baktı kadına. Sanki bir iki saat önce evine dönen kadınla hiç alakası yoktu. Çok kısa sürede de olsa, apartmanın dış kapısının ışığında bir süre durup şemsiyesini açan kadını inceleme imkânı buldu." Bu kez sırtında beyaz bir palto, mini etek ve yüksek ökçeli ayakkabılar vardı. Spor kıyafetini değiştirence müthiş çekici bir görünüme bürünmüştü.

215

Nesrin, Barış'ın arabasının yanından geçip Audi'yi bıraktığı sokağa saptı. Dedektif de aynı anda arabasını çalıştırdı. Acele etmek zorundaydı, zira yan sokak çift yönlü olduğundan kadının doğrudan caddeye mi kıvrılacağını yoksa dört yol ağzından mı çıkacağını bilemezdi. Hemen arabayı geri vitese takıp dört yol ağzının ortasına kadar gelerek kadını arkadan izledi. Nesrin Audi'ye binmek üzereydi. Barış olduğu yerde bekledi. Kadın ustaca iki manevrayla arabanın burnunu Teşvikiye'ye çevirmişti. Anlaşılan geldiği yönde ilerleyecekti. Barış da hemen peşine takıldı.

Bu kadar şıklaştığına göre yine ava çıkacaklar, diye, düşünüyordu. Bir an nöbetteki Muavin

Selim'e haber verip Nurten Kabay'ı almaya geleceğini bildirmek istedi. Bu gece takviyeye gereksinimi olabilirdi, ama son anda yine vazgeçti. Önce kadının nereye gittiğinden emin olması lâzımdı. Sivil polis otosunu Audi'nin peşinden sürerken düşünmeye devam ediyordu. Ya kadın başka bir yere gidiyorsa, o zaman arkadaşlarına haber vermesinin hiçbir anlamı olmazdı. Acele etmemeliyim, diye homurdandı. Cadde hâlâ kalabalıktı ve trafik o saatte bile hızını yitirmemişti. Şimdi Audi'nin tam arkasındaydı.

Birden kadının cep telefonunu açıp konuşmaya başladığını gördü. Kime telefon ediyordu acaba? Nurten Kabay'ı arayıp evden çıktığını mı haber vermişti? Belki de yolların hâlâ kalabalık olduğunu, biraz gecikeceğini söylüyordu. Barış o anda, kadının kiminle ne konuştuğunu öğrenebilmek için çok şey verirdi doğrusu.

Audi, Rumeli Caddesi'ne girmişti. Kadın daha sonra arabayı Şişli'den Zincirlikuyu'ya, oradan da Nispetiye Caddesi'ne sürdü. Barış'ın artık kuşkusu kalmamıştı. Kadın herhalde Ulus'a, katil arkadaşını almaya gidiyordu. Barış isteksizce cebinden telefonunu çıkardı ama Selim'i aramadan bekledi. Audi'nin köprülü kavşağı geçip Bulgar Konsoloslugu'nun önünden TRT'ye giden yola kıvrılacağı sanmıştı, oysa kadın onu bir kere daha yanıltmış düz gitmişti.

Dedektifin kaşları çatıldı. Nereye gidiyordu bu kadın? Yoksa katil arkadaşıyla buluşmayacak mıydı?

216

**#

Muavin Selim, Ulus'taki sitenin karşısında, arabanın içindeki ekip arkadaşısıyla sohbet ediyordu. Arabanın ışıkları sönmüktü; yağın yağmur ve soğuk hava yüzünden camlar sık sık buğulanıyordu. Selim camı iki parmak kadar indirdi. O sırada siteden kimsenin çıktığı yoktu; daha ziyade giriş oluyordu. Nöbete başladıklarından beri sadece iki araba çıkmıştı ve ikisi de Mercedes'ti. Şimdiye kadar hiç Audi çıkış yapmamıştı siteden.

Birden sitenin kapısına bir taksi yaklaştı. Şoför arabanın penceresinden korumalarla bir şeyler konuştu. Koruma oturduğu kulübeden dahili telefonla bina sakinlerinden birini arayıp taksi isteyip istemediğini soruyordu herhalde. Nitekim az sonra koruma bariyeri kaldırmış ve taksiyi sitenin bahçesine almıştı.

Taksinin bahçede yfl aldığı görn Selim, bunu hiç önemsemedi. ' |

Herhalde bina sakinlerinden biri taksi çağırması olmalı, diye düşündü.

İki, üç dakika sonra taksi siteden ayrılıyordu. Muavin Selim ön camın buğusunu eliyle silerek çıkan taksiye bir daha baktı. Zar zor içinde bir kadının oturduğunu gördü. Ama pek de umursamadı; muhtemelen binanın sakinlerinden biri değil, gelen bir misafir geri dönüyor, diye düşündü. Zaten kadının eşkalini de pek iyi görememişti, hoş görse de pek fark etmeyecekti, çünkü Nurten Kabay adındaki kadını tanımiyordu. Kaldı ki onlar binadan siyah Audi'nin çıkışını bekliyorlardı zaten.

Arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. Oysa taksiyle çıkan kadının Nurten olduğunu bilse, tüm emniyet teşkilatını o anda harekete geçirirdi.

Nesrin'in kullandığı Audi, Bebek girişinde kaldırım kena-

217

rında durmuştu. Barış da arabasını ondan yirmi metre kadar geride stop etti. Havanın kötülüğünden olsa gerek güzergâh boş denilecek kadar tenhaydı. Sadece birkaç amatör balıkçı, hava şartlarına ve yağın yağmura aldırmandan sahil kenarında balık tutmaya çalışıyordu.

Nesrin arabadan inmemişti.

Ne bekliyor acaba bu kadın, diye düşündü Barış. Burası biriyle buluşmak için pek de elverişli bir yer değildi. Zihninden, beklediği kişi herhalde Nurten olamaz, diye geçirdi. Nurten'in evi geldiği yere çok yakındı, onunla buluşacak olsa, gidip evinden alırdı.

O halde niye bekliyordu burada?

Yoksa beklediği yeni bir av mıydı? Belki avını daha önce ayarlamış ve saat dokuz buçuk on arasında burada buluşacak olabilir miydi? Sonra da Nurten'in evine gidebilirlerdi. Bu fikri pek parlak bulmadı. Nurten'i evi, ucu cinayete kadar varan partiler düzenlemeye kesinlikle müsait değildi. Kapısında yirmi dört saat koruma bulunan bir evden nasıl ceset çıkarırlardı? Ayrıca iki kadının gecenin ilerleyen saatlerinde sık sık girip çıkması korumaların dikkatini çekmez iniydi? Hasta ruh-'lu olabilirlerdi ama böyle insanlar aynı zamanda olağanüstü zeki olurlardı. Nurten Kabay'ın evi kesinlikle cinayetleri işledikleri yer olamazdı. Hatta Nesrin'in Teşvikiye'deki evi bile buna uygun değildi. Bu cinayetleri muhtemelen Florya'daki yazlıkta işliyorlardı. Orası son derece müsaitti. Zaten Barış o evi tespit ettiğinden beri, bir türlü aklından çıkaramıyordu. Ayrıca son gidişinde duyduğu ve hâlâ genzinden çıkaramadığı o kokuyu mesleki olarak iyi bilirdi; kesinlikle kokuşmuş ceset kokusuymuştu o.

Hayır, diye mırıldandı kendi kendine. Nesrin burada avını bekliyor olamazdı. Şimdiye kadar yapılan araştırmalardan şunu öğrenmişlerdi: katiller genellikle avlarıyla kalabalık yerlerde tanışıp anlaşıyor, sonra cinayeti nerede işliyorlarsa kurbanı oraya götürüyorlardı. En azından birkaç kurbanı bu şekilde ağa düşürdükleri kesindi. Öğrenci Orhan Kuloğlu'nu anımsayınca peşin hükme varmak yanlış, diye düşündü. Şahi-

218

din ifadesiyle, Nesrin'in o delikanlıyı sokağın ortasında bulduğu sabitti. Maktulün sınıf arkadaşı, bir kadının Oktay'la sokakta karşılaştığını ve ona poşetlerini taşıttığını yeminle ifade etmişti.

Bekleyelim bakalım dedi, içinden.

Kadının burada bir şey beklediği kesindi. Nasıl olsa anlayacaktı. Sadece biraz daha sabırlı olması gerekiyordu.

Taksiyi o anda fark etti. San araba Audi'nin yanında durmuştu.

Barış nefesini tutarak taksiden inen kişiye baktı. Siyah saçlı, uzun boylu ve en az Nesrin kadar güzel bir kadındı. Daha önce görmediyse de bu kadının Nurten Kabay olduğundan, adı kadar emindi artık. Yeni gelen kadın yağmurdan ıslanmamak için hızla Audi'nin önünden geçip Nesrin'in yanına oturdu.

Araba hızla hareket etti.

Audi'nin biraz uzaklaşmasını bekleyen Barış arabanın peşine takıldı. Akşamdan beri bu arabayı takip edip duruyordu. Doğrusu bu kez akşamı boşa geçirdiğini söyleyemezdi. En azından Nesrin'in oturduğu evi tespit etmiş, geçici de olsa diğer kadının arabasını arkadaşına devrettiğini öğrenmiş ve şimdi de iki kadının yeni bir cinayet için ava çıktıklarını anla-mıştı. Tahminince bu gece çok şeye gebeydi.

Arabayı sürerken aklına yine kayıp Opel takılmıştı. Acaba o arabaya ne olmuştu? Nesrin neden kendi arabasını değil de, Nurten'inkini kullanıyordu? Araba herhangi bir hasar mı görmüştü? Bir tamirhaneye çektirmiş olabilir miydi? Şayet bu akşam da bir suçüstü imkânı doğmazsa, yarın Baş Komiser'e söyleyip tamirhaneleri de araştırmasını isteyecekti. Zayıf bir ihtimal de olsa, Nesrin arabasının polis tarafından arandığını biliyor olabilir miydi? Bu ihtimal ona biraz zayıf göründü, ama hiç belli olmazdı. Şayet kadın Opel'ini kapalı bir garaja bırakıyorsa aramayı sürdüren trafik polisleri bir gaf yapmış, araştırma sırasında ağızlarından arabanın peşinde olduklarını kaçırmış olabilirlerdi. Gerçi garaj sahipleri öyle sakıncalı bir aracı garajlarında tutmak istemezlerdi, ama buna pek güveni-

219

lemezdi. Bazen verilen rüşvetler pek çok şeyin hasır altı edilmesini sağlardı. Zira Opel'in birden sırta kadem basmasına bir türlü anlam veremiyordu.

Bakalım nereye gidecekler, diye düşünürken, Audi'nin birden boş olan ana yolda tam dönüş istikâmetine burun kırdığını gördü. Barış hemen dönemezdi; bu çok dikkat çekerek ama çaresiz kalmıştı. Biraz ilerledikten sonra o da yolu kollayıp ilk fırsatta aynı manevrayı yaptı. Şimdi aralarındaki mesafe açılmıştı ama arabayı görüyordu ve açılan mesafeyi kapatabilirdi. O da arabayı kökledi..

Nurten kısık ve kuşkulu bir sesle homurdandı.

"Bu herif bizi takip ediyor," dedi. "Baksana peşimize takıldı."

Nesrin dikiz aynasından arkaya bir göz atmıştı. Umursamaz bir tavırla, "Boş ver," diye omuz silkti. "İki yalnız kadını görünce bir şey çıkaracağını düşünen bir zamparadır."

Nesrin'in aldırılmaz ifadesine rağmen Nurten huzursuzdu.

"Beni beklerken adamın farkına varmış mıydın?"

"Yo..."

"Emin misin?"

"Adamın arkada duran arabanın içindeki varlığını bile görmemiştim. Niye mesele yapıyorsun? Senin arabaya girdiğini görünce hoşlanmış, bizi takibe kalkışmış olamaz mı? Bu sık sık başımıza gelen bir durum."

"Bu durum hoşuma gitmedi Nesrin."

Genç kadın yadırgayarak Nurten'i süzdü.

"Neden? Ne olabilir ki?"

Nurten endişesini önce açıkça ortaya dökmek istemedi.

Bir an sustu. Dün geceki Etiler'de at kuyruklu barmenin kendilerini süzen dikkatli bakışlarını yakaladığından beri keyfi kaçmıştı. Adamın o gece Orhan Kuloğlu ile sohbet ettiklerini hatırladığını sanıyordu. Cinayet haberleri bütün medyada malzemeydi artık. Gazetelerin, televizyonların gündeminden

220

düşmüyordu. Belki de o barmen, öldürülen mimarla o gece konuştuğunu hatırlayıp polise ifade vermiş olabilirdi. Diğer yandan Nesrin'i de ürkütme istemiyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Nesrin hâlâ onu süzmeye devam ediyordu. "Nen var senin?" diye sordu. "Seni hiç böyle görmemiştim. Çekinen, korkan hep bendim; unuttun mu sen bana moral verirdin böyle anlarda. Şu anda sen korkmuş gibi davranıyorsun."

Nurten toparlanmaya çalıştı.

"Biraz daha dikkatli olmalıyız," diye fısıldadı.

"Nasıl yani? Şu peşimizdeki arabadan mı ürkütün?"

Nurten bir süre kımıldamadan kaldı öyle. Neden sonra çekingen bir tavırla ve güç duyulur bir sesle, "Olabilir," diye fısıldadı.

"Ne olabilir? Yoksa peşimizdeki herifin polis olduğunu mu sanıyorsun?"

Bu kez Nurten karşılık vermedi. Onun bu garip sessizliğinden tedirgin olan Nesrin üsteledi: "Neyin var senin, Allah aşkına? Bu gece bir tuhafısın. Ne zaman sokağa çıksak peşimize birileri takılmıyor mu? Neden şimdi arkamızdaki adamdan tedirgin oldun?"

Kısa bir tereddüt geçiren Nurten sonunda endişelerini arkadaşına açıklamaya karar verdi. "Dün gece Etiler'deki bara gittik ya..."

"Evet... Ne olmuş?"

"Bardaki at kuyruklu barmeni hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum tabii."

"Dün gece ne zaman ona baksam, adamın beni dikkatle incelediğini fark ettim."

"E? Ne var bunda? Erkektir, seni beğenmiş, arzulamış, hayale dalmış olabilir."

Nurten olumsuzca başını salladı.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Bakışlarında arzu filan yoktu."

"Ne vardı peki?"

Güzel kadın birkaç saniye düşündü, sonra kuşkulu bir sesle mırıldandı: "Sanki ürkmüş, çekinmiş, hatta endişelenmiş bir ifade sezdim yüzünde."

221

"Şimdi saçmalayan sensin. Anlamsız bir yorum bu. Nereden çıkarıyorsun? Hem adam bizim hakkımızda ne biliyor ki?"

Nurten sinirli bir şekilde terslendi. "Unuttun galiba?"

"Neyi?"

"O genç mimarı ağımıza düşürdüğümüz geceyi. Bardan birlikte çıkmamak için sen önden arabaya gitmiştin, ben de oğlanı avlamak için bara geçmiştim. İşte o sırada bize servis yapan barmen oydu."

Nesrin'in birden kaşları çatıldı. Olayı hatırlamıştı elbette, ama o sırada barda ne olup bittiği hakkında bir fikri yoktu. Telaşlanarak sordu.

"Konuşmalarınızı işitti mi?"

"Sanmıyorum, ama emin de değilim. İşitmiş olabilir."

"Lanet olsun!" diye hırladı Nesrin.

"O geceden sonra dün gece ilk defa o bara uğradık. Ama barmenin bakışlarını görünce içime bir kuşku düştü."

"O yüzden mi apar topar barı terk ettin dün gece?"

"Evet."

"Peki neden bana söylemedin?"

"Paniğe kapılırsın diye susmayı yeğledim."

"Asıl paniğe kapılan sensin. Dur, biraz düşünelim. Adam senden şüphelense çoktan polise gitmez miydi?"

"Bilemem, belki de gitmiştir."

Nedense bu gece çok daha sakin görünen Nesrin, "Sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Öyle yerlerde çalışan kişiler polisle başlarının derde girmesini istemezler. Patronları da bunu mûsamaha ile karşılamaz. Adanı belki senden kuşkulandırmıştır ama bunu polise bildirdiğine pek ihtimal vermem."

Nurten aynı endişeli havada devam etti.

"Biliyorsun, hepsi o kadar da değil."

"Ne var başka?"

"Polisin senin Opel'i araştırması... Hiçbir trafik suçu işlemediğini söylüyorsun; o halde polis neden senin arabanı

?n

arıyor? Bir de Florya'daki yazlığına girilmesi... Ortada hırsızlık da yok. O halde o eve niye girildi? Giren ve hiçbir şey çalmadan çıkan kim olabilir?"

Bu kez düşünme sırası Nesrin'e gelmişti. Ağzını açmadan önce dikiz aynasından geriye bir göz attı. O araba hâlâ peşlerindeydi.

Nurten'in ileri sürdüğü nedenleri o da çok düşünmüştü; ama her şeyi olumsuz bir açıdan değerlendirmek yanılttı. Nitekim kendisi o soruları mesele yaparken, ruh hali çok dengeli olan arkadaşı, ona doğru ve sağlıklı düşünme yollarını göstermiş, her şeyden önce içindeki korkudan kurtulmasını telkin etmişti. Gerçekten de kafasını yoran Nesrin evham edilecek bir şey olmadığına kanaat getirmişti. Belki de geçmiş yıllardan kalma bir trafik cezası olabilirdi, yazlıktaki evine de bir hırsız girmiş, sadece nakit para veya mücevher aramış, bulamayınca da başka bir şeye dokunmadan çıkmıştı büyük ihtimalle. Aksini düşünmek ahesti zaten, polis yazlık evde ne arayabilirdi ki? "

Bardaki o at kuyruklu barmen, Nurten'i korkutmuş, evhama sürüklemiş olmalıydı. Tıpkı peşlerindeki arabanın polis olduğunu düşünmesi gibi... Çok saçmaydı bu; şayet adam polis olsa onları çevirirdi. En âzından kimlik sorar, karakola davet eder, cinayetlerle bir ilişkileri olup olmadığını araştırırdı. Anlamsız bir korkuydu Nurten'inki, ama bir an ona hak verdi, çünkü aynı duyguları kendisi de yaşamıştı.

Nurten birden, "Basketbolcunun çantasını ortadan kaldırdın mı?" diye sordu

"Evet. Bugün akşamüstü denize attım." "Denize mi? Nereden?" "Kuruçeşme'den."

"Çıldırдың mı sen? Orası kalabalıktır, ya bir gören olduysa?"

"Merak etme çok karanlıktı, kimse görmedi."

Nurten rahatlamamıştı. "Ya çanta suyun yüzüne çıkarsa?"

"Çıkmaz, zira içine ağır taşlar doldurdum."

Nurten somurtmaya devam ediyordu. "Oradan atmakla

223

hata etmişsin. Keşke tekneyle açılıp derin bir yerden fırlat-saydık suya."

"Yapma be Nurten... Çanta bulunsa ne fark eder ki? Onu benim attığımı kim kanıtlayabilir?"

"Bilmiyorum. Belki de sen haklısın," diye fısıldadı arkadaşı. "Ama..."

"Ama ne?"

Nurten kekeler gibi, "Demek istiyorum ki.. .bir süre bu işe bir ara versek," dedi.

Nesrin gözlerini yoldan ayırıp arkadaşına baktı.

"Senin hakikaten sinirlerin bozulmuş. Hiç böyle görmemiştim seni. Şimdi de arkamızdaki arabanın içindeki adamın polis olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

Nurten başını önüne eğerek mırıldandı.

"Doğru, öyle düşünüyorum."

"Bak," dedi Nesrin. "Şimdi sana yanıldığını ispat edeceğim."

Ve sonra hızla frenlere asıldı.

Araba zınk diye durmuştu.

Sarsıntının şiddetinden Nurten neredeyse başını cama vuruyordu. "Deli misin sen? Ne yapmaya çalışıyorsun?" "Peşimizdeki herifle kokuşacağım." "Sen kafayı yedin galiba.' Olur mu öyle şey?" "Olur tabii. Boşuna korktuğunu sana ispatlamalıyım." "Hayır!" diye bağırdı Nurten. Ama Nesrin âni bir kararla arabadan fırlamıştı bile. A^/nı anda oldukça Audi'ye yakın seyreden Barış da fren yapmak zorunda kaldı. Biraz geç kalmış olsa öndeki arabaya çarpacaktı. Dedektif muhtemel bir kazayı son anda önlediği için derin bir nefes alırken, Nesrin'in hiddetle arabadan fırladığını gördü.

Kadınlar takip edildiklerini anlamış olmalıydılar. "Allah kahretsin!" diye, homurdandı, ama yapabileceği bir şey kalmamış, ok yaydan fırlamıştı bir kere. İlk şaşkınlığını atlarmaya çalışırken kadına ne diyeceğini düşünmeye çalışıyordu bir yandan da. En iyisi yavuz hırsız gibi davranmaktı. Ani fren yaptığı için kadına, kaza yapacaktınız, diye çıkışmayı düşündü. Nesrin hızla ona doğru geliyordu. Öteki kadın arabadan çıkmamıştı.

Barış, Nesrin'in yaklaşmasını bekledi. Kadın koşar adım sivil polis otosunun yanına yaklaşmış ve hiç tereddüt etmeden kapıya yapışıp ardına kadar açmıştı.

Neyse ki, trafik yoğun değildi ve peşlerindeki arabalar bu duraklamaya aldırmadan yanlarından geçip gidiyorlardı.

Nesrin bağırmağa başlamıştı.

"Utanmıyor musun be adam? Neden bizi takip edip duruyorsun?"

Barış yıldırım hızıyla düşündü. Takip ettiğini ya kabul ya da inkâr edecekti.. İnkârın pek faydası olmazdı, çünkü kadınlar durumu anlamışlardı. O da ilk şıkkı fazla oyalanmadan kabul etti.

"Doğrusu bu kadar hiddet göstereceğinizi tahmin etmemiştim," dedi.

"Ne demek oluyor, şimdi bu? Peşimize takıldığını utanmadan kabul mu ediyorsun?" Dedektif usulca yerinden kalkıp arabadan dışarıya çıktı.

"Affedersiniz," diye fısıldadı. "İkiniz de o kadar güzeldiniz ki, sizleri görünce kendimi tutamadım, peşinizden geldim."

"Demek kendini tutamadın ha?"

"Evet."

"Ne umuyordun peki?"

"Ne bileyim, belki bir kahve ya da bir kadeh içki içme teklifimi kabul edersiniz diye düşünmüştüm."

"Terbiyesizin zoruna bak! Rahatsız etmen yetmiyormuş gibi, bir de neler saçmalıyorsun; buna özrü kabahatinden büyük derler."

Barış çaresiz kalmış gibi boynunu büktü.

"Peki, tamam... Zorla güzellik olmaz. İstemiyorsanız, çeker giderim."

Dedektif bu arada göz ucuyla arabanın içinde oturan Nurten'e baktı. Kadın yavaş yavaş kapıyı açmış dışarı çıkıyordu. Nesrin onun arabadan çıktığını görünce arkadaşına dönüp seslendi.

"Şu terbiyesizin söylediğini işittin mi? Bizimle yarenlik etmek istiyormuş."

Nurten de yanlarına gelmişti şimdi. Dik dik Barış'a bakıyordu. Ama sesini çıkarmamıştı henüz..

226

Barış inler gibi, "Hanımefendi," dedi. "Bari siz biraz anlayışlı olun. Tek niyetim sizin gibi iki güzel hanımla biraz sohbet etmektir. Ama arkadaşınız bana hakaret ediyor. Üstelik az kalsın kazaya yol açacaktı, neyse ki tam zamanında durdu-rabildim arabayı."

Nurten hırçın bir sesle, "Kimsin sen?" diye homurdandı.

"Kim olabilirim ki? İki muhteşem kadının güzelliği karşısında nefesi tutulan zavallı biri. Tek günahım bu güzelliğin etkisinde kalmam."

Nesrin, nasıl ben sana demedim mi, bu adamın polis filan olması imkânsız, sıradan bir çapkın, der gibi arkadaşına bir göz attı. Nurten hâlâ gergin görünüyordu. Nesrin bakışlarını tekrar Barış'a çevirdi. Dedektifi ilk kez baştan aşağı süzdü. Zaten arabadan kızgınlıkla fırlaması, bağırıp çağırması numaraydı; peşlerindeki kişinin polis olduğuna hiç ihtimal vermemişti. Dikkatli bakınca, oğlanın eni konu yakışıklı olduğunu düşündü. Gözlerini süzerek hem Barış'a hem de Nurten'e baktı.

"Duydun mu, ne dediğini? Tek günahı güzelliğimizin etkisi altında kalmakmış. Aman ne banal..."

Yüzünü ekşitir gibi yapmıştı Nesrin. Ama Nurten arka-daşındaki değişikliği anında sezmiş, aslında bunun bir taktik olduğunu anlamıştı. Nesrin adamın bir av olup olamayacağını anlamaya çalışıyordu. Kuşklarından tam olarak vazgeçmeyen Nurten, arkadaşına olumsuz bir bakış yöneltti. Aynı anda Barış tam bir paniğe kapılmıştı. Arabanın dibine kadar gelen kadınlar biraz dikkat ederlerse arabanın içindeki polis telsizini görebilecekleri gibi, cızırtıları da duyabilirlerdi. Kapıyı eliyle örtüp onlara yaklaştı.

"İfadem banal olabilir ama ne yazık ki ben fazla okumuş biri değilim, konuşma yeteneğim pek fazla değildir. Meramımı ancak böyle anlatmaya çalıştım."

Nurten arkadaşının kolundan çekiştirdi.

"Hadi yürü, gidelim artık. İslanıyoruz. Uzatma."

Dedektif çaresiz kalmış gibi, yüzüne başarıyla oturttuğu kırılmışlık ifadesiyle son bir teşebbüste bulundu.

227

"Benimle bir kahve veya bir kadeh içki içmek istemediğinizden emin misiniz? Beni böyle yüzüstü bırakacak mısınız?"

Nurten birden parladı. "Bana bak, delikanlı!" diye gürlledi. "Çekil git işine, düş yakamızdan. Aksi halde polis çağırırım ve bizi tacizden dolayı tutuklatırım seni."

Dedektif içinden, keşke öyle bir şeye kalkışsan, diye geçirdi.

Ama bunu belli etmeden, "Tamam, tamam. Polis çağırmanıza filan gerek yok," diye mırıldandı. "Lütfen, büyötmeyin meseleyi. Benimki sadece masumane bir teklifti o kadar."

Tam sinmiş gibi arabasına dönüyordu ki Nesrin'in sesini duydu.

"Demek bizimle kahve içmek istiyorsun, öyle mi?"

Barış'ın yeniden gözleri ışıldadı.

"Evet," dedi kısaca.

"Peki sonra? Sonra ne olacak?"

Barış omuz silkti.

"Bilmem. Belki birbirimizden hoşlanırsınız."

Nesrin gülümsedi.

"Hoşlanır mıyız?"

"Olamaz mı yani?"

"Bizim kaç yaşlarında olduğumuzu biliyor musun sen?"

"Önemli mi bu? En azından çok güzel iki hanım olduğunuzu biliyorum."

"Kaç yaşındasın sen?"

Bariş yaşını pek göstermediğini bilirdi. Birkaç yaş daha ufak olduğunu söylemenin sakıncası yoktu.

"Yirmi dört," dedi.

Nesrin bir kere daha keyifle gülümsedi.

"Pekâlâ. Söylediğin gibi olsun. Bu şans kimseye tanımayız, ama seninle bir kahve içebiliriz belki. Atla arabana da bizi takip et."

Bariş artık Nurten Kabay olduğundan hiç şüphe etmediği diğer kadına baktı. Onun suratı daha da asılmıştı.

228

Arabaya biner binmez Nurten söylenmeye başladı.

"Amacın ne senin? Neden taktın bu zibidiyi peşimize?"

"Rahatla artık. O polis filan değil."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Yapma, be Nurten! Bırak da o kadarını anlayalım artık. Bence bu genç çapkınlık peşinde koşan ama bir kadına nasıl yaklaşacağını bilmeyen, tipik bir Anadolu zamparası."

Nurten homurdanmaya devam etti. "Nasıl anladın bunu?"

"Süslü konuşmaya çalışmasından tabii."

"Benim gözüm hiç tutmadı."

"Neden? Aslına bakılırsa eni konu yakışıklı bir oğlan."

"Yoksa...bunu da..."

"Tabii, neden olmasın? Diğer seçtiklerimizin sülalesini mi inceliyorduk sanki?"

"Bunu benim gözüm tutmadı."

Nesrin hemen lâfı gediğine koydu.

"Burçak'ı da beğenmemiştin ama oğlan çok hızlı çıkmıştı. Hem sırtımızda yumurta küfesi yok

ya, kahvelerimizi içerken sınırsız, beğenmezsek dehleriz, ne olacak ki?"

Nurten hâlâ rahatlamamıştı. Nesrin'in davranışlarını yadırgıyordu.

"Anlamıyorum," diye homurdandı. "Ne oldu sana? Eskiden birini bulduğumuzda bin bir dereden su getirirdin. Şimdi arabasıyla peşimize takılan, ne olduğu belirsiz birini hemen kabulleniverdin. Nedir bu?"

Genç kadın yeniden gülümsedi. "Niye şaşıyorsun, tatlım. Senden öğrendim, hocam sen değil misin?"

###

Direksiyonun başına geçen Barış birden soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Heyecan fırtınasının dalga dalga benliğini kaplamaya başladığını hissediyordu. Meslek hayatında asla küçümsenmeyecek tehlikelerle karşılaşmış, insanoğlunun

229

doğasındaki korkuyu yaşamıştı kuşkusuz. Sayısını hatırlaya-mayacağı kadar çok silahlı çatışmaya girmiş, ufak tefek yaralar da almıştı. Ama bu seferki tehlike onlardan çok farklıydı. Hiç tehlikeli gibi görünmeyen ve ateşli silah kullanmayan iki güzel kadın vardı karşısında, ama ikisi de acımasız ve gaddar birer katildiler. Diğerinin karşı koymasına rağmen Nesrin'in kendisini av olarak seçtiğinin farkındaydı. Şimdi bütün sorun kendisini nereye atacakları ve şiddetli sevişme sahnelerinden sonra posasını çıkararak nerede boğmaya kalkışacaklarıydı.

Aklına gelen yerleri hızla zihninden geçirdi. Önce en uzak ihtimali düşündü; Nurten Kabay'ın Ulus'taki evi olamazdı. Oraya bir erkeği sokmaları sonra da cesedini çıkarmaları çok zordu. Geriye üç olasılık kalıyordu. Nesrin'in Teşvikiye'deki evi; Florya'daki yazlığı veya şu ana kadar varlığını hiç bilmedikleri üçüncü bir yer. Artık ekiplerden yardım istemenin zamanı gelmişti. Barış sonuca ulaştığına inanıyordu. Üstelik yardım talebi için bu son şansıydı. Kahve içtikten veya uğrayacakları bardan çıktuktan sonra neler olacağını şimdiden kestirmek imkânsızdı. Doğrudan doğruya Baş Komiser Hidayet'i aramaya karar verdi.

Audi hâlâ önünde gidiyordu. Önce cep telefonunu çıkarıp Baş Komiseri aradı. Kullandığı arabanın iç ışıklarını söndürmüştü, muhtemelen kadınlar zaman zaman arkayı kontrol ediyor olmalıydılar. Telefon ettiğini de görebilirlerdi ama bu riski göze almak zorundaydı.

Zilin ikinci çalışında Baş Komiser'in tok sesini duydu.

"Alo."

"Âmirim, ben Barış."

"Evet?"

"Kadınları buldum ve onların avı oldum."

Baş Komiser hattın öbür ucunda bir an durakladı. Sonra gür sesi genç dedektifin kulağında gürledi:.

"Neredesin?"

"Şu anda Beşiktaş'a doğru gidiyoruz. Kadınlar aradığımız Audi'nin içindeler."

"Sen arabada yalnız mısın?"

230

"Şimdilik öyle efendim. Sanırım önce bir kafeye veya bara gidip biraz sohbet edeceğiz, sonra da kadınlar beni uygun bulurlarsa cinayet işleyecekleri yere götürecekler."

Telaşlanan Baş Komiser tekrar kükredi:

"Dur, evlât. Tane tane anlat. Nereye götürecekler?"

"Bunu henüz ben de bilmiyorum, efendim. Ama kanımca üç ihtimal mevcut. Nesrin denen kadının evini tespit ettim. Teşvikiye'de. Şimdi adresi vereceğim, ama biraz acele edin lütfen, zaman çok kısıtlı olabilir."

"Söyle," dedi Hidayet.

Barış, adresi, sokağın adını ve apartman numarasını verdi ama kadının hangi dairede oturduğunu bilmediğini söyledi. Hızla not alan Baş Komiser tekrar sordu.

"İkinci yer -neresi?"

"Yine Nesrin'in Florya'daki yazlık evi. Selim ağabey evi biliyor. Oraya göndereceğiniz ekibin başına onu verin, o bulur." 1

"Tamam, anlaşıldı. Yâ üçüncüsü?"

"Onu ben de bilmiyorum efendim. Ama öyle bir olasılık da var."

Hidayet L irden yutkundu.

"Ya oraya götürürlerse"? Orayı nasıl bulacağız?"

"Hiçbir fikrim yok âmirim."

"Bizi tekrar arayabilir misin?"

"İmkân bulursam, tabii efendim."

"Dikkatli ol evlât. Ben de ekiplerle beraber olacağım. Sakın endişelenme, şimdi emrimdeki bütün güçleri harekete geçiriyorum. Bizimle teması kaybetmemeye gayret et."

"Elimden geleni yapacağım âmirim, lâkin şimdi kapatmak zorundayım, zira Audi durmak üzere."

Bir kahve veya içki duraklaması en azından on beş dakika sürerdi. Hidayet durdukları yeri öğrenirse en yakın seyyar ekipleri oraya sevk edebilirdi. Hemen sordu, "Nerede durdunuz?"

Ama Barış'tan karşılık gelmemiş, telefon kapanmıştı. Hidayet alelacele giyinirken bir yandan da gerekli yerlere te-

231

lefon etmeye başlamıştı bile. Evinden fırlarken, düşündükçe genç dedektife bozulmaya başlamıştı. Komiser Barış'ın bunca bilgiyi akşam nöbetinden çıkar çıkmaz öğrenmiş olması imkânsızdı. Üstlerine gerekli raporları zamanında vermiyor, diye düşündü ve fena halde kızdı. Diğer yandan da elinde olmadan, mesleğe başladığı ilk yılları anımsadı. Kendisi de tıpkı onun gibi, kurallara aykırı da olsa, başına buyruk çalışmayı severdi..

Beşiktaş'ta, Üsküdar'a kalkan motor iskelesinin hemen yanında oldukça تنها bir kafeye girmişlerdi. Gündüzleri daha ziyade gençlerin ve üniversite öğrencilerinin sıklıkla gelip gittikleri bir yer olmalıydı burası. Barış daha evvel burayı hiç görmemişti. Arabaları denize inen dar bir yolda arka arkaya park ederek bu kafeye kadar yürümüşlerdi. İki kadının şık kıyafetleri girdikleri yerde yadırganacak kadar dikkat çekiciydi. Nitekim Nurten'in tedirginliği eni konu belli oluyordu. Kadının gözleri yeni avından ziyade çevredeki masalardaydı. Oturduğu iskemleyi sanki diğer müşterilerin yüzünü görmesini engellemek ister gibi ayarlamıştı. Nesrin onun kadar titiz ve çekingen davranmıyordu.

Gelen garsona birer Türk kahvesi sipariş ettiler.

Fakat en kötüsü Barış'ın heyecanıydı. Buna kesinlikle korku denemezdi, fakat bu durum hiç alışık olmadığı bir şeydi. Sıradan bir insan olsa, karşısında oturan iki güzel kadının hasta ve azılı birer katil olduğunu aklının köşesinden bile geçirmezdi. Ne var ki kendisi bu kadınların avlanıyla seviştikten sonra boğarak öldürdüklerini çok iyi biliyordu.

Nesrin hâlâ gülümsemeyi başarıyordu.

'LAdın ne senin?" diye sordu.

Dedektif adını saklamaya hiç gerek görmemişti. "Barış," dedi.

"Demek, Barış... Hoş bir isim. Sen ne iş yaparsın Barış, söyle bakalım."

232

Dedektif hiç duraksamadan karşılık verdi.

"İnşaat işleri."

"Yani müteahhitsin, öyle mi?"

"Evet."

"Yalnız mı çalışırsın?"

Barış sanki bu sorudan pek memnun olmamış gibi mırıldandı. "Babamla birlikteyim."

"Yani asıl müteahhit olan baban, değil mi?"

"Öyle de denebilir. Aile şirketiyiz. Ama şimdi bu soruları neden soruyorsunuz ki?"

Nurten ilk defa söze karıştı.

"Kahve içtiğimiz kişiyi biraz tanımak hakkımız, değil mi?"

Barış da gülümsedi.

"Tamam, sözümü geri alıyorum. Ne bilmek istiyorsanız sorun. Ama önce ben teklifimi geri çevirmediğiniz için size teşekkür etmek isterim. Bana karşı anlayışlı davrandınız. İtiraf edeyim ki, teklifimi katıl edeceğinize pek ihtimal vermemiştim."

"Neden?" diye sordu Nurten.

Dedektif utanmış gibi kadınlara baktı.

"Ne bileyim... Bu alışılmış bir tanışma şekli değil. Sizler gerçekten çok hoş iki hanımsınız ve ben daha isimlerinizi bile bilmiyorum."

"Bak bu doğru," diye homurdandı Nurten. "Şimdi açıkça söyle bakalım. Ne umuyorsun? Bizimle kahve içmek mi niyetin sadece? Yoksa aklından geçirdiğin başka şeyler mi var?"

"Ne gibi?"

"Bizimle sevişmek gibi."

Kadınlara bu kadar çabuk atağa geçmesini beklemiyordu Barış. Kadınlar hiç vakit geçirmeden ana konuya girmişlerdi. Demek öldürdükleri o toy çocukları da, böyle neye uğradıklarını şaşırta hamlelerle serserme çevirmişlerdi-. Önce ne diyeceğini kestiremedi; sonra işi pişkinliğe vurması gerektiğini düşündü ve gerinerek sırttı.

"Bunu kim hayal etmez ki?" dedi.

"Sen de aynı şeyi hayal ediyor musun?"

Barış zaman kazanmak ister gibi gülümseyip bekledi bir an. Sonra muzip bir edayla kadınların gözlerinin içine bakarak sordu.

"Siz ne dersiniz?"

Genellikle işin bu faslında Nurten'in konuşmasını dinleyen Nesrin, hiç beklenmedik bir şekilde birden elini uzatıp masanın altından Barış'ın dizinin üstüne koydu. Kadının eli pervasızca bacağına üzerinde ilerlerken, Barış irkilerek bakışlarını Nesrin'in ışıltılı parlayan gözlerine kaydırıldı.

Nesrin hafif alaycı bir sesle, "İlginç bir deneme olabilir," diye fısıldadı.

Barış yutkunarak, "Beni şaşırtıyorsunuz," diye kekeleydi.

"Neden? Peşimize takılırken aklından geçen bu değil miydi? Doğruyu söyle."

"Evet, ama..."

"Bu kadar çabuk olacağını sanmamıştın, değil mi?"

"Hakçası, öyle."

Nurten'in âni müdahalesi birden havayı bozdu.

"Bizi fahişe mi sanıyorsun?"

Afallayan dedektif toparlanmaya çalıştı.

"Hayır... Kesinlikle, hayır. Lâkin..."

"Lâkin ne?"

"Doğrusu sizden böyle bir teklif gelmesini beklediğimi de söyleyemem. Çok ani oldu."

"Neden? Senin aklından geçenleri biz de düşünmüş olamaz mıyız?"

Nesrin'in eli hâlâ bacağına üzerindeydi ve parmakları hızla kasıklarına doğru ilerliyordu. Aradığı sertliği bulamayınca elini hızla geri çekti. Barış hafifçe titremişti. Nesrin homurdandı.

"Senin heyecanın lâfta galiba? Aşağıda bir hareket yok."

İçinden lânet olsun, diye geçirdi genç dedektif. Nasıl uya-nlabilirdi ki? Bütün bunlar düzmece

bir oyundu. Ölümüne gidecek bir oyunun ilk safhaları... Karşılaştığı cesetler birer

234

birer gözünün önüne geliyordu. Topla kendini, dedi kendine. İşi bu safhaya getirdikten sonra artık geri dönemezdi ve yapacağı en küçük hata her şeyi berbat edebilirdi.

"Yanıyorsunuz" diye fısıldadı. "Ben hazır sayılıyorum."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Öyleyse kahve paralarını öde, kalkalım."

"Tamam. Nereye gideceğiz, otele mi?"

Nesrin kıkırdadı.

"Otel olur mu hiç? Çapkın geçindiğine göre bir garsoniyerin vardır herhalde."

"Hayır, yok."

İki kadın bakışıp gülüştüler.

"Peki, tavladığın kadınları nereye götürüyorsun?"

"Şey..." diye kekeledi dedektif. "Bekâr bir arkadaşımın evi var. Genellikle oraya götürürüm. İsterseniz bir telefon edeyim arkadaşşıma, oraya gidelim."

Bu teklife kadınların, 'fi'ayır diyeceğinden adı gibi emindi Barış. Yabancı bir ortamda cinayet işleyemezlerdi. Nitekim umduğu gibi de oldu. Yarı itirazımsı ilk karşılık Nurten'den gelmişti.

"Nerede o ev?"

Kadının ses tonundan, nerede olursa olsun, kabul etmeyeceğini biliyordu.

Dedektif ilk aklına geleni, yani kendi evinin olduğu yeri söyledi.

"Topkapı'da."

Yemin etse başı ağrıyordu. Dağınık ve bakımsız bir dairesi vardı. Hem kazara kadınlar peki deseler bile, arkadaşşıma haber vereceğim diye, rahatlıkla Baş Komiser'i arayıp gideceği yeri bildirirdi.

Açık itiraz Nesrin'den geldi.

"Orası olmaz."

Bunu tahmin ediyordu Barış. Bozuntuya vermeden sordu: "Neden?"

"O taraflara gidemem ben."

235

Gerekçenin sebebi yoktu. Daha doğrusu dedektife açıklanmamıştı. O zaman Barış masum bir edayla, "O zaman otele mi gideceğiz?" diye mırıldandı

"Daha neler? Sen bizi sıradan, otele atılacak fahişeler mi sandın?"

Genç dedektif saf saf onlara baktı. "E, nereye gideceğiz öyleyse?"

Nesrin gülümsedi. "Benim evime gidebiliriz, mesela?"

Barış şaşırılmış gibi yaptı.

"Sizin evinize mi? Müsait mi? Uygun olur mu acaba?"

"Neden olmasın? Ben yalnız yaşarım."

"Nerede bu ev?"

Nesrin tam ağzını açıp evinin yerini söyleyeceği sırada Nurten birden lâfa karıştı tekrar. "Neden soruyorsun?"

Şaşırılmış gibi yapan dedektif omuz silkti.

"Siz bana sormadınız mı?"

"Biz kadınız, sorabiliriz ama senin böyle bir şansın yok."

Bu itiraza şaşmış gibi kalakaldı Barış. Sonra kendini toparlayıp kadının kuşkulanmaması için mırıldandı. "Tamam," dedi..

236

2

Kafeden çıkıp arabaları bıraktıkları sokağa doğru yürürken Barış hâlâ düşünmeye devam ediyordu. Henüz ekiplere durumu bildirecek zamanı vardı. Yola koyulduklarında nasıl olsa arabanın içinde yalnız kalacaktı; o zaman ölüm randevusunun yerini Baş Komi'ser'e bildirebilirdi. Ayrıca belindeki beylik kelepçeden kurtulmalı, onu arabada bırakmalıydı. Silahını kesinlikle üzerinden ayırmazdı, ona şiddetle ihtiyacı olabilirdi. Ama ceketini, çıkardığında beline asılı kelepçeleri görürlerse her şey mahvolurdu. Tabancasının da kılıfını kemerinden söküp arabada

bırakmaya, silahını da ceketinin cebine atmaya karar verdi. Ancak birden aklına gelen ihtimalle irkildi; inşallah kadınlardan biri onun arabasına binmeye kalkışmazdı. O takdirde her şey anında ortaya çıkardı. Ama buna pek ihtimal vermedi, kadınlar muhtemelen beraber olmayı tercih ederlerdi.

Arabaların yanına gelene kadar Barış bu heyecanı yaşadı. Oysa asıl sürpriz o zaman ortaya çıktı. Zira Nurten âdeta emreder gibi, "Sen de bizim arabaya bin," diye homurdanmıştı.

Barış dona kaldı. "Nasıl olur? Arabamı burada bırakamam," diyebilirdi ancak.

"Neden?"

"Sonra, yani gideceğimiz yerden çıkınca, yayan mı döneceğim buraya?"

"Onu dert etme. Biz seni bırakırız."

"Ama nasıl olur? Gecenin sonunda yorgun argın beni buraya getirmeniz mantıksız değil mi? "

"Karar senin. Ya arabayı burada bırakırsın, ya bu iş yatar."

237

Çaresiz kalan Barış son kozunu da oynadı.

"Allah Allah! Hiç anlayamadım! Arabamla sizi takip etmemin ne gibi bir sakıncası olabilir ki? Ayrıca burası yabancı olduğu bir yer. Ya arabama bir şey olursa?"

"Hiçbir şey olmaz. Burası güvenlidir. Söylediğimi yapıyor musun, yapmıyor musun?"

"Tamam, tamam," diye homurdandı Barış. "İstedığınız gibi olsun, ama bir şey anladıysam Arap olayım."

Nesrin kıs kıs güldü.

"Seni yine biz buraya getiririz dedik ya."

Nurten de kısık sesli fakat isterik bir kahkaha attı. Arkadaşına dönüp mırıldandı sonra.

"Gecenin sonunda bizim fazla yorgun argın olacağımızı düşünüyor; ne kadar nâzik değil mi? Çok düşünceli. Acaba kendisinde takat kalacak mı?"

Genç dedektifin bir an beyni uğuldar gibi oldu. Bu gülüşmelerin ardında neyin yattığını çok iyi biliyordu. Onu her nereye götüreceklerse götürsünler, niyetleri sonunda onu boğmaktı elbette. Maktulün arabasının cinayet mahalline yakın bir yerde bulunmasını istemiyorlardı hiç kuşkusuz. Nitekim Burçak Tokdemir'in kırmızı Mustang'i de işlenen cinayete hiç ilgisi olmayan bir yerde, delikanlının evinin yakınında bulunmuştu. Barış, bunları yıldırım hızıyla zihninden geçirdi. Fakat fazla ısrarının şüphe çekeceğini düşünerek başka bir şey söylemedi.

Hatta şaka yollu, "Kendinizden çok emin görünüyorsunuz. Ama sevişmeye başlayınca kimin yorgun düşüp pes edeceği hiç belli olmaz," diye mırıldandı.

Dedektifin yanağından bir makas alan Nurten, "Göreceğiz bakalım," diye fısıldadı. "Gerçekten söylediğin kadar güçlü müsün, anlayacağız az sonra. Hadi şimdi atla bakalım bizim arabaya."

Artık yapacağı bir şey kalmamıştı. Çaresizlik içinde Audi'ye bindi.

Bu kez direksiyona Nurten oturmuştu. Nesrin de arkaya Barış'm yanına bindi. Genç dedektif âdeta nefesini tutmuş-

238

tu. Hâlâ kendisini nereye götürecekleri hakkında kesin bir bilgisi yoktu; Teşvikiye ve Florya'daki evler olabilirdi, Baş Komiser'e de oraları bildirmişti zaten. Ama hiç bilinmeyen bir yere giderlerse, durumu oldukça zorlaşacaktı. Cesetlerin hep deniz kenarında bulunduğu geldi aklına. Mutlaka denize yakın bir eve gideceklerdi, Florya'daki ev onların amacına uygun yer olmalıydı. İçi ürpererek o eve son gidişindeki pis kokuyu yeniden genzinde hisseder gibi oldu.

Direksiyondaki Nurten'in Akaretler yokuşuna yaklaşırken sağa sapacağına dair işaret vermeye başladığını gördü. Hafifçe irkildi dedektif, demek Teşvikiye'deki Nesrin'in evine gidiyorlardı. Dudaklarının kurduğunu hissetti. Adresi Hidayet Komiser'e vermişti gerçi ama o eve baskın düzenlemek oldukça zordu.

İçini kaplayan ürperti daha da yoğunlaştı.

Korkuyorum galiba, diye düşündü. Böyle bir duruma ilk kez düşmüştü. Her ne olursa olsun, insanın kendini kurbanlık koyun gibi hissetmesi hiç" de kolay değildi. Eli gayri ihtiyari silahına gitti. Silahın sertliğini hissetmek yüreğine biraz su serpmişti. Onları tutuklamak için daha ne beklediğini bir türlü anlamıyordu; eylem çoktan başlamış sayılırdı. Bu da suçüstü addedilmeliydi, sokaktan avlarını seçmiş, öldürecekleri yere götürüyorlardı işte. Avı illâki yatağa atıp, kelepçelerek hareketsiz hâle getirmeleri şart mıydı? Dönüşü olmayan bir yola girmişlerdi.

Ama birden yanında oturan Nesrin'in direksiyon başındaki Nurten'e dönerek, "Oraya değil," dediğini duydu. Nurten şaşırılmış gibi başını çevirerek sessizce arkadaşına baktı.

"Nereye peki?" diye fısıldadı.

"Yazlığa."

"Neden?"

Nurten'in sorusu Barış'ın bile dikkatinden kaçmayacak kadar hayret doluydu.

"Öyle işte..."

Nurten düşünceli bir şekilde sinyali söndürüp, Akaretlere sapmadan düz gitmeye başlamıştı. Barış hiç sesini çıkarma-

239

dan karar vermelerini bekliyordu. Nitekim az sonra Nurten yeniden üstü kapalı olarak sordu.

"Orası biraz uzak ve meşakkatli değil mi hayatım?" dedi.

"Evet, öyle ama bu akşam annemle babamın benim eve gelmeleri söz konusu."

Barış dikkatle konuşmaları dinliyordu. Nesrin'in son cümlesi bir tür uyarı olmalıydı, zira dedektif en azından Nesrin'in annesiyle babasının hayatta olmadıklarını biliyordu. Nitekim Nurten dikiz aynasından arkadaşına şaşkın bakışlarla baktı. Ağzını açıp bir şey söylemedi ama duyduklarını yadırgadığı çok açıktı; huzurunun kaçtığı da belli oluyordu.

Arabanın içine sessizlik çökünce dedektif, "Bir yazlık evden bahsettiniz, uzak mı orası?" diye mırıldandı.

"Sen hiç kafanı takma. Uzak sayılmaz."

"İyi de, nerede?"

"Florya da."

Barış sanki bu semti ilk defa duyuyormuş gibi, "Yahu çok uzak değil mi orası?" diye yakındı.

Nesrin kedi gibi sokulmuş, sol kolunu Barış'ın koluna dolamıştı.

"Biraz sabırlı ol canım, yarım saat sürmez," dedi. "O ka-darcık bekleyemez misin, önümüzde uzun bir gece var."

Her şeye rağmen Barış rahat bir nefes aldı. Hiç olmazsa bilmediği bir yere gitmiyorlardı. Lâkin Nesrin'in yaklaşım koluna girmesi dedektifi ürkütmüştü. Kadın kolunu biraz daha aşağıya kaydırırsa tabancanın sertliğini hissedecekti.

Yeniden ter bastı Barış'ı.

Sol kolunu uzatarak destek yapmak istercesine, avucunu tabancanın üstüne yasladı ve kadının kolunun oraya değmesine engel oldu. Ayrıca Florya'ya son gidişinde kadının Smith & Wesson'un yerinde olmadığını görmüştü, belki de artık üstünde taşıyordu, yani şu anda o da silahlı olabilirdi.

"Söyle bakalım Barış," dedi. "Sen ne tarafta oturuyorsun'."

"Karşı yakada. Üsküdar'da."

"Yaa... Onun için Florya sana uzak geldi."

"Evet. O tarafları pek bilmem.

"Bu gece öğrenirsin, tatlı çocuk. Kaç yaşımdayım demiştin?"

"Yirmi dört."

"Doğru, yirmi dört demiştin. Hatırladım."

Dedektif kollarını hiç kıvıldatmadan mırıldandı.

"Çok tuhaf değil mi? Ben hâlâ sizin adlarınızı bilmiyorum. Söylemeyecek misiniz?"

Nesrin güldü.

"Benim adım Boncuk. Arkadaşımınki de Maviş."

Dedektif de gülümsedi.

"Hadi oradan canım! Öyle isim mi olur. Ben gerçek adlarınızı sormuştum."

"Neden? Gerçek isimlerimizi öğreneceksin de ne olacak? Nasıl olsa bu geceden sonra birbirimizi hiç göremeyeceğiz."

"O hiç belli olmaz."

"Ne demek istiyorsun? Bu gecenin tekrarlanacağını mı düşünüyorsun?"

"Dedim ya, orası bilinmez. Size ne güçlü bir erkek olduğumu kanıtlayınca belki yaşayacağımız geceyi tekrarlamak isterseniz."

"Hele sen onu bir kanıtla, o zaman düşünürüz."

"Anlamıyorum, niye böyle muamma gibi davranıyorsunuz? Ha, şimdi çaktım durumu! Siz evlisiniz, değil mi?"

İki kadın tekrar bakiştılar.

Bu defa Nurten oturduğu yerden, "Demek nihayet anladın," diye homurdandı.

Barış doğru bir tahminde bulunmuş gibi sırtarak, "Evli olmanız, benim için hiç fark etmez. Böyle kaçamaklara bayılırım," dedi.

Nurten karşılık vermeden arabayı sürmeye devam etti.

Nesrin ise biraz daha yaklaşmıştı dedektife. Vücutları birbirine değiyordu.

Kadın dudaklarını dedektifin kulağına iyice yaklaştırıp, "Biliyor musun, daha şimdiden altım sırlıslıkla, kontrol etmek ister misin?" diye fısıldadı.

241

Ne diyeceğini şaşırılmıştı Barış. Yüreği çılgın gibi atmaya başlamıştı. Kadın bedenini kendisine öylesine yaslamıştı ki, kolunu kıpırdattığı anda tabanca kılıfının sertliği kadının kalçalarına değecekti.

"Bunu az sonraya bıraksak olmaz mı?" diye kekeleydi.

Nesrin cevap vermedi ama ağır hareketlerle delikanlının elini tutup mini eteğinin altına doğru götürdü. Dedektif iki parmağının ıslandığını hissetti.

Ulus'taki sitenin çıkışını polis arabasının içinden gözetlemeye devam eden Muavin Selim birden telsizin cızırtısı içinde Baş Komiser Hidayet'in sesini tanıyınca irkildi. Hemen toparlanıp elindeki sigarayı aralık pencereden dışarıya fırlattı. Merakla telsiz emrini dinlemeye geçti. Duyduklarına inanmakta zorlanıyordu.

Kendi nöbeti sırasında Audi'nin siteden çıkmadığından emindi. Ama şu veya bu şekilde Audi dışarıdaydı ve katiller av olarak Barış'ı seçmişlerdi veya Barış onları bulmuştu. Bir yandan Hidayet Baş Komiser'den aldığı direktifleri dinlerken bir yandan da bir süre evvel genç dedektifin Audi'nin plaka numarası ile ilgili sorduğu soru geldi aklına.

Baş Komiser nöbeti bırakarak derhal Florya'ya gitmesini emreliyordu.

"Evet, âmirim. O evi biliyorum," diye mırıldandı. "Derhal hareket ediyorum. Bize takviye ekip gönderirseniz sevinirim. Telsiz açık kalacak, yeni emirleri bekleyeceğim, efendim."

Direksiyon başındaki memur uyuşuk bekleyişten kurtulmanın sevinciyle, "Florya'ya mı gidiyoruz, komiserim?" diye soruyordu.

Selim ters ters homurdandı. "Evet. Sireni aç ve son sürat sür arabayı."

Selim zaman zaman genç mektepli dedektife takılır, onu iğneler ama yine de takdir ederdi. Henüz tecrübesiz ve kuralcı sayılırdı ama sağduyusu müthişti. Selim onun ilerde sivri-

242

lip teşkilat içinde iyi mevkilere gelecek biri olduğuna da inanıyordu. Nedense Florya'daki eve mim koymuş ve orada bir takım pisliklerin döndüğüne inanmıştı genç dedektif, üstelik hiç de dış dokunur bir ipucu bulamadığı halde.

Araba hızla Ulus'u terk ederken Selim hâlâ Audi'nin izini Barış'ın nasıl bulduğunu düşünüyordu. Mutlaka arkadaşlarına açıklamayıp, kendisine sakladığı bazı bilgilere ulaşmıştı. İçinde hafif bir

kıskançlık hissetti.

Polis ekiplerinin Teşvikiye'ye ulaşması çok daha çabuk ve kolay olmuştu. Daha çok bir alışveriş merkezi olan semt, dükkânlar kapandıktan sonra birden sessizliğe bürünüp gün boyunca sürdürdüğü canlılık ve hareketi kaybediyordu. İçlerinde dörder polisin bulunduğu polis arabaları sokağı kuşatmış, dört yol ağzı da dahil olmak üzere giriş çıkışları kontrol altına almışlardı. Başl'arında Tayyar Komiser görevliydi. Yaptıkları ilk iş, çevrede plakası bilinen Audi'nin aranması oldu. Ama araba ortalarda yoktu.

Tayyar, hemen Baş Komiser Hidayet ile irtibat kurup ilk raporunu verdi. Beş dakılca sonra zaten Hidayet olay yerine gelmişti. Audi'nin etrafta görünmemesi şüpheli mahallin üzerindeki kuşkuşların ortadan kalktığı anlamına gelmiyordu. Polisler tenhalaşmış sokaktaki faaliyetlerini başarıyla kamufle etmeyi başarmışlardı.

Hidayet söz konusu apartmanı uzaktan incelemeye aldı. Karşı kaldırıma geçip binaya bakıyordu şimdi. Sadece ikinci katta ışıklar yanıyordu. Diğer bütün katlan karanlıktı binanın.

"Lanet olsun," diye homurdandı içinden Baş Komiser. Barış'tan ikinci bir haber alamamıştı. Bu durumda katil kadınların genç dedektifi Florya'ya götürüyor olma ihtimali ağırlık kazanıyordu. Şimdi bütün trafik ekipleri Florya'ya giden yollarda Audi'yi arıyordu. Koordinasyon içinde çalışarak mutlaka arabanın izi bulunacaktı.

.243

Hidayet, tekrar muavinini aradı.

"Yoldayız âmirim," dedi Selim. Son sürat gidiyoruz. Söz konusu adrese takviye kuvvet gönderdiniz mi?"

"Evet. Muhtemelen onlar Bakırköy'den gelip mevzilenecekler. Bana devamlı durumu bildir."

"Emredersiniz, Baş Komiserim."

Her şeye rağmen Baş Komiser çok tedirgindi. Kapanı gittikçe sıkıştırıyordu, tek endişesi kapana kapılan elemanın sağ salim kurtulmasıydı..

Hiçbir engelle karşılaşmadan gelmişlerdi Florya'ya. Yol boyunca ciddi anlamda hız yapan Nurten'in bakışları, iki de bir dikiz aynasından arka kanepede zevkten inleyen arkadaşına takılıyordu. O da seyirden heyecana kapılarak, Nesrin'in hiçbir anlam veremediği, Florya'ya gelme hususundaki ısrarını unuttur gibi olmuştu. Aslında bu konu Akaretler yokuşuna sapmaktan vazgeçtikleri andan beri Nurten'in beynini kemi-riyordu. Şimdiye kadar avlarını hep Nesrin'in Teşvikiye'deki kiralık dairesine götürmüşler ve amaçlarına orada ulaşmışlardı. Hatta öyle ki, basketbolcu oğlanın cesedini yazlık eve taşıdıkları gece Nesrin, sinirlenmiş, huzuru kaçmış ve cesedin bir an önce ortadan kaldırılması için çırpınıp durmuştu. O gerginliği yaşayan arkadaşının şimdi neden orayı istediğine bir türlü akıl erdiremiyordu. Villa cesetlerden kurulmak için kullandıkları teknenin sahile yanaşmasına uygun olduğu halde, öndeki yirmi, yirmi beş metrelik alanda cesedi kayığa yüklemek sorun yaratabilirdi. Küçük de olsa başkaları tarafından görülme

riski vardı. Herhalde Nesrin'in bir bildiği vardır, diye düşünüyordu ama huzursuzdu biraz. Nesrin'in neden burayı istediğini sorma fırsatı olamamıştı.

Audi villanın bulunduğu sokağa girdiğinde, ikisi de toparlanıp çevreyi dikkatle incelemeye başlamışlardı. Arabanın pencerelerinden dikkatle ıssız sokağa bakıyorlardı. Sokak her zaman ki gibi bomboş ve oldukça karanlıktı.

244

Arka kanepedeki avları kapıldığı heyecandan biraz sersemlemiş gibiydi.

Araba durunca Barış, şaşkınlık içinde sanki çevreyi ilk defa görüyormuş gibi, "Geldik mi? Burası mı?" diye sordu.

Nesrin sert bir edayla. "Geldik. Evim burası," dedi.

Bozuntuya vermeyen dedektif başını dışarı uzatıp, "Hangisi?" diye sordu.

"Şu, işte."

Barış evden ziyade sokağa bakıyordu. Sokak boyunca park etmiş tek bir araba yoktu etrafta. İlk aklına gelen herhalde Selim ve ekibinin henüz ulaşamadıkları oldu. Heyecandan zihni pek iyi çalışmaz durumdaydı. Daha önce gelmişlerse bile, herhalde dikkat çekmemek için arabaları ortada bırakmazlardı. Araçlardan inip etrafa dağılmış olmaları gerekirdi. Belki bazıları denize bakan yönde mevzilenmiş, bir kısmı sokaktaki karanlık gölgelerin içinde saklanmışlardı. Hatta büyük bahçenin içinde bile birileri olabilirdi. Üçü birlikte villanın sokak kapısına doğru yürürken, genç dedektifin gözleri hâlâ bahçedeki ağaçların arkasında saklanmış bir meslektaşını görme ümidiyle etrafı tarıyordu. Netice itibarıyla o da polisti, tecrübeli gözleri etraftaki sessizliği doğal buldu. Ekipler henüz buraya ulaşmamış ofmalıydılar. Evi daha önce gören sadece muavin Selim'di zaten. Onun operasyonu yapacak ekibe katılması, herhangi bir noktada onlarla buluşması biraz zaman alabilirdi. Beklemekten başka çaresi yoktu Barış'ın. Yapacağı en akıllı şey biraz zaman kazanmaktı.

Nesrin anahtarıyla kapıyı açarak onları içeri aldı. Sonra kapıyı içerden kilitleyip sürgüldü. Kadın bunları yaparken dedektif hafifçe ürpermekten kendini alamamıştı. Aklından son bir kere daha, artık harekete geçmenin, kadınları tutuklamanın tam zamanı olduğunu geçirdi. En akıllıca davranış bu olmalıydı. Kadınlar kendisini tuzağa düşürmüşlerdi işte, daha fazla neyi bekleyecekti ki? İllaki boynuna boğma ipini geçirmelerini mi?

Hâlâ karanlık koridordaydılar. Kadınlar evin ışıklarını yakmamışlardı henüz. Barış birden kulağının dibinde metalik

245

bir tıkırtı duydu. Bu sese hiç yabancı değildi. Bir tabanca horozunun geri çekilmesinin çıkardığı sestiydi bu.

Aynı anda tam ense köküne dayanan namlunun ürkütücü soğukluğunu hissetti ve Nesrin'in sesini duydu.

"Oyun bitti, memur bey."

Bariş dona kalmıştı. Hiç hareket etmeden öylece kaldı.

"Kaldır ellerini yukarı. En ufak bir aptallık yaparsan beynini dağıtırım."

Nesrin'in bunu yapacağından hiç kuşkusu yoktu dedektifin.

Asıl şaşırان Nurten'di. Sinirli bir sesle, "Polis mi bu herif?" diye söylendi.

"Sanırım öyle."

"Sanırım da ne demek? Bana polis olmadığını söylemiştin."

"Emin değilim. Ama artık biliyorum. Kocaman bir tabanca taşıyor."

"Allah kahretsin!" diye homurdandı Nurten. "Madem biliyordun, neden getirdik onu buraya? Şimdi ne yapacağız?"

"Telaşlanma. Henüz tehlikede değiliz. Keyfimize bakacağız."

"Sen oynatmışsın Nesrin."

"Hiç de değil. Asıl bu sefer zevkin doruklarına erişeceğiz. Düşünsene bu kez polisler meydan okuyoruz ve yine izimizi bulamayacaklar."

Öfkeyle arkadaşına sert bir şekilde çıkıştı Nurten.

"Aptal! Başımızı boşu boşuna yakacaksın. Delirmişmiş... Neden polis olduğunu anlayınca başımızdan savmadın? Bunu buraya getirmenin ne gereği vardı?"

"Beni dinlersen tehlikede olmadığımızı anlarsın. Şimdi usulca yaklaş ve herifin belindeki silahı al Nurten."

Nurten bir an durakladı. Bu arada Nesrin tabancanın namlusunu dedektifin ensesine biraz daha bastırmıştı.

Tiz bir sesle, "Sakın arkadaşım silahını alırken bir enayiliğe kalkışma. Hiç gözünün yaşına bakmadan tetiği çekerim, bilmiş ol," dedi.

246

Bariş hiç kımıldamadı. Karanlık antrede Nurten elinden geldiğince hızlı hareket ederek, dedektifin belindeki silahı aradı ve tabancayı kılıfından çekip çıkardı. Onun da silahlarla

kocasının zamanından kalma bir ünsiyeti vardı.

Nesrin, "Yürü," dedi. "Şurada bir merdiven var, oradan yukarıya çıkacağız."

Tam kapana kısıldım, diye düşündü genç dedektif. Kadınların durumu anlayıp bu kadar erken hücumla geçeceklerini düşünmemişti. Hata yapmış, az evvel arabanın arka koltuğunda Nesrinle oynaşırken kadının silahını fark etmediğini sanmıştı. Tabii onu biraz daha cesur davranmaya sevk eden nedenlerden biri de, kadınların bütün aylarıyla önce sevişmeye kalkışmalarıydı, ama bu gidişle onun böyle bir şansı olmayacaktı galiba.

İki arkadaş onu iterek yatak odasına soktular.

Nurten elindeki silahı dedektife doğru tutarken Nesrin ışığı yaktı. Karanlık oda birden aydınlanıvermişti. Kadınlar tam bir husumetle karşılardaki polise bakıyorlardı. Neden sonra Nesrin sırttı.

"Ava giden avlanır, derler Barış efendi. Aklınca beni takip edip tuzağa düşüreceğini sandın, değil mi?"

Dedektiften yine ses çıkmadı.

Ama bu defa Nurten sordu. "Onun polis olduğunu ne zaman anladın?"

"Beşiktaş'ta kahve içerken."

"Nasıl?"

"Uyandım birden."

"İyi de nasıl?"

"Yüzü birden bana tanıdık geldi. Önce çıkaramadım, sonra bu yüzü nerede gördüğümü düşünmeye başladım ve hatırladım."

"Nerede?" diye sordu Nurten yine.

"Teşvikiye'deki evin önünde arabanın içinde bekliyordum. Sana gelirken kaldırımın önünden geçtim. Benimle ilgilenmiyormuş gibi davrandı. Doğrusu bir şey sezmemiştim, hatta Boğaz yolunda bizi takip ederken de anlamadım durumu."

247

Ama sonra kafede birden uyandım, içime bir kurt düşmüştü, sanki bu adamı daha önce görmüşüm gibi bir his vardı içimde. Birden kuşkulandım. Neden o arabanın içinde beklediğini düşündüm ve sonra jeton düştü. Bu adam peşimize düşmüş bir polis olmalı dedim ve dikkat edersen arkaya yanına oturdum. Bedenimi onunkine yaslayınca da belindeki silahın sertliğini hissettim. Ama asıl hatayı arabasının başında yaptı. Ayrı ayrı araçlarla gelme konusunda nasıl

ısrar ettiğini hatırlıyor musun?"

Nurten başını salladı.

Nesrin devam etti. "Arabasının içine göz attın mı? Telsiz vardı, polis telsizi. Nasıl becerdiklerini bilmiyorum ama Teşvikiye'deki evi bulmuşlar. Belli ki bir şekilde benden şüpheleniyorlar ve beni takibe almışlar."

"Öyleyse hapyı yuttuk," diye kekeledi Nurten. "Bu herif benim arabamı kullandığını gördü. Audi'nin plakasını da polise bildirmiştir."

"Telaşlanma, ben her şeyi ayarladım."

"Ne ayarlaması? İkimizi de yaktın, anlamıyor musun? Sana kaç kere, bir süre ara verelim bu işe dedim. Polis şu an ikimizi de arıyor olmalı."

"Korkma. Hiçbir şey olmayacak. Sen şimdi söylediklerimi yap, yeter.."

"Neler saçmalıyorsun sen? Bu andan sonra ne yapabiliriz ki?"

"Bu herifi kendi silahı ile vuracağım."

"Ne?"

Nesrin gözleri irileşerek nefret dolu bakışlarını Nurten'e çevirdi. Yılan gibi tıslayarak fısıldadı. "Herifin belindeki kelepçeyi görüyor musun?"

"Evet, görüyorum. Ne olacak? Herhalde bu andan sonra onunla sevişmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Şimdi silahı bana ver ve onun belinden kelepçeleri alarak yatağa bağla."

Nurten isyan etmeye başlamıştı artık.

"Sen kafayı yemişsin kızım. Bu adamı öldürmek ne işi-

248

mize yarar. Ayrıca benim sevişecek halim filan yok. Bir an evvel kaçalım buradan. Gerisini sonra düşünürüz."

"Bana güven Nurten ve dediğimi yap."

Nurten homurdanarak silahı Nesrin'e uzattı ve kararsız bir şekilde dedektife yaklaştı. Nesrin, Barış'ın silahını kavrayıp sol eline almıştı.

Dedektif hâlâ yerinden kımlıdayamamıştı. Şimdi Nesrin'in elinde namlusu kendisine yönelik iki

silah vardı ve kadın oldukça yakınındaydı. Üzerine bir hamle yaparsa delik deşik olabilirdi.

Çaresizlik içinde öylece bekledi.

Nurten ise pantolon kayışına asılı kelepçeyi alıp dedektifi bir kolundan karyolanın pirinç başlığa kelepçeledi. Sonra aynı gerginlik içinde söylenmeye devam etti.

"Doğrusu şaşıyorum sana. Bu ortamda sevişmeyi nasıl düşünüyorsun, anlayamıyorum. Zamanı mı?"

Dedektifin etkisiz hâle ^geldiğini gören Nesrin keyifle sırttı.

•*_-.

"Evet, sevgili arkadaşım şimdi tam zamanı."

Nurten inanmaz bakışlarla Nesrin'c bakakaldı.

"Bu kadar soğukkanlı olduğunu bilmezdim. Kurtulmak için neye güvendiğini de anlamıyorum hâlâ."

"Sana tabii, Nurten."

"Anlamadım? Bana mı?"

"Gayet tabii. Benim hocam sen değil misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün bu zevkleri bana kim öğretti? Genç çocuklarla yalnız sevişmekle yetinmeyip onları öldürmenin hazzını bana kim aşıladı?"

Hırçınlaşan Nurten bağırdı.

"Lâfi nereye getirmek istiyorsun sen?"

"Yoksa hâlâ anlamadın mı? Bu gece delikanlıları öldüren kadın katil de ölecek."

"Ne?"

Nesrin şimdi Barış'ın silahını arkadaşına yöneltmişti.

"Seni ben vuracağım Nurten. Üzgünüm ama temize çıka-

249 | 'İÛ'V 0 fjiH f.

bilmek için başka şansım yok. Hem bu şekilde beni içinden çıkılmaz bir kaosa sürüklemenin kefareti de ödemiş olacaksın."

Kulaklarına inanamayan kadın bir kahkaha attı.

"Sen gerçekten çıldırmışsın. Unutuyorsun galiba burası senin evin. Polis burada iki ceset bulunca, bu durumu nasıl açıklayacaksın?"

Nesrin gülererek başını iki yana salladı.

"Polis burada hiç ceset bulamayacak ki? Senden öğrendiğim metotlarla ikinizin cesedini de evden çıkarıp senin arabana yerleştireceğim ve arabayı uzak bir yere götürüp terk edeceğim."

"Çok aptalca bir düşünce. Bunca kan... silahların üzerindeki parmak izlerin... bunların hepsini ne yapacaksın? Hem unutma ki polis Teşvikiye'deki evi de tespit etmiş belli ki."

"Kimin evini?"

Nurten yine sertçe bağırdı.

"Senin evini tabii."

"Nesrin Mert'imi kastediyorsun?"

"Başka kim olacak?"

"Çok yanıyorsun sevgili arkadaşım. Çünkü oranın kira mukavelesi sahte bir adla tanzim edilmiştir. Leman Çulcu adına. Yani asla var olmayan biri namına. Biliyorsun, ben orayı ilk cinayetimiz olan Muzaffer Tunç'un katlinden sonra kiralamıştım. Benim kanıma girdin, bana bambaşka zevkler tattırdın ama beni aptal bir kadın sanıyordun galiba. Gözümünden kaçtığını mı sandın; tüm cinayetleri benim evimde işliyor, tüm yükü benim omuzlarıma yıkıyordun. Polis ipucu bulursa, okkanın altına sadece ben gidebilirdim."

Nurten bağırdı.

"Yalan bu! Günahımı alıyorsun! Sen de biliyorsun ki, benim evime gençleri götüremezdik. Kapıda devamlı giriş çıkışları kontrol eden, nöbetçiler var. Hemen dikkati çekerdi."

"Boşuna kendini müdafaaya kalkışma. Sen de zengin bir kadınsın, eğer iyi niyetli olsan, sen de bir yer kiralar benim omuzlarımdaki riski paylaşırdın. Ama öyle bir şeye asla kal-

250 ORHAN KEMAL ti HAU KÜTÜPHANESİ

kısmadın. Beni kafasız görüp, sıkışınca yükü üstüme atmak istedin."

"Çıldırmışsın sen... Böyle bir şey aklımın köşesinden bile geçmedi."

"Hasta, psikopat olan sensin. Gençlerle sevişmeyi değil, onları öldürmeyi seviyorsun. Bana da bunu sen aşıladın."

"Öyleyse, sen nesin? Aynı zevki almıyor musun? Kurbanlarımızın boynuna ipi geçirip onları boğarken yüzünün zevkten ne hale geldiğini biliyor musun? Gerçek orgazmı asıl o zaman yaşıyordun. Ama sen korkak ve vefasızsın. Tamam, kabul ediyorum, sana bu zevki ben aşıladım. Ama sen benden de hızlı çıktın. Ayrıca hep sana arka çıktım, seni hiç yalnız bırakmadım. Unuttun mu, kaç defa tekneyle denize açılıp ceset taşıdım. Daha ne yapmamı istiyordun ki? Ayrıca bu polisin peşimize takılmasına da sen sebebiyet verdin. Kim bilir ne halt ettin de polis şüphelendi?"

"Zeki geçiniyorsun am| aptalsın Nurten. At kuyruklu barmenin seni hatırladığını anladıktan sonra paniğe kapıldın. Her zaman yeni gençler bulmayı sen isterdin ama bir görgü tanığının seni fark ettiğini anladıktan sonra paniğe kapıldın. Ödün koştun, bu işe ara vermeye kalkıştın. Yalan mı? Zira ilk defa kendini tehlikede hissettin."

Nurten yutkundu ve inanamayan bakışlarla Nesrin'e bakmaya devam etti. Arkadaşının böyle bir ihanete kalkışmasını gerçekten hiç beklemiyordu. Gözleri irileşerek bir an düşündü, söylediklerinde ciddi miydi acaba? Gerçekten ateş etmeyi düşünüyor muydu?

Ümitsizce mırıldandı. "Sahiden beni öldürmeyi mi tasarlıyorsun?"

"Evet.. Önce seni vuracağım. Sonra da polisi. Tabancadaki parmak izlerimi iyice temizledikten sonra silahı cesedinin parmaklarına süreceğim. Daha sonra ikinizin de cesedini arabaya taşıyacağım. Tabii silahı da polisin eline sıkıştırıp arabayı تنها bir yerde bırakacağım." Nurten nefretle kadına baktı. "Yakanı kurtaracağını mı sanıyorsun?"

251

"Kesinlikle."

İki kadın arasındaki konuşmayı dinleyen Barış bakışlarını bir Nesrin'e bir Nurten'e çeviriyordu. Bu kadınların ikisi de hastaydı. Şayet ekipler bir an önce evi basmazlarsa kurtulma şansı hiç yok gibiydi. Gözü dönmüş olan Nesrin, aklından geçenleri uygulamaya fazlasıyla kararlı görünüyordu. İçinden, Allah'ım nerede kaldı bunlar, diye geçirdi. Acaba hâlâ yolda mıydılar? Yoksa ukalâ Selim, Baş Komiser'e itiraz mı ediyordu? Gecikmelerine o mu neden olmuştu? Genç dedektif artık eni konu korkmaya başlamıştı.

Aynı anda patlayan beylik tabancasının gümbürtüsü duyuldu.

Nesrin ateş etmişti. Tek bir kurşun..

Mermi arkadaşının tam göğsüne isabet etmişti. Nurten bir an ayakta sallandı. Gözleri dehşetle irileşti, sonra külçe gibi yere yığıldı.

252

3

Kılı bile kıpırdamamıştı Nesrin'in. Yere yuvarlanan arkadaşının hareketsiz kalan cesedine

bakıyordu şimdi. Bir süre nefretle süzdü onu. Sonra son derece soğukkanlı hareketlerle elindeki Smith & Wesson'u her zamanki yerine, çekmecenin içine koydu. Barış'ın silahını elinden bırakmadan cesedin üzerine eğildi, Nurten'in öldüğünden emin olmak için kadının nabzını tuttu. Sonra gülümseyerek dedektife döndü, sanki son derece doğal bir şey söylüyormuş gibi, "Öldü," diye mırıldandı. "Hem de tek bir kurşunla.. Nasıl, başarılı bir atıştı, değil mi?"

Âdeta dedektiften onay bekliyordu. Oysa Barış'ın konuşacak, tek kelime söyleyeceği hali yoktu. Ölüm korkusu tüm şiddetiyle benliğine çökmüştü. Artık ekibin yardımına yeti-şemeyeceğini aklı kesmişti. Bu kadın kendisini de vuracaktı, zaten açık açık ifade etmişti bunu..

Arkadaşının öldüğüne emin olduktan sonra tabancayı yere bırakıp Nurten'i koltuk altlarından kavrayarak odadaki tek koltuğun üzerine taşıdı. Sürüklenme sırasında kadının ayakkabılarından biri ayağından fırlamıştı.

Cesedi koltuğa yerleştiren Nesrin muzaffer bir edayla yerden beylik tabancayı alıp bu defa yatağa yaklaştı. Dedektifin titremelerini görebiliyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Evet, korkuyorum."

Yeniden sırtıttı hasta kadın.

"Polisler hiç korkar mı? Ayıp, hem çok ayıp. Sakın bunu bir daha söyleme."

253

"Ne yapacaksın? Şimdi de bana mı bir kurşun sıkacaksın?"

Nesrin'in sırtışı kahkahaya dönüştü.

"Hiç acelem yok. Önce keyfime bakacağım. Senin posanı çıkaracağım, tabii zevkimi alınca da seni geberteceğim. Başka yolu var mı?"

Barış hiddetle soludu.

Çaresizlik içine işlemişti ama ne yazık ki yapacak bir şey yoktu.

Kadın hâlâ gülüyordu. Yatağa yaklaşıp elini dedektifin pantolonunun ağına attı, sonra şaşırmış gibi homurdandı.

"Bakıyorum, sende hiç heyecan yok. Uyarılmamışsın. Sen ne biçim erkeksin? Hani bizimle sabaha kadar sevişecektin? Bu aletle mi yapacaktın bu işi."

Dedektif ümitsizce küfür etti.

Kaşlarını çatan Nesrin fisıldadı.

"Terbiyesizlik etme. Ağzını topla ve son görevine hazırlan. Unutma bu iş de ne kadar başarılı olursan, hayatta kalacağın süre o kadar uzayacak. Her şey performansına bağlı ya da beni mutlu etmedeki başarısına. Yoksa hemencecik kafana bir kurşun sıkmamı mı istersin?"

"Sen manyağın tekisin," diye homurdandı Barış. "Bu durumda nasıl başarılı olabilirim? Baksana her tarafım titriyor."

"Bu senin sorunun ahab. Ya âletini kaldırırsın ya da kafana bir kurşun sıkarım."

Genç dedektif korkuyordu ama tek çaresinin zaman kazanmak olduğunun da farkındaydı. Aslında gerçek mücadelesini zamana karşı yapıyordu.

Hidayet Baş Komiser mutlaka yetişirdi.

Sinirlerine hâkim olmalı ve kadının isteğini ne kadar zor da olsa yerine getirmeliydi.

"Bana biraz yardım et," diye inledi.

"Ha, anladım ne demek istediğini. Bekle ve beni seyret."

Yeniden gülümsemeye başlamıştı Nesrin. Biraz uzaklaştı yataktan, Barış'ın tabancasını komodinin üzerine bıraktı.

254

Önce sırtındaki beyaz paltosunu çıkardı. Dedektife dönüp sordu.

"Nasıl? Giyimli halimle beni çekici buluyor musun? Mini eteğime, düzgün bacaklarıma bak bakalım. Alt tarafında bir hareket başladı mı?"

Barış kendisini zorladıkça bakışları Nesrin Men ziyade yan koltuktaki Nurten'in cansız bedenine kayıyor, içi ürperiyor-du. Allah'ım diye inledi, bu ne anlamsız ve çılgın bir oyundu? Karşısında bir ceset ve sonunda kendi ölümü varken, nasıl olur da bunları zihninden atıp sevişmeye hazırlanabilirdi? Ben tamamen normal bir insanım ve bu şartlar altında sevişe-mem, diye düşünüyordu.

Nesrin birden yatağa yaklaşarak elinin tersiyle dedektife bir tokat attı.

"Serseri! Ona değil bana bak!" diye gürlledi. Ben bu gösteriyi her zaman yapmam. Son saatlerinin kıymetini bil."

Canı yanmasına rağmen Barış, "Tamam, tamam," diye inledi. "Gayret ediyorum."*-

"Gayret ediyorum da ne demek? Sersem, sana lütfettiğim ayrıcalığı bir düşünsene. Son yolculuğuna çıkmadan evvel seni iliklerine kadar doyuracağım. Senin gibi bir acemi çaylağın hayatı boyunca görmediği, bilmediği, tatmadığı zevklere ulaşacaksın. Zaten yaşasan da bir daha

benim kadar ateşli ve nefis bir kadınla birlikte olabileceğini hiç aklın kesiyor mu?"

Nesrin konuşurken, dedektif can havliyle aklına gelen bütün kurtuluş olanaklarını sıralamaya çalışıyordu beyninde. Polis arabaları böyle bir baskına siren sesleriyle gelmezlerdi; sessiz, yavaş ve de yayan çevirirlerdi villanın etrafını önce. Zihninde kısa bir hesap yapmaya çalıştı; acaba üçünün eve girişlerinin üzerinden kaç dakika geçmişti? Belki yirmi dakika, belki yarım saat. Ümitsizlik öylesine içine işlemişti ki, yanılıyor da olabilirdi. Belki de daha uzun bir zaman kazanmışlardı ekipler. İki kadının tartışmasını, sonra Nesrin'in silahı ateşlemesini. Kadının sinirli bir boğa gibi odanın içinde dolaşmasını, Nurten'in cesedini koltuğa taşımasını ve şimdi de hâlâ uyarılmadığı için öfkelenmesini...

255

Az zaman değildi.

Selim'in ekibi şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Belki de çoktan evin etrafı çembere alınmış, villaya sızmanın en uygun yolu tartışılmaya başlanmıştı. Başta Selim olmak üzere birkaç mesai arkadaşı evin içine girmiş bile olabilirdi.

Barış'a yeniden ümit ve cesaret geldi.

Bütün mesele bu gözü dönmüş kadını biraz daha oyala-yabilmektir. Bakışlarını yeniden kadına çevirdi. Zor da olsa konuşmaya çalıştı.

"Gerçekten çok güzel bir kadınsın. Sana hak veriyorum. Hatta bir nebze kendimi şanslı bile addediyorum. Ölümün eşiğine gelmiş bir erkeğin son olarak seninle sevişmesi bir nimet olmalı. Evet, bu çok doğru.. Şanslıyım belki de..."

"Aferin!" diye mırıldandı Nesrin. "Nihayet gerçekleri görmeye başladın."

Dedektif yutkundu.

Ama ne yazık ki hiçbir şekilde tahrik olamıyordu. Neredeyse olanaksızdı bu. Acaba benim yerimde başka biri olsa hisleri uyanır mı, diye düşündü.

Asıl rahatlayan, sevinen Nesrin'di.

Bir striptizci edasıyla önce ayaklarındaki yüksek ökçeli ayakkabıları fırlatıp attı. Sonra sanki hayali bir müziğin eşliğinde raks eder gibi durduğu yerde ritmik hareketlerle kıvrılıp bükülmeye başladı.

Dedektif olanlara inanamıyordu. Gerçekten hastaydı bu kadın. Bunu ancak dengesiz, zihnen özürlü bir psikopat yapabilirdi. Az önce gaddarca bir insanı öldürmüş, sonra da cesedin yanında, elinden kelepçeyle karyola demirine bağladığı, yeni kurbanını uyarmak, tahrik etmek için pervasızca soyunmaya başlamıştı.

Gözleri irileşti Barış'ın.

Nesrin mini eteğinin yanındaki fermuarı indirmiş, kalçasını sallayarak eteğini ayaklarının dibine düşürmüştü. Uzun bacaklarını külotlu çorabı örtüyordu. Dedektifin hayretle açılan gözlerini kadın, beğeni ve heyecana atfetmişti. Ritmik hareketlerine daha da hız verdi.

256

Telaşsız, ağır ağır bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. Her düğmenin açılışında gözüken beyaz ve duru teninin adamda doğurduğu heyecanı hissetmek için ona biraz daha yaklaşıyordu. Bluzu sırtından çıkarınca kahredici bir edayla yere fırlattı.

Barış için en şaşırtıcı olay ise yavaş yavaş tahrik olduğunu hissetmesiydi.

İnanmak istemedi ama gerçektir bu.

**#

"Umarım geç kalmamışsındır," diye söylendi Hidayet. "Huylanıyorum."

"Endişelenmeyin Baş Komiserim, Barış cin gibi bir polistir, işini de çok iyi bilir.. Yaş tahtaya basacağını sanmam. Zamanında yetişiriz," dedi muavin Selim. Sonra arabanın içindeki diğer memurların duymasından utanmış gibi ekledi: "Ayrıca edepsiz bir manzarayla karşılaşsak da hiç şaşmayalım. Kadınların sabaha kadar cümbüş yaptıklarını biliyoruz."

Hidayet sesini çıkarmadı. Lâkin içi hiç rahat değildi. Psikopat katiller ilk defa bir polisle karşılaşıyorlardı; nasıl bir tavır takınacakları hiç de* belli olmayabilirdi. Barış onları bir daha aramadığına göre sıkışık bir durumda olduğu belliydi.

"Bu yazlık eve daha ne kadar var?" diye sordu.

"En geç on beş dakikaya kadar orada oluruz âmirim."

Hidayet bir türlü rahatlayamıyordu. Telsize uzanıp Teşvikiye'deki evin önünde görev yapan ekibi bir daha aradı.

"Orada yeni bir gelişme var mı Tayyar?" dedi.

"Yok âmirim. Burada olmadıkları kesin. Yine de daireye baskın yapmamızı istiyorsanız emrinize hazırız."

"Bekleyin," dedi Hidayet ve telsizi kapattı.

Üç ekip arabası hızla Florya'ya yaklaşıyordu. Sinirden ağızındaki kürdanı fırlatıp atan Baş Komiser, muavinine dönüp, "Bana bir sigara ver," diye homurdandı.

"Amirim ama siz...."

"Uzatma, bir sigara ver dedim."

Selim yüzünü ekşiterek paketinden bir sigara çıkarıp uzattı.

"Yak şunu."

Muavinin çakmağıyla yaktığı sigarasını tellendiren Hidayet, beş aylık hasreti ciğerlerine çektiği dumanla giderdi. İlk nefes şerbet gibi gelmişti.

"Şu villanın bir tarifini yap bakalım," dedi. "Sen evi görmüşsün, nasıl bir yer?"

"Bahçe içinde iki katlı, modern bir bina. Evin sahile bakan arka tarafında yarı kum yarı toprak bir yol var, sonrası deniz. Villanın ön tarafı sokağa bakıyor. Bu mevsim ölü sezon olduğundan, bütün sokak boş nerdeyse Operasyonu kimsenin duymayacağına emin olabilirsiniz."

"İlk gittiğinizde Barış içeri girmiş. Nereden girdi eve?"

"Yan tarafta, ilk kattaki bir odanın panjurunu ve camını kırarak girdi, efendim."

"Ama o zaman evde kimse yoktu tabii. Şimdi çok dikkatli olmalıyız. Operasyonun son ana kadar çok sessiz ve dikkatli yürütülmesini istiyorum. O hasta yaratıklar bir şeyden şüphelenirlerse, Barış'ı kaybedebiliriz."

Genç dedektif insan hayatında, cinsel dürtünün ne denli güçlü, vazgeçilmez ve ürkütücü olduğunu o an daha iyi anlamıştı. Karşısındaki kadın psikopat, dürtülerini kontrol edemeyen biriydi, ama şu anda onun içinde çalkalandığı girdabı anlamak mümkündü belki de. Ölümle burun buruna olmasına rağmen duymaya başladığı cinsel arzu Barış'ı dehşete düşürmüştü. Bunu umutsuzca hayatta kalma isteğine bağlamak imkânsızdı. Hayvanı, açıklayamadığı, kontrol edilemeyen bir şeydi bu.

Bakışlarını yarı çıplak kadından alamıyordu.

Farklı şartlar altında, striptiz yapılan bir pavyona da gitse herhalde aynı şeyleri hissedirdi. Nesrin avındaki değişikliği

fark etmişti. Artık yüzünde zafer kazanmış gibi, daha mağrur, daha hoşnut bir ifade vardı.

"Nasılım?" diye sordu.

Barış ağzından dökülen kelimeye şaşıtı. "Hârîka..."

"Dur bakalım, daha bu başlangıç."

Kadın bir yandan ritmik hareketlerle çıplaklığını teşhir ederken, bir yandan da dedektifi daha fazla tahrik etmeye yönelik davranışlara kalkışıyordu. Profesyonel bir striptizci de olsa ancak bu kadar başarı gösterebilirdi.

Usta hareketlerle sutyeninini kopçalarını çözdü.

Dolgun ve diri göğüsleri meydana çıkmıştı. Barış'ın gözleri irileşti. Ağzının içi kurudu. Yatağın içinde büzüldü.

Nesrin şimdi tam karşısında, ince uzun parmaklarıyla kendi göğüslerini okşuyordu. Asıl ilginç yanı kadının yaptığından haz duyması, avını çıldırtacak raddelere getirmekten zevk almasıydı.

Tempolu hareketlerle yatağa yaklaştı, çıplak göğüslerini dedektifin ağzına doğru uzattı.

"Öp memelerimi.."

Sesi sanki bir fısıltı, zehirli bir yılanın avını dişlemeden önceki ıslığımsı tıslaması gibi çıkmıştı. Ancak bu çağrıda yine de bir emir havası vardı.

Galiba Barış'ı da daldığı âlemden kurtaran şey, o sesin tonu oldu.

Silkinmek, uyanmak istedi dedektif. Yardıma gelecek ekiplerden hâlâ ses seda yoktu. Akıllı davranmazsa az sonra kaderiyle baş başa kalacaktı. Sağ kolu serbestti şimdilik, Nesrin onu sol bileğinden karyolaya kelepçelemişti. Acaba serbest olan kolumla kadını durdurabilir miyim, diye düşündü bir an. Smith & Wesson çekmecede, kendi beylik tabancası ise komodinin üzerindeydi. Belki kadına bir yumruk savu-rabilirdi. Ama onu tek yumrukla devre dışı bırakamazsa, her şey biterdi.

"Hadi, ne duruyorsun? Öp dedim!"

Dedektifin kurumuş dudakları kadının ateş gibi yanan tenine değdi.

259

"Daha canlı, daha ihtiraslı öpmeni istiyorum," diye soludu kadın.

Bu kez dikleşmiş meme ucunu dudaklarının arasına almıştı Barış. Serbest olan eli de yavaşça kadının sırtına uzanarak onu biraz daha kendine doğru çekmişti. Ancak hâlâ tek eliyle kadınla başa çıkamayacağını düşünüyordu. Mutlaka bir fırsat yaratmalı, kelepçeyi çözdürmeliydi.

Ama nasıl? Kadın buna izin verir miydi?

En azından şimdilik vermezdi. Kadının heyecanının artmasını, kendini arzu girdabına iyice bırakmasını beklemeliydi.

Usul usul ve yumuşak hareketlerle kadının sırtını okşamaya başladı. Dili ve dudakları sürekli hareket ediyordu. Bir ara bakışlarını Nesrin'in yüzüne çevirdi. Ümitlendi de. Nesrin daha şimdiden gözlerini yummuş, daha ilerde ulaşacağı hazzı hayal eder gibi kısık sesle inlemeye başlamıştı.

Mutlaka bir açık verecekti.

Şu anda bile tek koluyla onu sıkıca kavrayıp bırakmayabilirdi, ama bunu ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu. Emin olmadıkça çılgın bir teşebbüse kalkışması aptallık olurdu. Biraz daha beklemeliydi.

Nesrin ellerini dedektifin omuzlarına dayayıp kendini geri çekti.

"İyi, diye fısıldadı usulca. "Galiba bana zevk vereceksin."

Sonra yatağın kenarından birkaç adım uzaklaştı. Dedektif soluk soluğa kadının bundan sonra ne yapacağını beklemeye başladı. Kadının bu ölüm oyunundan nasıl bir zevk aldığını anlamayı çok isterdi. Lâkin bunu asla anlayamayacağını hemen kabul etti; zira ancak hasta bir beynin kavrayabileceği bir zevk olmalıydı yaşadığı şey.

Kadın parmaklarının ucuyla külotunu iki yanından aşağıya sıyırıp ayaklarının ucuna indirmişti. Sonra yerden aldığı külotu bir süre havada salladı ve gülümseyerek dedektifin yüzüne fırlattı.

Barış kımıldayamadı.

Külot kulağına asılı kalmıştı. Kadın gülümsemeye devam ediyordu.

260

"Şimdi nasıl görünüyorum?" diye sordu. "Hiç benim kadar güzelini gördün mü?"

Bu defa Barış'tan ses çıkmadı.

"Sana soruyorum, cevap ver. Hayatında benim kadar mükemmel ve istekli birine rastladın mı?"

Dedektif yine ağzını açmamıştı.

Nesrin gülümsemeyi kesip kaşlarını çattı.

"Niye konuşmuyorsun? Dilini mi yuttun? "

Barış başını sallayarak kulağına asılı kalan külotu düşürmeye çalıştı ama beceremedi, ince bant kısmı tam kulak kepçesine oturmuştu. Nihayet, "Beni aşağılıyorsun," diye homurdandı sinirli bir sesle. "Elim serbest olsaydı, sana ne yapacağımı bilirdim!"

"Yok canım! Ne yapardın ki?"

"O zaman görürdün."

Nesrin tekrar yatağa yaklaşarak dedektifin yüzüne bir tokat savurdu. Darbenin şiddetinden külot yatağa düştü.

"Demek seni aşağıladığımı düşünüyorsun? Külotumu yü-züne'attım diye mi?"

Sesi çıkmadı Barış'in.

Kadının gözlerinden hiddetlendiği anlaşılıyordu. Birden külotu yataktan alarak ağ kısmını polis memurunun burnuna dayadı.

"Kokla!" diye güreledi.

Dedektif bunu yapamamak için başını sağa sola çevirmeye başlamıştı. Daha da hiddetlenen kadın hızla geri dönerek Nurten'i vurduğu silahı komodinin üstünden kaptığı gibi yatağa döndü ve tabancayı Barış'ın şakağına dayadı.

"Emrediyorum sana! Külotumun ağını koklayacaksın. Bak, ağ kısmı hâlâ ıslak. Az önce otomobilin içinde oynasırken oldu, bunun almanı istiyorum."

Dayanamayan Barış bağırdı.

"Sen manyaksın! Hasta ruhlu, kokuşmuş, psikopat bir katilsin! Hadi ne duruyorsun, çek tetiği, vur beni-. İstediklerini yapmayacağım."

Dedektifin tepesi atmıştı.

261

O an kadın silahı atçşlesc bile umurunda değildi artık. İcini mutlak bir eziklik kaplamıştı ve hayatının hiçbir döneminde bu kadar aciz bir duruma düştüğünü hatırlamıyordu.

Ama kadın tetiği çekmedi. Aksine avına sadistçe davranmaktan büyük haz alıyormuş gibi görünüyordu. Dertop ettiği külotu dedektifin burnuna dayadı. Bu kez başını kaçırma-mıştı Barış. Başı arkadaki karyola demirlerine çarptı.

"Çok aptal ve dik başlısın!" diye homurdandı Nesrin. "Hâlâ anlayamadın değil mi? Sana her istediğimi yaptıracağım. Başka hiç şansın yok. Aç ağzını şimdi."

"Ne?"

"Ağzını aç dedim."

"Açmayacağım!"

"O zaman seni öldürmeden önce başka işkenceler uygulayacağım."

Kadının bunu rahatlıkla yapabileceğine akli kesmişti dedektifin. İçindeki tüm nefrete ve hırsa rağmen karşı koymanın hiç de mantıklı olmadığını kavradı. Ağzını araladığı anda Nesrin külotunu dedektifin ağzına tıktı.

Yeniden keyifle gülmeye başlamıştı.

Ekip arabaları sokağın başında durmuş ve hepsi arabalardan çıkmışlardı.

"Hangi ev?" diye homurdandı Hidayet.

Selim parmağıyla sahile inen ara sokağın başındaki karanlık villayı işaret ederek, "Şu âmirim," diye gösterdi.

Baş Komiser, "Hiç ışık yanmıyor. Yoksa burada değil mi?" diye söylendi.

Selim de ilk defa heyecana kapılır gibi olmuştu.

"Bilmiyorum Baş Komiserim ama daha önce Barış'ın girdiği ev kesinlikle buydu."

Yüzü asılan Hidayet ekibine dönerek emir verdi.

"Evi sessizce her yönden kontrol edin. Bakalım herhangi bir yerde ışık var mı?"

262

Kendisi de hızlı adımlarla villaya doğru koşuyordu. Emri alan ekip elemanları hızla evin dört bir yanına yayıldılar. İlk müjde sahil yönüne koşan memurdan geldi. Cızırdayan telsizden, "Üst katta bir ışık var," haberi geldi.

Hidayet telsize, "Benden emir bekleyin," diye konuştu. "Kimse inisiyatif kullanarak hareket etmeyecek, anlaşıldı mı?" Sonra Selim'e dönüp sordu.

"Evin iç kullanımı hakkında ne biliyorsun?"

"Ne yazık ki bir bilgim yok, efendim. O gece içeriye Barış girmişti, ben arabanın içinde gözcü olarak kalmıştım."

Baş Komiser yardımcısına ters ters baktı.

"Peki, merak edip sormadın mı?"

"Şey... efendim... üst katta yatak odası olduğunu söylemişti sadece."

"Bunu söylemese de tahmin etmek mümkün, değil mi Selim."

Muavin utanarak kekeler gibi, "Haklısınız, âmirim. Bir de kadının yatak odasında bir tabanca bulundurduğunu biliyorum."

"Bunu ben de biliyorum Selim. 38 kalibre kısa namlulu bir Smith & Wesson."

Baş Komiser telsizle ekibini evin etrafına yaydı. İki kişi deniz tarafını, diğer iki memur bahçenin sol yanını tutacaklardı. Selim ile bir eleman da kırık olduğu bilinen camdan içeriye sızacaklardı. Ön kapıyı ise üç memurla bizzat Hidayet kontrol edecekti. İçeri sızacak olan Selim ve yanındaki memur, ön kapıyı açarak ekibin içeriye girmesini sağlayacak sonra polisler yatak odasına dalacaklardı.

Ama ilk kötü haber Selim'den geldi.

Panjur tamir edilmiş, kırık cam değiştirilmişti. Muavin durumu Baş Komiser'e iletip yeni emir bekledi. Evde insan varken panjurun kırılması hiç kuşkusuz gürültü yaratacaktı fakat başka çare kalmamıştı. Her geçecek dakika genç dedektifin hayatı için tehlike arz ediyordu. Hidayet telsizle emrini verdi.

"Kırım!"

263

Nesrin hâlâ gülüyordu ama gülümsemesi artık normalliğini yitirmişti. Gözleri kanlanmış, yüzü gerilmiş, dudakları tuhaf bir şekilde sarkmıştı. Dedektif ağzına tıkılmış külötle kımıldamadan psikopat kadını seyrediyordu. Bir müddet canlı tuttuğu ümidini artık yitirmeye başlamıştı; polis arkadaşlarının şimdiye kadar çoktan baskın yapması gerekirdi. Baş Komiserin neden bu kadar geciktiğini anlamıyordu bir türlü. Hasta kadın her geçen dakika biraz daha saldırganlaşıyordu. Daha da kötüsü ne yapacağı hiç belli olmuyordu. Bu akşam olayların seyri birden çok farklı bir boyuta ulaşmıştı. Belki de bu artık cinnet haliydi. Kadın birlikte ava çıktığı arkadaşını bile acımasızca kurşunlamış, daha sonra da kontrolünü iyice kaybetmişti. Barış emin değildi, ama kuvvetli bir olasılıkla dengeyi ölen Nurten Kabay sağlıyor, bu deli kadına yol gösteriyor olmalıydı. O ölünce Nesrin iyice zıvanadan çıkmış, ne yapacağını bilemez hâle gelmişti.

Barış korku içindeydi.

Nesrin çırılçıplak, elinde silah, yatağın az ilerisinde öylece durmuş kendisine bakıyordu. Bundan sonraki hamlesinin ne olacağı hiç belli değildi. Psikopatların nasıl davranacakları konusunda yeterli bilgisi yoktu Barış'ın. Önce huyuna gitmeyi denemiş, isteklerini kabul eder görünmüş ama biraz da korkudan olsa gerek, kadının aşırı sinirlenmesine neden olmuştu.

Dedektif ne yapacağını kestiremiyordu.

Gözü dönmüş bir sürü kanlı katille karşılaşmış, silahlı çatışmaya da girmişti. Ama bu kez durum çok farklıydı; her türlü savunma imkânını yitirmiş bir durumda kadının esiri olmuştu. Kendine

kızıyordu; olayın üç aşağı beş yukarı bu şekilde gelişeceğini bilmesine rağmen, zamanında harekete geçmemiş, belinde silahı varken kadınları tutuklamamıştı.

Kadın silahı doğrultmuştu.

Tetiğe dokunacağını sandı Barış. Sonum geldi, diye geçirdi aklından. Artık olacaklara aldırmadan ağzına tıklan külotu diliyle dışarıya itti.

264

"Hadi, bas şu tetiğe de bitir işi. Daha ne bekliyorsun? Ateş et.. Bitsin bu hayasız durum."

Nesrin sanki trans halindeydi. Barış bağıarak konuştuğu halde kadının kendisini duyduğundan şüpheliydi. Ayakta öylece hiç kıvıldamadan duruyordu.

Işığın altında kadının elindeki beylik tabancası parıldarken, genç adam ürpererek, her an hayatını sona erdirecek bir patlama duymayı beklemenin zorluğunu ruhunun derinliklerinde hissetti.

Daha ne bekliyordu? Neden ateş etmiyordu?

Odadaki ölüm sessizliğine ters düşen ilk boğuk sesi o sırada duyar gibi oldu. Ta uzaklardan, evin çok ücra bir köşesinden kulağına bir ses gelmişti sanki. Emin olmak için umuda kapılarak kulaklarını dikti.

Aynı sesi kadın da duymuş muydu?

Hemen bakışlarını namlunun ucundan, kadının an be an gerilen yüzüne çevirdi. ,

Nesrin hâlâ sessiz ve hareketsizdi. Kılı bile kıpırdamamıştı. Oysa aynı sesi onun da duymuş olması gerekirdi. Konuşmadıkları zaman yazlık evin içini dondurucu bir sessizlik kaplıyordu. Dışardan akseden sadece rüzgârın uğultusuydu.

Barış bir an tereddüt etti.

Yoksa yanılmış mıydı? Olmayan bir sesi vehmetmiş miydi? Aynı sesi bir daha duymak istiyordu. Pür dikkat kulak kabarttı. Sesin nereden geldiğini tahmine çalıştı. Alt kattan geliyor olmalıydı. Yani bu eve ilk kez girdiği odadan.

Dakikalar geçerken yeniden ümitlenir gibi oldu. Belki de arkadaşları olay yerine varmışlar ve beklediği operasyonu başlatmışlardı. Hesapta olmayan nokta, Muavin Selim'in kırılan pencerenin onarıldığını bilmiyor olmasıydı. Belki de o camın hâlâ kırık olduğunu sanıyordu. Duyduğu ses tekrar kırılan panjurdan gelmiş olmalıydı.

Şimdi karşısındaki psikopat yarattığı biraz daha oyalaması gerekecekti. Tahmini doğru ise, hayatta kalması sadece akıllı bir taktikle kadına elindeki silahı bıraktırmasına bağlıydı. Kuruyan dudaklarının arasından kulaklarının algılamakta güçlük çektiği cümle döküldü:

"Benimle sevişmeyecek misin?"

Bu kez kadından ses çıkmadı.

Cesaretlenen Barış kuruyan dudaklarını ıslatarak mırıldandı yine.

"Bana verdiğin sözü unuttun mu? Öldürmeden önce beni zevkin doruklarına çıkaracaktın, ne oldu? İdam mâhkumunun bile son isteği yerine getirilir."

Nesrin'in söylediklerini duymadığını düşündü.

Kadında hiçbir hareket yoktu hâlâ.

Dedektif ısrar etti.

"Hadi, gel ve seviş benimle. Son bir kez.."

Bir yandan da düşünüyordu. Ekipler şimdi o camdan evin içine girmiş olmalıydılar. Ondan sonrası hızla gelişirdi. Bir nefeste merdiven çıkılır, önceden ışığın yandığı oda tespit edildiğinden bir tekmede kapı ardına kadar açılarak arkadaşları odaya dolardı. Tabii en zor an o birkaç saniye idi. Kadının âni bir paniğe kapılacağını ve şuursuzca davranacağını biliyordu. Genellikle öyle olurdu. İç güdüselle silahla davranması ve rasgele ateş etmesi mümkündü. Kadın odaya dolan polisleri hedef alabileceği gibi, namluyu yataktaki çaresiz kurbanına da çevirebilirdi.

Genç dedektif, aşağıdan gelen gürültü beyninin yarattığı bir algı yanılması ya da duymayı umduğu bir ses değilse, yaşadığı kâbusun sonuna geldiğini tahmin edebiliyordu. Ancak mesleği gereği, hangi tür operasyon yapılırsa yapılsın, en mükemmelinin bile risk taşıdığını da çok iyi bilirdi. Deneyimli polisler bundan sonrasını göz açıp kapayıncaya kadar tamamlarlardı ama kendisi her an bir serseri kurşuna da hedef olabilirdi.

Tekrar, "Lütfen!" diye inledi..

266

4

Muavin Selim ve yanındaki memur tahta panjura asılıp çektiler. Betona çakılı çengeller direnç göstermişti. Selim işi çabuklaştırmak için belinden tabancasını çıkararak kabzanın ucuyla çengelin yuvasına iki darbe indirdi. Eğrilip bükülen çengel yuvadan kopunca panjurun alt ucu sarktı. Biraz kanırtınca da kanatlardan biri açıldı. İkinci kanadı da aynı şekilde açtılar. Fazla gürültü çıkmamıştı. Asıl sorun camın kırılmasındaydı. Zira içerice düşecek olan cam parçacıklarının çıkaracağı gürültü üst kâttan bile duyulabilirdi. Ama başka çareleri yoktu. Baş Komiser içeriye girme emrini verince, Selim bir an villanın ters köşesindeki ve ışığın yandığı yatak odasına daha uzak olan bahçe tarafındaki pencerelerden birini denemeyi düşünmüş, ama oradaki pencerelerle panjurların daha geniş olduğunu görünce, açmakta zorlanacaklarını hesap ederek yine burayı tercih etmişti.

İçeriye atlarken cam kırıklarından biri Selim'in pantolon paçasını yırtarak, derisini çizdi. Bacağının kanadığını anladı ama hiç umursamadı. Silahlarını karanlığa çevirip evin içinden gelecek herhangi bir ses ve çıkması muhtemel bir gürültü bekledi.

Ev sessizdi.

En ufak bir engelle karşılaşmamışlardı. Selim dar koridoru aşarak hızla antreye ve giriş kapısının ağzına yürüdü. Kapıyı açarak dışarıda kalacak nöbetçiler hariç, diğer operasyon ekibini talimat gereği içeriye alacaktı. Sokak kaprsı hem sürmeli hem de kilitliydi. En kötüsü de anahtar üzerinde değildi.

Muavin hızla bahçenin sağ yanına isabet eden salon ca-

267

mına koştu. Yanlarındaki fenerleri bile yakmıyor, gözlerinin evin karanlığına uyum sağladığı oranda acele ediyordu. Diğer arkadaşı tabancasını üst kata doğrultmuş merdivenin başında ekibini eve girmesini bekliyordu. Selim söz konusu camı açmakta zorlanmadı. Az sonra başta Hidayet olmak üzere üç memur daha girmişti eve.

Azami sessizlik içinde merdivene yöneldiler.

Hangi odaya dalacaklarını biliyorlardı. Basamaklar usul usul çıkıldı. En dipteki odanın eşik altından sarı bir ışık sızıyordu koridora. Baş Komiser de tabancasını eline almış kapının önüne kadar gelmişti. Bundan sonra yapacakları son hamle bir tekmeyle içeri dalıp kadınları tutuklamak ve komiser Barış'ı kurtarmaktı.

Tabii, hâlâ hayattaysa...

Kapının önündeki dört adam pür dikkat Hidayet'in vereceği içeriye giriş emrini bekliyordu. Sinirler gerilmiş, parmaklar ellerindeki silahların tetiklerini kavramıştı. Bu noktaya kadar kazasız belasız gelmişlerdi. Baş Komiser başarıyla yürüttüğü operasyonun sonunda memurlarından herhangi birinin can havliyle sıkılmış serseri bir kurşuna hedef olmasını istemiyordu. Gerçi ekibindeki bütün memurlar tecrübeli elemanlardı ama son anda ne olacağı bilinmezdi.

İçeriye dalar dalmaz ne yapacaklarını ve nasıl atağa kalkacaklarını ekibine bir kere daha işaretle anlattı. Üçü hamle yaparken kendisi kapı ağzını tutacaktı.

Hidayet silahsız elini yukarıya kaldırdı. İndirdiği zaman memurları kapıyı açıp içeriye dalacaklardı. Durumunu bozmadan kulağını kapıya dayayıp içeriyi dinledi.

Hiç ses gelmiyordu.

Hidayet'in yüreğini bir korku kapladı.

Yoksa geç mi kalmışlardı?..

Dedektifin yalvarışları karşısında Nesrin nihayet bakışlarını ona çevirdi. Sanki bir rüyadan uyanırmış gibi silkinerek homurdandı.

26S

"Ne? Ne dırdır edip duruyorsun?"

"Lütfen... Bir kerecik seviş benimle. Sana sahip olmak istiyorum."

Fakat Nesrin dedektifin söylediklerini duymamış gibi geri dönüp koltuğun üzerinde kaykılmış tarzda duran Nurten'in cesedine çevirdi bakışlarını.

"Lanet olsun!" diye hırladı.

Barış yatağın içinde gerilerek sordu.

"Kime lanet okuyorsun?"

Kadın tabancanın namlusuyla gömleği iyice kızıla boyanan Nurten'i işaret ederken, "Şu Allah'ın cezası kadına tabii," diye söylendi. "Olayların bu hale gelmesine sebep olan oydu. Ama kendime de kızıyorum. Gerçek bir geri zekâlıy-mışım. Sen haklısın; biz gerçekten hasta iki yaratığız. Bunun nedenini hiç bilmiyorum. Kim bilir belki de ailemde böyle hastalar vardı, bu irsi de olabilir, ama kesin olan öldürmekten benim de zevk aldığım/gerçeğidir."

Huylanan Barış, kaumın söylediklerine bir anlam veremedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Nesrin, "Bitti," diye fısıldadı.

"Ne bitti?"

"Oyun bitti. Buraya kadarmış. Bu gece perde kapanıyor."

"Seni anlamıyorum."

"Bal gibi anlıyorsun. Unutma burası benim evim. Evde çıt çıksa o sesin nereden geldiğini anlarım. Arkadaşların bizi izledi değil mi? Az önce de evime girdiler."

"Bunu da nereden çıkardın?"

Nesrin gülümser gibi yaptı. Ancak buna gülümseme demek zordu, sadece iri ve etli dudakları iki yana bükülmüştü. Dedektif, demek yanılmamışım, diye düşündü. Alt kattaki panjur yeniden yerinden sokulurken gelmişti o ses.

"Sen de ilk defa o camı kırarak girdin bu eve. Sakın yalan söyleme."

"Evet, diye fısıldadı Barış. "O bendim."

"Önce eve girenin hırsız olduğunu sanmıştım, ama hiçbir şey çalınmadığını görünce şüphelendim."

269

Dedektif cesaretleterek konuştu:

"Aslına bakılırsa hırsızlık yaptım. Evinden iki şey çaldım."

Nesrin şaşırılmıştı.

"Ne çaldın?"

"Gardıropta sakladığın kutulardan bir fotoğrafını ve çekmecenden yedek anahtarlarını çaldım. Fark etmedin mi?"

Kadın umursamazmış gibi olumsuzca başını salladı.

"Seni öyle tanıdım. Cinayetleri hep bu evde mi işlediniz?"

"Hayır."

"Yalan söyleme, artık yalanın sana bir faydası yok."

"Doğruyu söylüyorum. Cinayetleri hep Teşvikiye'deki dairemde işledik."

"Ama ben bu eve birkaç kere girdim. Bir defasında ağır bir ceset kokusu vardı. Sanırım Emre Pamir'i burada sakladınız."

Kadın cevap vermedi. Kımıldamadan duruyordu odanın ortasında. Neden sonra ilgisizce, "Fark eder mi?" diye homurdandı.

Bir an bakiştılar. Dedektif yumuşak bir sesle fısıldadı.

"Hadi artık çöz beni. İşin aslını öğrendim. Seni bu işlere sevk eden Nurten Kabay'mış, bunu anladım. Mahkemede savcılık bunu mutlaka göz önünde bulundurur ve cezanı hafifletir. Hatta belki aklî muvazenesizlikten dolayı cezadan kurtulabilirsin. Anladın mı beni?"

"Çocuk mu kandırıyorsun sen? Beş delikanlının öldürülmesine fiilen iştirak ettim. Şu lânet kadını ise, isteyerek ve taammüden öldürdüm. Benim cezam idam olmalı."

Dedektif, "Herhalde biliyorsun, artık ölüm cezası yok," diye ısrar etti.

"Ama olmalı, mutlaka olmalı."

Yeni bir sessizlik oldu. Barış yatağın içinde huzursuzca kıpırdandı.

"Ne yapacaksın şimdi?"

Nesrin cevap vermeden arkasını döndü, üstünden çıkarıp

270

yere attığı bluzunu ve mini eteğini alıp giyinmeye başladı. Barış şaşkınlık içinde onu seyrediyordu.

"Kaçmaya mı çalışacaksın?"

Nesrin cevap vermedi. Elindeki Barış'ın silahını Nurten'in cesedinin dizleri üzerinde bıraktı. Sonra komodinin çekmecesini çekip kendi Smith &Wesson'unu çıkardı.

"Üzülme," diye mırıldandı çok kısık bir sesle. "Arkadaşların az sonra kapıyı kırıp içeriye dalacaklar ve seni kurtaracaklar. Ha, bu arada bir şeyi itiraf etmek isterim. Sen gerçekten yakışıklı bir gençsin. Arabadaki ufak sevişmeden zevk almıştım. Seni boğmak zorunda kalsaydım cidden üzülürdüm."

Nesrin Smith &Wesson'un ufak namlusunu birden ve ani bir kararla ağzına soktu. İlk defa onun niyetini'anlayan Barış, "Dur, yapma!" diye acı bir feryat attı.

Aynı anda yatak odasının kapısı bir tekmeyle ardına kadar açılmış ve Baş Komiser'in ekibi silahlarını onlara çevirerek odaya girmişti. Gördükleri manzara karşısında bir duraklama anı yaşadılar. İşte o an Nesrin'in tetiği çekmesine yetmişti.

Odada silah sesi yankılandı...

271

5

Sedat, Merkez Bina'nın koridorunda yürürken, yüzünde yorgun bir ifadeyle kendisine doğru gelen Barış'ı görünce hemen yanına koştu. "Vay be komiserim! Şu bendeki şanssızlığa bak," diye takıldı.

Genç dedektif kaşlarını çatarak Sedat'ı süzdü. Sabahın köründe Merkez'e geldiğinden beri, herkes bir yandari kendisini olayın kahramanı olarak kutlarken, bir yandan da gecenin bilinmeyen, ifşa edilmeyen bölümünü ima ederek, lafı iki güzel kadınla yatak odasında neler yaşadığına getirip takılıyordu ona.

"Ne şanssızlığı?" diye homurdandı Barış.

"Yapma be komiserim! Şayet dün akşam sitenin önündeki nöbetten ayrıldıktan sonra peşinden gelseydim, belki ben de günün kahramanlarından biri olacaktım."

"Sen de mi, Sedat? Sen de mi dalganı geçiyorsun?"

"Yok komiserim, ne münasebet! Ama arkadaşların ifadesine göre, baskın oluncaya kadar o iki hatunla çok hoş vakit geçirdiğiniz herkesin dilinde."

"Ben daha yeni geldim. Öyle mi söylüyorlar?"

Sedat sırttı.

"Vallahi ben onların yalancısıyım. Hatta rivayete göre Nurten Kabay'ı öyle heyecanlandırmışsınız ki, sevişirken kalbi durmuş kadıncağızın. Doğru mu?"

"Ya, ya... Aynen öyle oldu," diye homurdandı genç dedektif. Belli ki arkadaşlarının bu tür şakalarından bir süre kurtulamayacaktı.

"Tuh be! Keşke öteki de bana kalsaydı. Ne âlem yapardık kim bilir?" 272

"Eminim donuna ederdin korkudan. Sen hiç tabanca tehdidi altında sevişmeye zorlandın mı hayatında?"

"Hayır, komiserim," diye sırttı yeniden Sedat. "Ama değişik bir zevk olmalı."

"Öyle... Çok değişik bir zevk. Yine de düşman başına. Az daha korkudan geberiyordum. Bırak şimdi tatavayı da söyle, Baş Komiser nerede?"

"Dün gecedен beri basının elinden kurtulamıyor. Televizyoncular, gazeteciler aşağıda kamp kurdular. Devamlı röportajlar, beyanatlar verip duruyor. Flaşlar patlıyor, Hidayet Bey bir kameranın karşısından, bir başkasının önüne geçip duruyor. Onları görmedin mi?" "Oradan kaçtım."

"Nasıl olur yahu? Seni fark etmediler mi? Gecenin asıl kahramanı sensin. Devamlı seni soruyorlar. Asıl röportajlar seninle yapılacak. Senin yerinde olsam şimdiden o sorulara hazırlık yapmaca başlardım."

"Bırak Allah'ını seversen Sedat. Selim Ağabey nerede?"

"Odasında."

Barış doğru muavinin odasına yürüdü. Sedat yanından ayrılırken hâlâ gülümsüyordu.

İçeriye giren dedektif Selim'in masasında oturduğunu gördü. Muavin de onu bir kahraman gibi karşılamıştı. Hemen yerinden fırladı.

"Vay aslanım! Hoş geldin. Aşağıdaki ordunun elinden nasıl kurtuldun yahu? Seni bu kadar çabuk bırakacaklarını hiç sanmazdım."

"Onlara gözükmedim ağabey. Yan kapıdan yukarı çıktım."

"Olur mu yahu! Bu zaferin ana aktörü sensin. Hemen in aşağıya ve gerekli beyanatları ver. Basın asıl seni görmek istiyor."

"Yok ağabey, Allah korusun. Ben basın karşısına çıkamam."

"Nedenmiş o?"

"Yahu mesai arkadaşlarım bile benimle dalga geçiyor."

273

Yok o odada neler olmuş, kadınlarla sevişmiş miyim, filan gibi bir sürü ipe sapa gelmez şakalar yapıyorlar. Mutlaka basın mensupları da buna benzer sorular soracaklar. Kim bilir olayı nasıl ballandıra ballandıra, bire bin katarak yazacaklar. Ben yokum o işte. Unutma komiserim, ben nişanlıyım; kızın yüzüne nasıl bakarım sonra. Kim bilir neler düşünür."

Selim de kıs kıs güldü.

"En iyisi tüm gerçeği anlatırsın sen de."

Bir an boş bulunan Barış saf saf sordu.

"Hangi gerçeği?"

"Biz yetişinceye kadar kadınlarla nasıl oynadığınızı. Sanırım bunu bilmek kamunun da, nişanlının da hakkı. Hem bunda sakınacak ne var ki? Sen görevini yapıyordun."

Sinirlenen Barış tek kelime etmeden kapıyı vurup dışarı çıktı.

Anlaşılan bu alay fırtınasından daha birkaç gün kurtulamayacaktı..

Öğleden sonra Baş Komiser'in odasına girdiğinde onu masasında oturmuş, parmaklarının arasında tüten bir sigarayla görünce, Barış dayanamayıp tatlı tatlı mırıldandı.

"Ooo, âmirim bakıyorum, yasağı delmişsiniz. Sigarayı tellendiriyorsunuz ."

Hidayet, "Senin yüzünden," diye homurdandı.

Dedektif garipseyerek Baş Komiser'e baktı.

"Benim yüzümden mi?"

"Ne sandın?"

"Neden ama âmirim?"

Hidayet kaşlarını çatarak söylendi.

"En kabul edemeyeceğim şey emrindeki memurları görev anında kaybetmektir. Meslek hayatım boyunca birkaç kere geldi başıma. Şehit düşen o adamlarımı hiç unutamadım. Dün gecede evi sardığımızda bir ara senin öldürüldüğünü sandım. Dayanamayıp Selim'den bir sigara aldım, sonra da arkası

274

geldi işte. Senin anlayacağın yeniden bu zıkkıma başladım yani."

"Boşuna heyecana kapılmışsınız Baş Komiserim, acı patlıcanı kırağı çalmaz."

Hidayet ters ters Barış'a baktı.

"Kim o acı patlıcan, sen mi?"

Genç dedektif bir an yüzündeki ifadeyi değerlendirmek için âmirini süzdü. Odasına çağırma nedeninin kendisini kutlamak olduğunu sanmıştı. Oysa Hidayet Komiser'in havası hiç de öyle değildi. Barış sesini kısıp sustu.

"Bana bak evlât," diye homurdandı Hidayet. "Görevini başarıyla yaptığını kabul etmek zorundayım. İyi iş çıkardın. Hakkında üst makamlara esaslı bir rapor sunacağım, ödüllendirilmeni isteyeceğim. Ama benim emrimde çalışmaya devam edeceksen, âmirin olarak benim çalışma prensiplerime aynen ve itirazsız riayet etmeni isterim. Bunu aklından hiç çıkarma. Başına buyruk çalışanlardan hiç hoşlanmam ben."

Genç dedektif mırıldanarak, "Bir hata mı yaptım Baş Komiserim?" diye sordu.

"Hem de nasıl?"

"Suçum nedir efendim?"

"Elde ettiğin bilgileri üstlerine zamanında aktarmamak."

"Fakat... ben..."

"Kes homurdanmayı. Bunun bir daha tekrarlanmasını istemiyorum. Anladın mı? Aynı hatayı bir daha tekrarlarsan seni ekibimden sürerim, bilmiş ol."

Barış âmirinin ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı.

İtirazı etmeden önüne baktı,

Hidayet tam o esnada çalan telefonuna uzanırken, "Şimdi yıkıl karşımdan, sana üç gün moral izni veriyorum. İyice dinlen, öyle gel," dedi.

Bariş selam verip odadan çıkmak üzereyken, Baş Komiser'in eliyle dur işareti yaptığını görünce bekleli. Hidayet'in yüzü renkten renge giriyordu telefonla konuşurken.

275

"Nerede?" diye sormuştu muhatabına. "Kaç yaşında?"

Bariş da ilgilenmeye başlamıştı.

Galiba ortada yeni bir vaka vardı. İçinden sevindi, nasıl olsa üç günlük moral izni koparmıştı, artık bu yeni vaka ile meşgul olmayacaktı.

Komiser, "Boğularak mı öldürülmüş?" deyince, elinde olmadan ürperdi genç adam. Bir anda vücudunun bütün kanı çekilir gibi olmuştu. İlk aklına gelen olasılık, kadınların ölmeden önce yeni bir cinayet daha işlemiş olduğuydu. Ceset yeni ortaya çıkmış olmalıydı.

Baş Komiser telefonu kapatmadan önce, "Hemen geliyoruz," diye homurdandı. Sonra Bariş'a dönüp, "Yürü, gidiyoruz," dedi.

Genç dedektif korkarak mırıldandı.

"Ne olmuş, âmirim."

"Duymadın mı, yeni bir cinayet daha işlenmiş. Yaklaşık on yedi, on sekiz yaşlarında bir öğrenci ipe boğularak öldürülmüş."

"Ama Baş Komiserim..."

"Uzatma. Ne diyeceğini biliyorum. Hadi fırla, Selim'i de al, gidiyoruz."

"Ceset neredeymiş?"

"Ahırkapı kayalıklarının önünde.."

Baş Komiser yerinden fırlamıştı bile. Sonra dönüp masasının üzerinde unuttuğu sigara paketi ile çakmağını alıp cebine attı..

Dışarıda yağışsız fakat soğuk bir hava vardı. Arabayı kullanan Selim vaka mahalline gelince yavaşlayıp uygun bir yere park etti. Ön araştırma ekibi çoktan faaliyete geçmişti bile. Onların

geldiğini gören ekip yetkilisi, Baş Komiser'e doğru yaklaşırken, Hidayet meraklıların olay yerine girmelerini engelleyen şeridin altında eğilerek geçti.

Bariş olaya hâlâ inanamıyordu.

276

Komiser ekip şefinden ilk bilgileri alırken, o doğru cesedin yattığı yere doğru ilerledi ve bakar bakmaz irkildi. Zira bu kez ceset bir kıza aitti.

Kayaların üzerine çömeldi. Bu başına ilk kez geliyor, bir cesedin başında ilk kez rahat bir nefes alıyordu.

Bu cinayetin Nesrin veya Nurten'le bir ilişkisi olamazdı; çünkü onların avları her zaman erkeklerdi. Bu kez yepyeni bir vakayla karşı karşıya oldukları şüphe götürmezdi. Derin bir soluk aldı.

Başını çevirip yaklaşan Hidayet ile Selim'e bir göz attı.

Eğildiği yerden kalkarak onlara doğru yürürken, "Bu bir kız cesedi," diye mırıldandı.

Hidayet hiç oralı olmadan, "O kadarını biz de görebiliyoruz," dedi.

"Yani bizim kadınlarla bir ilgisi yok."

"Kuşkusuz yok. Adli tabip cinayetin yaklaşık altı saat önce işlendiğini söylemiş."

Bariş başını iki yana Sallayıp, "Çok şükür," diye mırıldandı.

Baş Komiser paketinden çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırırken gergin bir şekilde sesle, "Ne şükredip duruyorsun? Hâlâ moral'iznin geçerli olduğunu mu sanıyorsun? O izni çoktan iptal ettim. Bu meseleyi incelemeye başla bakalım, yallah," diye homurdandı.

Üç günlük iznin uçup gittiğini anlayan genç dedektif, "Emredersiniz, âmirim," diye fısıldarken çıkan sesi kendi bile duymakta zorlanmıştı.

Son.

277